

Peter Neerup Buhl

Kampen mod grænserne
Bind II
1990'erne: Multikulturalismen etableres

Peter Neerup Buhl har tidligere udgivet:

H.J. Hansen, Dr. phil. - zoolog og polemiker (1995)
C.E. Frijs - to gange Danmarks redningsmand (1996)
Thorkild Gravlund - folkets digter (1997)

Peter Neerup Buhl: Kampen mod grænserne
Bind II
1990'erne: Multikulturalismen etableres

© Peter Neerup Buhl 1999
Den Danske Forening
Postboks 411
8100 Århus C

Bogen er sat med Times

Tryk: K.W. Grafisk ApS

ISBN 87-90183-16-9

Tilegnet mindet om Steen Lyngaae Jørgensen (1944-1998),
en dansk soldat:

*Stilfærdigt og sagligt, med vid og med takt
du kæmped for Danmarks ære,
uden tanker på vælde eller magt
du stod for det sande og nære.*

*Skønt du plaget af sygdom i årevis led
man hørte dig aldrig klage,
du var dog af Danmarks skæbne så ked
kun den dit sind kunne nage.*

*Ja trofast i forfædres række du gik
i slægt med Kaj Munk og Martin A. Hansen,
som de, for få blev årene du fik
og derfor trues nu skansen.*

*Ak, danske mænd af sind og af agt
når tit ej den rette ælde,
alt for tidligt de falder på vagt
så fjender det danske kan fælde.*

*I liv og i død var aldrig trist
du stadig til kamp kan os vække,
ej bedre hvil fandt du til sidst
end et med Danmarks jord som dække.*

P.N.B.

Indhold

Danmark i defensiven.....	side
---------------------------	------

Undertrykkelsen af Den Danske Forening.....
 De intellektuelles svigt.....
 Partiernes stilling.....
 Regeringens manglende offensivmod.....
 Hemmeligholdelser og undvigelsesmanøvrer.....
 Besættelsesdagen markeres.....
 Kirkeasylsagerne.....
 I fremmed tjeneste.....
 Udlændingeloven "strammes".....
 Forræderiet med "midlertidig" masseindstrømning.....
 Propaganda.....
 "Fakta" ifølge Danmarks Radio - og virkeligheden.....
 Kampen mod "racisme" og "fremmedhad".....
 Regeringsskiftet.....
 Den store udlændingedebat 3. juni 1993.....
 Den multietniske kurs institutionaliseres.....
 De dårlige argumenters parade.....
 Den manglende repatriering.....
 "Diskrimination" på arbejdsmarkedet?.....
 På vej imod flerfolkestaten.....
 Thorkild Simonsen træder til.....
 Debatten i Folketinget om ændring af udlændingeloven..
 Den urokkelige fremmedkurs.....
 Ny "midlertidig" import.....
 Den planlagte multietnisering.....

Danmark i defensiven

I dette værks første bind, "Kampen mod grænserne. Fremmedkursens talmænd ca. 1965-1990", fremgår det, at fremmedtilstedeværelsen i Danmark før 1970 var negligabel. I 1990, hvor nærværende bind tager afsæt, var ifølge de officielle statistikker 3,1 pct. af Danmarks indbyggere udlændinge. Hertil kom de allerede naturaliserede. Allerede 1. januar 1996 udgjorde de fremmede i landet ifølge samme statistikker 7,3 pct. af befolkningen. Danmark kan frem til år 2030 forvente en befolkningstilvækst på 10 procent, fremgik det ifølge Politiken 26/6 1999 af nye beregninger foretaget af Danmarks Statistik. Det skyldes overvejende indvandring. Uden denne ville befolkningen endog falde med mere end en halv million. Altså over en million indvandrere om tredive år. For år 2040 siger beregningerne 6

millioner "danskere". Det var en kraftig stigning i forhold til Danmarks Statistiks prognose fra så sent som 1998, hvor statistikerne spåede 5,7 mio. Igen er det "især en ny antagelse om øget indvandring, der forklarer forskellen" (Søndagsavisen 4/7 99). Og det i et land, der som vist i vicegeneralsekretær i Verdensbanken Sven Burmesters bog "Danmark dejligst - men hvor længe?" (1982) ideelt set kun bør have 1 mio. indbyggere.

Denne bog er skildringen af holdningen hos de ledende personer, der aktivt befordrede eller bare løb med denne skæbnesvangre udvikling - men også en skildring af den kamp, der fra den modsatte side førtes for at bevare Danmark dansk. En kamp, der ikke kan siges at være ført til sejr. Ved årtusindeskiftet forekommer udsigterne faktisk mørkere end nogensinde. Men kun én ting er dog helt sikker, som udtrykt af den gamle frihedskæmpe Jens Toldstrup: Uden kamp ingen sejr. Denne bog kan dog ikke bringe megen opmuntring, men måske lidt ansporende vrede eller indignation til fremme af kampen. Historien handler mest af alt om en række nederlag og givne køb; om et Danmark i defensiven. Det er blot at plukke fra mængden af nedslående begivenheder eller ildevarslenende hændelser. Fx i april 1990 åbnede Danmarks første private fremmedsprogede tv-station: "Asharq TV". De arabisksprogede programmer blev lavet af bl.a. iranere, irakere og palæstinensere og kunne ses på store dele af Sjælland og i Malmø-området. Rundt omkring i landet begyndte antenneforeningers danske medlemmer at blive nedstemt, når der skulle vælges mellem europæiske og arabisksprogede tv-kanaler (Politiken 13/2 og 15/2 92).

Endnu et fænomen, den viser den snigende etablering af multikulturalismen, blev nævnt i Ekstra Bladet 5. marts 1990. Heri berettede overlæge Hans Wolf fra Århus Amtssygehus, at hospitalet løbende foretager omskæringer af muhamedanske drenge. Tildligere havde en speciallæge oftest foretaget operationen, men så skulle patientens forældre selv betale for det. Hospitalerne gjorde det derimod gratis, hvad flere og flere muhamedanere var ved at få øjnene op for. Det skatteyderfinansierende indvandrerblad "Samspil" nr. 5, 1989 kunne således berette om en tyrkisk familie, der glædede sig over at få foretaget den religiøse handling på Hvidovre Hospital - hvorefter man fejrede omskærelsesfest med 300 gæster i lejede selskabslokaler på Amager. Hvilke festligheder danske patienter på venteliste jo så kunne glæde sig over, når de undrede sig over, hvor de mange midler til sundhedssektoren mon forsvandt hen.

Behandlingen af den eneste organisation, der havde helliget sig en kritik af denne prioritering af danskernes midler, er endnu et udtryk for den kurs, politikerne og opinionsdannerne havde bragt landet ind på.

Undertrykkelsen af Den Danske Forening

De indledende presseøvelser mod Den Danske Forening lige fra dens første dag er skildret i 1. bind af "Kampen mod grænserne" s. 98f. På foreningens møder særlig de første år var mødeterroreren massiv, fx blev veteranen fra den norske modstandskamp Jan Høeg af Gentoftes konservative borgmester Birthe Philip forvist fra Gentofte hovedbibliotek til gaden, da han skulle holde grundlovstale for DDF. Så kunne han stå ubeskyttet mod BZ'ernes spytklatter og "nazist"-tilråb. Som et kuriosum kan nævnes, at et bibliotek i Gentofte få år senere nægtede at nedtage et billede med et sex-motiv, som mange besøgende havde fundet anstødeligt. Som stadsbibliotekar Helge Stenkilde udtrykte det: "Man skal være meget varsom med at gribe ind i sådanne sammenhænge. Det ville jo være censur, og min melding er: Det rører vi ikke ved."¹ Men DDF kunne ikke bruge hovedbibliotekets foredragssal til at tale om et af tidens mest vitale samfundsspørgsmål...

Folkene med de "rigtige" meninger var endog så sikre i deres egen sag, at de end ikke ville læse medlemsbladet "Danskeren". Da Dansk Kvindesamfund i 1990 erklærede, at det ville gøre 1990'erne til det årti, ligestillingen skulle realiseres i Danmark, samtidig med at det ville fremme integrationen af muhamedanske indvandrerkvinder, fandt DDF det således på sin plads at sende Samfundet et eksemplar af Danskeren. Bladet kom imidlertid straks retur med en skrivelse, der gjorde opmærksom på, "at vi ikke ønsker at modtage hverken blade eller andet materiale fra Dem for fremtiden."

Da Hjemmeværnsbladet i efteråret 1991 trykte meget grove udfald mod foreningen, skrevet af det socialdemokratiske EF-parlamentsmedlem Ejner

¹Jf. "Danskeren" 1994 nr. 2 s. 15

Hovgaard Christiansen og overrabbiner Bent Melchior, som insinuerede at DDF gik ind for Hitlers jødeudryddelser, fandt redaktøren af Danskeren og medlem af Hjemmeværnet gennem fyrre år Sune Dalgård anledning til et gemmøle. Det blev imidlertid afvist af Hjemmeværnsbladets redaktion af pladshensyn - selv om støtteindlæg for Christiansen og Melchior fyldte mere end Dalgårds kommentar (se nærmere i Danskeren 1992 nr. 1 s. 10-11).

Og da Den Danske Forening i 1992 sendte et brev til hvert enkelt af Folketingets medlemmer om deres holdning til en EF-"racismerapport", kom der to svar. Det ene var fra socialdemokraten Else Marie Mortensen, som skrev "Retur, modtagelse nægtet!". Ud over et par fremskridtsfolk gav kun Flemming Kofod-Svendsen et egentligt og ordentligt svar (jf. Danskeren 1992 nr. 2 s. 9).

Det manglende ønske om at gå i dialog fandt også udtryk, da journalist Arne Notkin i Weekendavisen kaldte beregninger vedr. indvandringens omkostninger udført af cand. oecon. Ebbe Vig for Den Danske Forening for "fup og fidus". Et svar på disse påstande blev afvist af avisen. Vig skrev desuden et brev til Notkin, hvor han inviterede journalisten til et - gerne offentligt - møde til drøftelse af de forskellige fakta omkring indvandringen. "Det er for mig altid værd at blive klogere og lære", skrev han bl.a. til Notkin. Denne havde imidlertid én gang for alle låst sig fast i den rette ortodoksi, så han var ikke interesseret i et møde. Fremmeddebatten er, "når alt kommer til alt, ikke et spørgsmål om matematik, men om holdning", hed det i svarbrevet (af 23. nov. 1989).

Den modsatte mening var mærkeligt nok grundlaget for en meget opreklameret undersøgelse foretaget af Notkin i 1989. Ifølge denne skulle det være bevist, at kritiske indlæg mod indvandringen procentuelt var overrepræsenteret i avisernes læserindlæg. Dermed skulle Overdanmarks tolerance over for kritikerne angiveligt være fastslået (Weekendavisen 20. okt. 89). Men som bekendt er fremmeddebatten ikke blot et spørgsmål om matematik: Hvad Notkins undersøgelse ikke viste, var at de indvandringskritiske indlæg i stor udstrækning var korte læserbreve ("I øvrigt mener jeg..." osv.), som politikere og meningsdannere igen og igen kun har udtrykt suffisant foragt for. Hvad der vejer langt tungere er kronikker og store meningsartikler - og så selvfølgelig adgangen til de elektroniske medier. Desuden nævnte Notkin heller ikke, at i forhold til størrelsen af den befolkningsandel, der nærer den kritiske holdning, var denne faktisk underrepræsenteret på pressens debatsider. Og da han selv som chefredaktør fik mulighed for at demonstrere en magthavers "tolerance" og pluralisme, bestod den i frasortering af tonsvis af læserbreve, hvis meninger han ikke kunne lide, og i at sprede usande historier om, at Den Danske Forening og konsorter var "svinehunde", som hentede deres ideer i nazisternes racelove, og som ønskede at smide endog adoptivbørn ud af landet (B.T. 27/5 og 5/6 96). Et par måneder senere (8/8) rettede Notkins vrede sig mod Pia Kjærsgaards "kvalmende og primitive omklamring af Gud, konge og fædreland. Hendes dyrkelse af fremmedhadet appellerer kun til angste, ensporede mennesker." Hvor høje tanker, Notkin havde om sine landsmænd, kan læses i Information 26/6 96, hvor det fremgår, at de "fremmedfjendske" efter hans mening er "tilbøjelige til at tro, at hele verden mener, at Danmark er det bedste land i verden." Men disse fremmedfjendske er "især dem, der ikke har været i udlandet eller måske kun i Spanien, hvor de fleste danskere tager hen for at spise det samme, som de spiser i Danmark."² Ifølge Notkin tror mange danskere, at hele verden er protestantisk, og de bliver dybt overraskede, når man fortæller dem noget andet. Det er klart, at hvis dette virkelig var Notkins opfattelse af danskernes oplysningsniveau, måtte han og andre folkeopdragere have travlt med at drage os op til hans højere stade.

For at imødegå de altså ifølge sandhedsvidnet Notkin vidt udbredte "fordrejende oplysninger", som særlig Den Danske Forening blev beskyldt for at sprede, blev i 1991 foreningen "Fair Play" stiftet. Denne forenings støtter omfattede et spektrum fra venstrefløjsaktivisterne i "Fællesinitiativet mod Racisme" til forh. direktør Dansk Arbejdsgiverforening Arne Lund. Allerede ved foreningens stiftelse gav EF-

²Tværtimod var fx DDF-medlemmer ifølge en universitetsundersøgelse usædvanligt veluddannede, jf. Danskeren 1996 nr. 3 s. 9

kommissionen 120.000 kr. til det gode formål, senere har den danske statskasse bidraget rigeligt.

Hvor meget "fair play" Den Danske Forening blev tildelt af øvrigheden, viste sig, da både byrådsflertallet i Hillerød og borgmester Kaj Kjær i Aalborg nægtede foreningens ret til mødefrihed i deres byer, skønt folkeoplysningsloven kræver lige ret for alle til mødefaciliteter. DDF's medlemmer, der lige som alle andre betaler deres skat til den store fælles kasse, skulle altså ikke alene betale til diverse indvandrerforeninger uden at DDF kunne støttes offentligt; de måtte også lide den tort at blive unddraget en basal frihedsret, som deres modstandere nød i den grad, at deres uroligheder ved foreningens møder kunne bruges som argument af de myndigheder, der ville knægte mødefriheden! Som Søren Krarup udbrød ved ankomsten til det Hillerød-møde, som det endelig efter en lang proces lykkedes af få afholdt, beskyttet af 100 kampklædte betjente: "Er dette et galehus?"³

Da DDF godt en måned efter - 23. februar 93 - holdt møde i Århus og Aalborg, gengav aviserne kun budskabet fra de "antinazistiske" moddemonstranter. I Århus, hvor mødedeltagere måtte eskorteres ud af byen i busser med politieskorte pga. demonstranternes truende adfærd, lød overskriften i Ekstra Bladet dagen efter: "Racister smidt ud af byen", og som undertitel stod SF-rådkvinde Lone Hindøs udtalelse, at "den Danske Forening opfører sig som en flok gadedrenge" (jf. Danskeren 1993 nr. 3 s. 6f).

Mange gange blev ytringer af Den Danske Forening, der i realiteten blot beskrev begivenhederne, tolket som slet skjulte opfordringer til vold, hvilket forudsigeligt medførte de retfærdiges indignation og fordømmelse. Aldrig har DDF imidlertid været så direkte i sine angivelige sympatitilkendegivelser for voldsgerninger som den fremtidige formand for Nævnet for Etnisk Ligestilling Peter Seeberg, der i interview i B.T. 19/5 1975 fandt det "forståeligt", at Baader-Meinhof-gruppen "går til yderligheder": "Udstrakte grupper mener i dag, at problemerne kun kan løses ved vold. Jeg håber, de ikke bruger den overflødig, men vælger tidspunkter hvor de med tilstrækkelig bredde i tankegang og erfaring kan få held med sig." Forsynet med de "rigtige" meninger kunne Seeberg imidlertid af statsministeren et par årtier senere blive udnævnt til chef for ligestillingsnævnet, mens den "yderligtgående" Danske Forening ikke engang kunne tænkes inddraget i høringsrunder i forbindelse med lovforslag. Men selvfølgelig adskilte Seebergs meninger sig heller ikke på nogen måde fra dem yttret af så mange andre repræsentanter for regeringens politiske "midte". Dennes politiske slagside kan ikke overses. Da en sjælden afviger, Inge Dahl-Sørensen, i 1995 kom til at kalde et medlem af Blekingegadebanden "politimorder", var vedkommende straks ude med en anmeldelse, og Dahl-Sørensen blev idømt 14 dages ubetinget hæfte. Et andet medlem af samme bande har holdt en forelæsning på universitetet (hvor DDF er bandlyst) og udgivet en i pressen meget rost bog om Danmarks angiveligt inhumane fængslesforhold. I 1996 støttede kulturminister Hilden endog med en kvart million kr. en musical "Liberty" (Frihed) med Blekingegadebanden som tema og et af dens medlemmer som konsulent (se fx B.T. 6/9 96). Blekingegadebanden er altid implicit blevet undskyldt som "idealister" med et trods alt godt formål. Så meget er aldrig blevet DDF til del. Den blev tværtimod tilsværtet og præsenteret i TV-Avisen (DR 22/1 1992) med et hagekorsflag som baggrundsbillede. Og når det drejede sig om at give dementier af fejlfortolkninger af foreningen, var Danmarks Radio ganske afvisende (se fx Danskeren 1995 nr. 2 s. 8).

Som skoleeksempel på tv's behandling af Den Danske Forening kan også nævnes TV 2's celebre "Fak2ren" 8/9 93, der gav seerne det indtryk, at DDF var i ledtog med nazisterne. I et brev af 12/7 93 til formand Ole Hasselbalch havde en Fak2er-journalist imidlertid bl.a. skrevet: "Der hersker for os ingen tvivl om, at Den Danske Forening har gjort meget for

³Mens Hillerød Kommune i lang tid i strid med loven nægtede DDF mødelokale - jf. Ole Hasselbalchs bog "Svig" (1993) -, fik kurdere i 1994 tilladelse til at afholde et bryllup med næsten 500 gæster i festsalen i en Hillerød-skole. Da kommunen ikke måtte stille lokaler til rådighed for private fester, blev tilladelsen først inddraget - indtil den kurdiske forenings formand klagede sin nød til borgmesteren, som ulovligt straks omgjorde beslutningen! (Danskeren 1994 nr. 3 s. 14).

at lægge afstand til det yderste højre. Det er et uomgængeligt faktum..." Dette faktum måtte seerne imidlertid ikke præsenteres for.⁴

Redeligheden i den facon, der blev argumenteret mod Den Danske Forening på, fremgik også typisk af CD-eren Peter Duetofts ord i Folketinget 3. december 1991 om, at han "har bevis for, at aktive nynazister og aktive medlemmer af Den Danske Forening samarbejder bl.a. i aktioner landet over." DDF var ifølge Duetoft et udtryk for den "luskede racisme", idet foreningens uskadelige formålsparagraf bruges som skalkeskjul. Problemet er selvfølgelig bare, at Duetoft aldrig har leveret "bevis" for sine påstande, hvorfor man med større ret kunne betragte ham et udtryk for den luskede antiracisme, der så selvsikkert er blevet en del af magtapparatet i 1990'erne. Dagen efter sin udtalelsen i Folketinget gentog Duetoft i Jyllands-Posten sine påstande om DDF og erklærede: "I årevis har vi i CD koncentreret os om at bekæmpe de venstreorienterede. Nu er de ikke længere nogen reel fare. Det er derimod de højreorienterede, som sniger sig ind flere og flere steder." Skønt det reelt var de venstreekstremer, som bl.a. brugt deres rigelige offentlige støtte til at terrorisere DDF's møder, stod Duetoft besynderligt nok langt fra alene med denne holdning, jf. Ritt Bjerregaard i Weekendavisens kronik 12/1 90: "Vi kan lære noget af BZ'erne i stedet for at slå med dem." Kunne man forestille sig samme dame udtale noget lignende om den fredeligt argumenterende Danske Forening? Mens denne da heller aldrig har fået en øre i støtte, fik fx "Rebel", som i 1992 blev stiftet som en udbrydergruppe af den efter gruppens opfattelse for moderate VS' Ungdom, 300.000 kr. i årligt tilskud fra tipsmidlerne gennem Dansk Ungdoms Fællesråd. Midlerne blev flittigt brugt til Rebels aktiviteter, bl.a. den mødeterror mod DDF, som er fyldigt skildret i Ole Hasselbalchs bog "Fem år for Danmark" (1992). Aldrig har "midtens" ledende politikere taget afstand fra behandlingen af DDF; derimod har de kritikløst og rundhåndet støttet de værste gadevoldsmænd, blot disse havde forsynet sig med den "antifascistiske" glorie. Og det givetvis uden at de fleste noget sinde har læst et ord af dem, de tog "afstand" fra. En lang række politikere har simpelthen nægtet at modtage Danskeren; i sandhed bemærkelsesværdigt, at demokratiske politikere på forhånd giver afkald på information, fordi dens indfaldsvinkel afviger fra den herskende.⁵ Sigende var det også, at Folketingets brev af 7/5 1991 afslog Den Danske Forenings ansøgning om at benytte dets fornemme Christiansborglokaler, der vel at mærke før og siden har været konferencested for adskillige tvivlsomme fremmedlobbyistforeninger.⁶ Apartheid-mentaliteten kom karakteristisk til udtryk i Ekstra Bladet, da avisen efter en fordrejet og fejlfyldt "afslørende" reportage fra et DDF-møde i en leder (14/3 92) konkluderede: "Når man flytter en stor sten i haven, kan man pludselig se alskens kryb styrte omkring og prøve at komme væk fra det generende lys." Da omvendt Internationale Socialister, der gjorde en ære af at terrorisere foreningens møder, omtrent samtidig kom i fatal nærkontakt med en bombe, var bl.a. Ekstra Bladet fuld af indfølelse skildringer af de stakkels misforståede socialist-idealister, der var "mod vold". Selv Anker Jørgensen erkendte dog, at de venstreekstremer "antiracister" var "parate til at bruge akkurat lige så afskyelige metoder" som racisterne, men, fortsatte Jørgensen forstående, dem på den yderste fløj "er så ivrige, at jeg næsten ikke nænner at sige noget dårligt om dem." (VESTegnen 9/11 94). Trods al kritik lå sympatien og undskyldningerne altid på spring, når ekstremismen stod frem med den "gode" sag. At arbejde på folkestyrets grund for at beskytte dansk kultur, sprog og levevis forekom derimod at være en af de største anstødssten i den nyere Danmarkshistorie.

Der var så sandelig grund til den radikale Niels Helveg Petersens forargede indignation, da han i Folketinget samme dag som Duetoft - 3/12 91 - udtalte, at der i Danmark findes en forening, "der har den frækhed at kalde sig 'den danske'." (Helveg har aldrig udtalt sig sådan om foreninger,

⁴Se videre i Danskeren 1993 nr. 5 s. 6 og om TV2's behandling af DDF generelt i Danskeren 1995 nr. 1 s. 7 og 1997 nr. 2 s. 2.

⁵Se fx Danskeren 1999 nr. 1 s. 3f.

⁶Jf. Mogens Glistrup: "De fremmede i landet" (2. udgave, 1994) s. 359

der uden at repræsentere ret mange kalder sig "tyrkisk", "pakistansk", "albansk" etc.). Efter Helvegs mening har "den forening ikke forstået, hvad danskhed egentlig er, når den er bedst." Det har retlinede folk som Lone Hindø, Duetoft og Helveg måske? DDF har i hvert fald aldrig strakt sig til i suffisant moralisme at skelne mellem "god" og "dårlig" danskhed. Alle danske tilhører med lige ret den samme danskhed - men indenfor denne er der så et utal gode og dårlige meninger, alt efter synspunkt.

Men selv Venstres Birthe Rønn Hornbech følte sig i Information 2/8 90 foranlediget til "at lægge afstand til" Den Danske Forening, som hun mente ophidsede til vold, og hvis "pusten til ilden" ville give Socialdemokratiet gode kort på hånden til at sige nej til en stramning af udlændingeloven. Hornbech tog også afstand fra DDF's "menneskesyn", og i Jyllands-Posten 8/3 90 havde hun givet et angiveligt referat af foreningens "dokumenterede sandheder": "Såsom at de fleste udlændinge er forbrydere, at ingen af dem gider bestille noget, at de nasser på samfundet og bare skal smides ud. Jo, man skal høre meget, før ørerne falder af." Ja minsandten, for disse ting havde foreningen aldrig påstået. Da Ebbe Vig ligesom over for Arne Notkin indbød Hornbech til et møde for at diskutere foreningens angivelige "uetiske" beregninger, fortalte hun i nævnte avisindlæg, at Vig var næsten "truende", og med sit rigtige menneskesyn var hun meget forarget over, at DDF (efter hun selv havde rettet forespørgsel til foreningen) indbød hende til at diskutere noget så odiøst som fakta. Det havde hun bl.a. vist sig, at hun ikke kendte til den metode til opgørelse af udlændinges antal, som Danmarks førende demograf P.C. Matthiessen anså for langt den mest fyldestgørende. Hvorfor er sådanne faktadiskussioner med foreningen altid blevet afvist over én bank af politikere og andre?⁷ De har da i det mindste intet med "menneskesyn" at gøre. Men som den legendariske Politiken-redaktør Cavling karakteristisk siges at have udtalt: Kendsgjerninger distraherer...

At Den Danske Forening trods isolationen af den har muliggjort en mere fri debat om Danmarks skæbnespørgsmål synes utvivlsomt. At mene, at den skulle have virket negativt, vil være at godkende dens modstanderes dårlige undskyldninger. Niels Helveg Petersen, der jo véd, hvad danskhed er, når den er bedst, erkendte i et svagt øjeblik, at hans radikale parti udmærket var klar over, at den økonomiske politik i 70'erne førte mod afgrunden, men at man ikke turde pege på de rigtige foranstaltninger, fordi Fremskridtspartiet havde gjort dem til sine mærkesager. I forlængelse heraf filosoferede professor, dr. jur. Stig Jørgensen i Jyllands-Posten 16/7 1993, at måske vil man til sin tid med tilbagevirkende kraft fortælle os, "at man ville have ført en anden flygtningepolitik, hvis ikke Den Danske Forening havde repræsenteret den rigtige!"

Alt tyder imidlertid på, at langt *mindre* ville have været blevet gjort, hvis DDF ikke havde været der til at "puste til ilden" og stå for den ifølge Jyllands-Postens leder 18/8 92 "perverse idé om, at Danmark er for danskerne" (skrevet under Jørgen Schleimanns ægide). At det heller ikke var DDF's specielle profil, der førte til sagens betændthed, fremgår også af, at *alle* tiltag med samme formål straks ved deres fremkomst blev stemplet på samme måde: Dansk Centerparti, Hjemstavnsbevægelsen, Dansk Forum, præsten Slot-Henriksens forening mod islams påvirkning af danske forhold osv. Berøringsangsten er undskyldningen fra den fejge, som hvis der havde været mulighed for det helst helt havde undgået at beskæftige sig med problemet. Netop på grund af DDF blev denne strudsementalitet dog umulig. Som Mimi Jakobsen indigneret udtalte i Ekstra Bladet 7. november 1992: "Det er ikke kun Den Danske Forening, der råber op nu. Det er stemningen overalt. Alle politikere melder om det fra møderne. De får det i hovedet med det samme."

De intellektuelles svigt

I artiklen "De ukrænelige cirkler" ("Folk og Frihed" 1944) karakteriserede Martin A. Hansen klart den herskende akademiske type, som også i dag i bedste fald fungerer som dødvægt i den nationale eksistenskamp.

⁷Således også af afgående Flygtningenævns-medlem Preben Wilhjelm, der i Det Fri Aktuelt 14/11 91 uden videre

konkretisering hævdede, at DDF "forpester debatten med fordrejede tal, statistikker og totalt udokumenterede skræk-prognoser." Rent bortset fra, at *prognoser* jo pr. definition ikke kan dokumenteres, såvist som man ikke kan hente dokumenter fra fremtiden...

Akademikerne befinder sig i frivillig isolation fra det omgivende samfund, uanfægtet dyrkende deres fag. Privat kan de nok ærgre sig over visse af tidens ubehageligheder, men de betragter trods alt situationen med en kølighed, der er frugten af en "udviklet" smag og differentierede tankevaner, der handlingslammende ser sagen fra alle sider. "Folk af denne koldblodige og forfinede type, som vor ædlere dannelse skylder så meget, kan man selvfølgelig ikke lokke ud til aktivitet ved at minde dem om, at både deres eksistens og deres resultater kan være afhængige af krigens udfald. Det har de sikkert gjort sig klart før andre. De finder vel, at de ville spille den kostbare tid på et tvivlsomt eventyr, og at deres indsats vil være betydningsløs for katastrofens forløb. De finder vel, at de gavner kulturen bedst ved at fortsætte deres arbejde i studereværelset, laboratoriet og atelieret, som om intet er hændt, lige til det øjeblik, da en ødelæggende gæst banker på døren for at stoppe dem." Martin A. Hansen konstaterer, at frihedensfrontens forkyndere uden held appellerer til disse akademiske typers medvirken, fordi disse typer har "et særligt forhold til virkeligheden". De aktuelle historiske begivenheder betragter de udefra, som et fænomen, der ikke gør større indtryk. Det fungerer blot som råstof eller materiale til nye intellektuelle eller kunstneriske konstruktioner, som blot endnu et udtryk for de kendte historiske love.

Det menige menneske midt i begivenhederne kan imidlertid ikke "overskue" tilværelsen med en sådan distance. Det er umiddelbart truet på hele sin eksistens og livsverden og reagerer derfor med en naivisme og lidenskab, som får akademikerne til også i 1990'erne at se på deres menige landsmænd med i bedste fald mild arrogance. Myten om "overskudsmennesket", der skal opdrage det snævre, fremmedforskrækkede menige folk, tager form.

En typisk chefideolog for denne mentalitet var historikeren Søren Mørch, der i sin "ny Danmarkshistorie" (1982) afslørende havde udtrykt sin hovmodige "filosofi" med ordene: "Måtte afskaffelsen af sult og nød, og i anden omgang opnåelse af velfærd, velvære, bekvemmelighed og en magelig og afslappet tilværelse (for jævne mennesker nødvendigvis komme til at) stå som livets mål." Den jævne dansker som kvæg, der skulle dø i sofaen, flegmatisk og uden vilje og evne til at kæmpe for fædrelandet eller andre højere værdier... I sin "sidste Danmarkshistorie" (1996) pressede Mørch yderligere på for at få bogens titel til at holde stik.

"Nationalstatstankegangen, Grundloven, det politiske system hører til i mine forældres eller bedsteforældres verden - en anden verden", skrev Mørch, som ikke så noget som helst problem i den store tilstrømning af fremmede fra hele verden, for "den ene kan vel bruge skattepengene med samme ret eller mangel på ret som den anden?" Som ideal havde Mørch politikeren, der ikke føler sig bundet af noget bestemt sted eller folk - hvilket han eksemplificerede med sin hustru Ritt Bjerregaard. For sådanne politikere var Danmarks forandring til et multikulturelt samfund ifølge Mørch med rette ikke slemt: "Det er svært at få øje på, hvem det skulle være slemt for, at muslimerne er blevet så langt den største religiøse gruppe uden for folkekirken. Hvem skulle dog være generet af det?"

Mørchs holdning var i princippet den samme som den, forfatteren Suzanne Brøgger gav udtryk for 21/3 90 i B.T.: "Uanset hvor mange stramninger vi laver for at bremse strømmen, så kan ingen modificere folkevandringens realitet... Jeg tillader mig at sætte spørgsmålstegn ved, om det (Danmark) overhovedet er vores... Man kan ikke eje et land, og slet ikke Danmark." Afslørende for hele debatten og den finkulturelle holdning er omtalen af Brøggers bog "Kvælstof" i Berlingske 23/3 90: I Suzanne Brøggers øjne "er holdningen til de fremmede ikke et spørgsmål om intelligens (politik, jura), men om bevidsthedsniveau, om hjertets dannelse. Har det danske folk ikke en chance for at blive mere kunstnerisk og kultiveret takket være de fremmede?" Af samme mening og med lige så hovedløst resultat var en anden forfatter, Benny Andersen, som 11/12 1994 sammen med indenrigs- og kirkeminister Birte Weiss deltog i "en bøn for en bedre verden" i Vor Frelser Kirke på Christianshavn. Temaet var "fremmedhad og diskrimination". Weiss talte om medmenneskelighed, mens Andersen læste nogle af sine seneste digte op, der havde relation til fremmedhad og racisme. Han er vel den digter, hvis værker mest er blevet taget til indtægt for masseindvandringen, skønt deres budskab i realiteten ingen argumenter rummer derfor. En typisk anvendelse af ham var således SiD-formanden Hardy Hansens, da denne i Det Fri Aktuelt 12/9 91 i en fremmedpositiv kronik afviste den "illusion, at vi i Danmark bor i en osteklokke". Benny Andersen

har jo fortalt, hvor meget vi skylder omverdenen, fortsatte Hansen: "Vor religion kommer fra Mellemøsten. Vi drikker Java-kaffe og Ceylon-te, bruger ord som det arabiske almanak, der tyrkiske kiosk osv." Netop dette dokumenterer dog tilfældigt muligheden af åbenhed og kulturpåvirkninger uden indvandring.

En anden ledende forfatter, der gik åbent i brechen for fremmedkursen, var Ebbe Kløvedal Reich. Hans i visse kredse udråbte venstrefløjernationalisme er et typisk eksempel på, hvilken farlig sovepude eller vildledende maske en "national" holdning kan blive, når den bliver historisk og socialt sværmeri, en blot sindstilstand, og ikke går ind for forsvaret af dette ganske konkrete: at bevare Danmark som et dansk land for det danske folk. Fx efter at venstremanden Svend Heiselberg i Jyllands-Posten 17. og 25. juli 1990 i al stilfærdighed med udgangspunkt i fremmedpolitikken havde gjort opmærksom på, at der ikke i et demokrati i længden kunne regeres imod befolkningens ønsker, kaldte Reich hans indlæg for "ondsindet ævl" og "forbryderisk dumme". Luntten var kort, når den gamle 68'er-maoist skulle forsvare sin nye "tolerante" utopi mod kritikere.

Fra overflødhedshornet af fremmedkurspositive forfattere må også nævnes Jørgen Knudsen, der i efteråret 1997 overgik sit idol Georg Brandes i danskerforagt. I Politiken 19/10 97 teoretiserede han således over, hvad der ville ske, "hvis svinehunden vinder", dvs. hvis Dansk Folkeparti får magten. Da vil "det rene Danmark i en uren verden blive landet med jordens mest beskidte samvittighed og derfor med jordens største behov for at rense sig." Han gik imod ethvert kompromis eller enhver moderation af fremmedkursen, thi "racisme bekæmpes ikke ved, at man kommer den i møde. Den uldne og halvhjertede kompromissøger har allerede bedt om sit nederlag." Så meget om tiltroen til demokratiets virkemåde. I Aktuelt 15/11 97 gentog Knudsen: "Verden er blevet en enhed, og i det danske hjørne af denne enhed hører flygtninge og indvandrere lige så meget med som internet og flyvemaskiner."

Et med de nævnte forfatteres program parallelt budskab fra skulpturkunstens verden kom med Jens Galschiøt Christophersens tonstunge "indre svinehund", som i 1993 i tyve eksemplarer blev stillet op i europæiske storbyer, forsynet med en advarselstavle, hvoraf fremgik, at det ville være dumt at fodre kræet, fordi det var et dyr besjælet af de laveste instinkter, der "angriber menneskets etiske værdigrundlag, så racisme, fremmedhad og intolerance får overtaget." Med sådanne udsagn, der i virkeligheden var tiltænkt kritik af masseindvandringen, var tonen sat i den "kunstneriske" eller kulturelle opinion.

Forfattere, kunstnere, skribenter og forskere, hvis eksistensberettigelse i tidligere epoker har været at indgive folket livsmod og tro på meningen ved indsatsen i hverdagen, samt at have en kritisk og oprørske position over for magthavernes projekter, svigtede over for indvandringsstrømmen helt og aldeles disse traditionelle funktioner og blev systemets og eliternes redskaber. De, der ivrigst støttede den herskende kurs, var nemlig sikre på stadige tilbud om prestigefyldte stillinger i de ledende meningsdanner-cirkler. Fx Anne Knudsen, der viste sig politisk korrekt som "nationalisme"-forskende etnolog, hvorefter hun tog springet og blev Politiken-kronikredaktør. Hun markerede sig bl.a. stærkt som taler ved demonstrationen mod Ekstra Bladets temaserie om de fremmede i 1997, hvor der a la trediveernes bogbrændinger symbolsk blev sat ild til en avis, og hun blev da også derpå belønnet med stillingen som chefredaktør på Weekendavisen, det Berlingske Hus' intellektuelle udgave af Politiken. En stilling, der tidligere havde været besat af Tøger Seidenfaden, som prædikede åbne grænser, så flygtningene kan "berige vores indestængte, selvtilstrækkelige subkultur." I samme blad rynkede Århus-professor Jørgen Grønnegaard Christensen på næsen ad "et indelukket fællesskab som det danske." (Cit. i Jyll.-Post. 10/8 90). En ledende skribent ved Weekendavisen, Lars Bonnevie, markerede sig ikke tilfældigt efter autonomes overfald på Pia Kjærsgaard i marts 98 ved om den "åbenlyst racistiske" Kjærsgaard at erklære i sin avis, at "selv om det naturligvis er politiets opgave at beskytte borgerne, kan man spørge, om det også er dets opgave at beskytte idioter mod sig selv." Kun Ekstra Bladet blev i løbet af 1990'erne stadig mere kritisk over for tidens herskende projekter; alle andre medier gik den modsatte vej og udtrykte endog forargelse, når der blev udtrykt tvivl om fx myndighedernes oplysninger om fremmedspørgsmål (jf. Arne Notkin: "Der er overhovedet ingen grund til at tvivle om regeringens

hæderlighed").⁸ Den "kritiske" journalistik betød i 1990'erne mest af alt kritik af magthavernes kritikere. Som Jørgen Schleimann, der tre måneder var chefredaktør på Jyllands-Posten under mottoet "frisind er andet og mere end frisind blandt ligesindede", betegnende har sagt om sit ærinde: "Søren Krarup forstod godt, at det var sådan nogle som ham, jeg ville gøre det af med." (Aktuelt 22/1 99). Masseindvandringens realitet benægtede Schleimann således ved i Jyllands-Posten 17/9 92 at skrive, at Den Danske Forenings formand Ole Hasselbalch "er bare en mand, der tæller så primitivt som små børn, altså én, to, mange".

Mens universitets-forskningen i 1970'erne gjorde en dyd ud af at være magtens kritikere, er vinden i 90'erne ligesom i journalistverdenen vendt. Århus-professoren Lise Togeby stemplede i sin bog "Fremmedhed og fremmedhad i Danmark" (1997) således kritikerne af masseindvandringsprojektet som "politiske entreprenører", der er de egentlige skyldige i, at modsætningerne er skærpet mellem forskellige grupper i det danske samfund. Den angrebne som skyldig i krigen... Togeby kritiserede ud fra samme logik Ekstra Bladets oplysningsserie om de fremmede samme år, idet hun argumenterede: Jo mere man skriver om et problem, jo mere skærpes folks opmærksomhed på det. Og det skulle åbenbart for enhver pris undgås. Sigende var det Togeby, som 26/5 97 - mens Ekstra Bladets serie stadig rullede - af kulturminister Hilden blev udpeget til formand for den forskningsledelse, der fik ansvar for analysen i et storstilede projekt om demokratiet og magten i Danmark. Med Togeby ved roret fik the Establishment i hvert fald intet at frygte. (Ekstra Bladet 27/5 97).⁹

Også Københavns Universitet stillede sig villigt til rådighed for den nye store samfundsutopi, fx med foredragsrækken "Det Danske & Det Fremmede" i anledning af Det Europæiske År mod Racisme, 1997. Her stod en lang række humanistiske "forskere" frem (med dr. phil. Jørgen Bæk Simonsen som arrangør) og misbrugte deres fag til politisk at legitimere multikulturalismen.¹⁰ Blandt de mange akademiske konferencer, universitetet afholdt gennem årtiet for at manifestere den gode mening, kan nævnes "Xenophobia and Exile" 3.-5. oktober 1993 i anledning af 50-året for redningen af de danske jøder, som selvfølgelig også skulle instrumentaliseres til støtte for den aktuelle utopi. Konferencen var arrangeret af bl.a. menneskerettighedscenterleder Morten Kjærum og af rektor Ove Nathan, som i sit indlæg trak direkte tråde mellem behandlingen af jøderne under nazismen og opbygningen af "Fort Europa" i dag. Men sådanne insinuationer var selvsagt anliggende for de fleste konferencetalere, blandt hvilke man så Uffe Ellemann-Jensen, kultursociolog Jacques Blum og overrabbiner Bent Melchior.¹¹ På det tidspunkt var Jacques Blum, som er nærmere omtalt i "Kampen mod grænserne" bd. 1, blevet forsynet med en ny god stilling i Det Danske Menneskerettighedscenter, efter han under store protester og almindelig indignation var blevet afskediget fra Københavns teologiske fakultet. Mens kritikere af fremmedkursen holdes ude i kulden, blev det her tydeligt, hvordan godhedsapostlene holdt sammen som ærtehal. Blums afskedigelse var en følge af almindelige besparelser, men hele hans "netværk" stod frem i fortvivlelse over hans situation: Heriblandt lederen af Dansk Flygtningehjælp Arne Piel Christensen, menneskerettighedschef Morten Kjærum, filosofilektor Ole Thyssen, professor Lise Østergaard og Mellempøkeligt Samvirkes Knud Vilby. "Der er så få, der forsker i indvandrere og flygtninge, og vi har ikke råd til at miste en forsker af Jacques Blums format", hyklede docent i psykologi, Gretty Mirdal (Berl. Tid. 24/6 92). Men Blum fik altså også sikret sin forsker-identitet andetsteds, hvor han kunne fortsætte sit forfatterskab over, hvad for nogle afskyelige, indskrænkede, selvtilfredse, materialistiske og opløste pillemisbrugere danskerne er i forhold til de stolte, familiekære og

⁸Se Danskeren 1997 nr. 1 s. 3

⁹Om Togeby se også Danskeren 1997 nr. 6 s. 12f.

¹⁰Se Danskeren 1997 nr. 6 s. 12-13.

¹¹Om Nathan jf. bogen "Rescue -43. Xenophobia and Exile" (1993) s. 12f. I denne bog også de andre nævnte oplægsholdere undtagen Ellemann-Jensen, hvis bidrag er trykt i Weekendavisen 15/10 93.

hjertervarme muhamedanske indvandrere. Når man ikke selv er noget, giver det identitet at være racist, lyder hans erkendelse om danskerne. Ja, og når man ikke selv er noget, giver det identitet at være forsker i "fremmedhad" og "racisme", kunne der rammende repliceres. Meget akademisk proletariat har i løbet af halvfemserne fået opbygget en "forsker"-eksistens som riddere imod "fremmedhadet".

Et typisk produkt af universitetsverdenen var antropologen John Aggergaard Larsen, som i den ideologiske venstrefløjs blad "Salt" (1998 nr. 4) demonstrerede sin "videnskab" anvendt i praksis ved at skelne mellem "den nationalt selvtilstrækkelige diskurs" og "den humanistiske diskurs", hvor man betragter hele menneskeheden som et stort fællesskab. Man har derfor et andet syn på indvandrere og flygtninge, der ikke opfattes som "egentligt fremmede", docerer antropologen: "Med et udtryk lånt fra en kampagne fra den humanitære hjælpeorganisation Dansk Flygtningehjælp er den fremmede 'en ven, du ikke har mødt endnu'. Hjælpen til den fremmede skal gives alene ud fra en vurdering af dennes behov, fastlagt efter formelle kriterier. Har man behov, så har man ret og så skal man hjælpes, lyder devisen." I en verden med en milliard eller tre med trængende "behov" og en dansk velfærdsstat under pres kan der vel næppe tænkes et mere nonchelant akademiker-princip end dette, der i egen selvopfattelse godhjertet strør om sig til alverden med midler, som så sandelig også ville have kunnet opfylde trængende "behov" hos gamle, syge og svage landsmænd.¹²

Allerede i begyndelsen af 1990'erne kom der på Københavns Universitet en helt ny videnskabsgren, "minoritetsstudier", der skulle legitimere udviklingen akademisk. I 1999 fik Peter Duetoft så 3 mio. kr. på finansloven (og 5 mio. hvert de følgende år) til et "Dansk Center for Holocaust og Folkemordsstudier", hvis politisk dirigerede forskningsretning var synlig fra starten. Det var tydeligvis europæiske indvandringskritikere, der skulle være forskningsobjekter.¹³ Den egentlige hensigt fremgik fx af Duetofts sammenkædning af agitation for holocaustcentret og angreb på Pia Kjærsgaard i Folketinget 27/5 99 (tingets forhandlinger s. 7319). Desuden fremgik hensigten af en kronik om centerplanerne i Information 8/12 98 af historikeren Stig Hornshøj-Møller, som ironiserede over omtalen af "de 'fremmede' som 'snylter' på det danske velfærdssystem. Var det ikke sådan, det hele startede i det civiliserede Tyskland for godt to generationer siden?" Han anede åbenbart vejen til et folkemord ved, at vi i Danmark er "ved at få visse racistiske tendenser, fordi vores land tilsyneladende er ved at ændre karakter fra den måske mest homogene nationalstat i verden til at blive et 'multietnisk' samfund." Netop her blev årsagen til de truende spændinger jo klart udpeget, men alligevel ville Hornshøj-Møller & Co. altså gå efter manden i stedet for bolden, efter symptomerne i stedet for sygdommen: fremmedkursen. I øvrigt var der allerede tidligere oprettet et politisk korrekt "forskningscenter", som udfyldte Duetoft-centrets egentlige ærinde - forhindring af det multietniske samfunds sammenbrud -, nemlig Dansk Center for Migration og Etniske Studier ved Sydjysk Universitet (jf. dettes blad "Folk og Forskning" 1993 nr. 4). Men midlerne var åbenbart grænseløse når det gjaldt "forskning" til konsolidering af fremmedkursen.

En markant grundtone i halvfemserne blev sat af menneskerettighedseksperternes stærkt stigende indflydelse, som udelukkende blev anvendt i det multikulturelles favør. Man kan blot læse lektor Lars Adam Rehof bog "Race og ligebehandling" (1995) eller lektor i folke- og EU-ret Frederik Harhoffs kommentar i Kristeligt Dagblad 2/6 93, hvor han giver mæle til hele standen ved at hævde, at stramning af udlændingeloven for at bekæmpe racisme er "at bøje sig for fremmedhadet". Man aner også her, at de kommende "folkemordseksperter" snarere vil skabe grundlaget for deres forskningsobjekt end at undgå det, hvilket ellers angiveligt er formålet.

Og så var den allestedsnærværende Uffe Østergård selvfølgelig stadig aktiv, nu som EU-lobbyistisk "Jean Monnet-professor" (se også "Kampen mod grænserne" bd. 1 s. 92f). I fx Information 6/3 96 måtte dette geni i

¹²Flere genistreger fra København-antropologer er at læse i bogen "Den generende forskellighed" (1999), anmeldt i Danskeren 1999 nr. 3 s. 22f.

¹³Se Danskeren 1999 nr. 1 s. 4.

andedammen på sin helt egen karakteristiske facon undre sig: "En besynderlig sproglig vane har bredt sig i de senere år. Uden tøven skelnes mellem 'indvandrere' og 'danskere'." Østergård var tidligere VS'er på jagt efter en ny utopi, og det er bemærkelsesværdigt, at justitsminister Frank Jensen i 1999 til den såkaldte PET-undersøgelse havde meget svært ved overhovedet at finde danske historikere, der ikke var inhabile pga. tidligere engagement på ekstremvenstrefløj og i Sovjets sold. (Berl. Tid. 15/7 99).

Hvad "forskning" var i Danmark anno 1999, viste den megen medieomtale af Sydjysk Universitetscenters René Karpantschofs bog "Nynazismen og dens modstandere i Danmark", hvor dansk modstand mod nazisme blev gjort identisk med venstreekstre voldsaktivister, skønt enhver nøgtern iagttagelsesevne tilsagde, at det netop var disses aktioner, der havde promoveret de få og uartikulerede danske nazister. Samtidig var Karpantschofs bog fuld af fejl og stemplinger af danske indvandringskritikere - begrundet i, at "forskerens" dokumentation netop var hentet hos de nævnte venstreekstre. Men intet af dette kom selvsagt frem i den fyldige mediedækning (jf. Danskeren 1999 nr. 3 s. 7).

Stillingen i universitetsverdenen sættes i relief af, at mens fremmedforeninger som "Akademikere for etnisk ligestilling" og "Løgefaglig forening for etniske minoriteter" blev mødt med velvilje i deres lobbyarbejde for bl.a. en "etnisk personalepolitik" på Københavns Universitet, og mens et ekstremhumanistisk foretagende som studenterbladet "Faklen" fik mange ledende akademikere og medier i debat, fik den indvandringskritiske Dansk Forums Studentergruppe i maj 1999 forbud mod at uddele sit blad til Københavns Universitets humanister, fordi den skabte uro ved at være så formastelig at blive overfaldet af autonome under bladuddelingen. Den angrebne som skyldig i krigen...

Partiernes stilling

I Børsen 30. januar 1990 advarede demografi-professoren Poul Chr. Matthiessen om, integrationen af muhamedanere er "meget vanskelig og langvarig - familiesammenføringerne er som en snebold, der ruller." Han klagede i den forbindelse over, at politikerne ikke vil se indvandringsproblemet i øjnene, og "det er umuligt at få en seriøs debat".

Partiernes manglende seriøsitet fremgår af samtidige programmer og udtalelser. I Centrumdemokraternes pjece om indvandringspolitikken fra 1989 hed det, at da CD i valgkampen forud for Europa-parlamentsvalget samme år gik ind for Tyrkiets optagelse i EF, ville det "være underligt inkonsekvent at søge i øvrigt fornuftige og rimelige familiesammenføringsregler strammet, alene for at nedsætte væksten i den tyrkiske befolkningsgruppe her i landet." Og ifølge den radikale Jørgen Estrup i Berlingske Tidende 13. oktober 1989 havde det Radikale Venstre "forlængst afvist begrænsninger i adgangen til familiesammenføring. Vi mener, det er en menneskeret, at flygtninge kan leve sammen med deres ægtefælle og mindreårige børn, således som udlændingeloven fastslår."

Disse tilkendegivelser kom på trods af, at Eyvind Vesselbo netop da have publiceret sin Ishøj-rapport, hvoraf det fremgik, at de oprindelige 145 indvandrere "gæstearbejdere" til Ishøj nu var blevet til 1.824 personer, især via familiesammenføringerne. Men denne rapport blev selvfølgelig også udhængt i offentligheden ved tendentios mediedækning, hvor man nøje sørgede for kun at interviewe - ofte tvivlsomme - eksperter, der tog afstand fra den. Det blev således ikke nævnt, at professor Matthiessen, som er landets førende autoritet i befolkningslære, havde medvirket ved udarbejdelsen. Tværtimod opsøgte medierne hans underordnede for autoritative kritiske udtalelser. Jyllands-Posten leder (19. okt. 90) havde den intelligente kommentar, at rapporten jo intet havde at gøre med flygtningeproblemet, da de tyrkiske arbejdere blev "kaldt hertil, da vi manglede arbejdskraft" (om sandheden heri se 1. bind af "Kampen mod grænserne", især s. 21-23, og Danskeren særn. okt. 93 s. 4). Ingen vil vel forhindre disse tyrkiske arbejdere i at få familien hertil, udbrød lederskribenten, som ikke undrede sig over, at hver arbejder åbenbart havde en familie på i snit over tolv medlemmer. Desuden var rapporten jo netop også en belysning af de fremtidige perspektiver på flygtningeområdet, hvor de samme familiesammenføringsregler gjaldt.

Disse problemer kom Venstres leder Ellemann-Jensen slet ikke ind på, da han i sommeren 1990 udtalte sig om flygtningepolitikken. Han holdt sig til

den almindelighed, at de "rigtige" flygtninge skal hjælpes, fordi det er en "moralisk forpligtelse, der hænger sammen med hele det sæt af værdier, som en kristen kultur bygger på." (Dagbladet 30/6 90). At det dog netop var udskillelsen af de "rigtige" fra de forkerte, der var den store flaskehals og ressource-sluger, og at en fundamentalt anderledes procedure derfor var fornøden, undgik Ellemann-Jensen - givetvis med velberåd hu - at anføre. På trods af, at Venstres udlændingudvalgs rapport fra året før havde vist, at der om tredive år (dvs. i 2020) ville være en halv million tyrkere i Danmark pga. familiesammenføringer (B.T. 30/8 89).¹⁴ Men Venstres holdning bar stadig sin nestors, Poul Hartlings, fingeraftryk. Han understregede i et tv-interview i 1990, at man ikke måtte tænke på flygtningene som blot tal, men som medmennesker i nød. Hertil kommenterede redaktør Bjørn Svensson i Jyllands-Posten 10/8 90, at Hartling glemte at nævne, at de, der skal bære omkostningerne, "også i mange tilfælde er mennesker i nød. Tvangsauktioner, virksomhedslukninger, arbejdsløse, syge på venteliste osv." Alligevel havde Hartling i et interview i Vestkysten 16. juli samme år flot kunnet sige: "Vi har så få flygtninge, at det næsten ikke er værd at tælle dem." Hvorefter han i tv kom med tal, der endog lå betydeligt under Dansk Flygtningehjælps. En aktuell Venstre-stjerne ved halvfemsernes begyndelse var partiets miljøpolitiske ordfører Hanne Severinsen, som i pressen havde markeret sig med talrige flygtningeliberale indlæg, der ikke stod tilbage for Hartling. Den offentlige sektor skal slankes og fremadrettes, skrev hun således i Jyllands-Posten 5/7 88 - men bestemt ikke efter Glistrups opskrift, tilføjede hun vrængende: "Væk med pjat som ulandsbistand, flygtninge, kultur, ligestilling! Hæld i stedet milliarder i sygehussystemet og køb folkepensioniststemmer!" Nej, således at førsteprioritere Danmarks syge og gamle var ikke noget for en strømnet og verdensåben halvfemserliberalist.

Fra de konservatives side bedyrede statsminister Schlüter tilsyneladende mere lødigt i Berlingske 2/11 91: "En ting er, hvor mange flygtninge, Danmark skal modtage. Det vil jeg gerne diskutere." Noget andet var imidlertid ifølge Schlüter - som netop havde taget imod udfordringen fra CD og de radikale om at påtage sig en "moralisk" ledelse - holdningen til de fremmede i Danmark: "Danskerne skal passe på ikke at lade sig rive med af fremmedhad, raceforfølgelser og forsøg på at kvalificere sig selv som overmennesker." En så hysterisk frygt om danskernes rette holdning ytret af landets statsminister (med den obligate henvisning til "jødernes skæbne under Anden Verdenskrig") skulle gennem halvfemserne sætte tonen for de ledende politikeres forsøg på at opdrage folket med den moraliserende forhammer på bekostning af faktisk debat.

Socialdemokratiets holdning kan karakteriseres ved, at da de konservatives udspil til en stramning af loven blev offentliggjort i 1990, røg folketingsmedlem Torben Lund omgående ud i Radioavisen med påstande om, at forslaget repræsenterede hetz og had og en ulækker holdning, der var værre end Thatchers. Socialdemokratiet ville have 5000 fremmede ind om året, venstrefløjen fordoblede dette tal og sagde 10.000. Virkeligheden skulle snart overgå fantasien.

Alle partiers holdning fremstod klart, da Mogens Glistrup på vegne af Fremskridtspartiet 28/3 90 i Folketinget fremlagde lovforslag om ophævelse af "racismeparagraffen". Hans Engell afviste bestemt forslaget under henvisning til de "internationale forpligtelser", og de andre partiers ordførere afviste kortfattet og indigneret enhver tanke i lovforslagets retning. En symbolsk indledning til halvfemsernes udlændingedeбат, der skulle præges af de etablerede partiers intolerance over for mere principiel kritik, i markant kontrast til deres stadigt voksende eftergivenhed over for lobbyist- og fremmedkrav.

Op til folketingsvalget i december 1990 havde opinionsundersøgelser vist, at indvandringen var i hvert fald det næstvigtigste emne for vælgerne (Jyllands-Posten 6. december 1990). Alligevel var politikere og medier

¹⁴Alligevel kunne Ellemann-Jensen i partibladet "Liberal" marts 1994 hævde, at det kun er "fundamentalisterne", der går ind for, at "vi blot skal lukke vores grænser". Han gengav videre deres synspunkt: "Båden er fuld. Der er ikke plads til flere. Og så skal vi blot have noget mere pigtråd og nogle flere politiknipler." Igen kom som hans eget modtræk det "kristne" livssyn og nødvendigheden af at "skelne" mellem de rigtige og forkerte. Intet konkret alternativ til de procedurer, der så åbenlyst fejlanvendte ressourcerne.

næste tavse omkring spørgsmålet, og strømmen af afviste kritiske læserindlæg voksede.

Regeringens manglende offensivmod

Den borgerlige regeringens uklarhed kom fx frem, da Ole Espersen i oktober 1990 kritiserede en pressemeddelelse af den konservative ordfører Sterup, hvori det hed, at vi kunne hjælpe langt flere flygtninge, "hvis vi konsekvent afviste de såkaldte bekvemmelighedsflygtninge og i stedet brugte penge til samarbejde med FN." Da Espersen i et spørgsmål til justitsminister Engell forhørte sig om ministerens holdning til udsagnet, indrømmede Engell, at flygtninge, der anerkendes i Danmark, skam ikke kan være bekvemmelighedsflygtninge, hvorfor han i realiteten tog afstand fra Sterups udtryk. Allegevel måtte ministeren gøre opmærksom på det rigtige aspekt, at udlændingepolitikken trænger til revidering, fordi verdens befolkningstal i den næste generation fordobles med deraf følgende langt større indvandringstryk fra de fattige lande. Over for denne klare erkendelse indvendte SF'eren Leif Hermann karakteristisk, om diskussionen om fremtidens danske udlændingepolitik ikke "bør indledes på et grundlag, som har noget at gøre med virkeligheden?"

Det var vel, hvad man kunne forvente fra SF's side. Men langt mere fatal var Engells manglende fastholdelse af bekvemmelighedsflygtninge-begrebet over for det inkvisitoriske spørgsmål fra Espersen, der ildevarslende nok erklærede sig meget tilfreds med ministerens svar. Nogle måneder senere (9. april 1991) berettede Engell dog i Folketinget, at anerkendelsesprocenten for asylansøgere i de senere år er faldet fra 80 til under 50 pct. Imidlertid oplyste Jonas Widgren fra FN's flygtningehøjkommissariat netop ved denne tid, at kun 5 pct. af asylansøgerne er politiske flygtninge. Og lidt senere endnu (26. juli 1991) forklarede Engell efter et spørgsmål fra Pia Kjærsgaard, at flygtninge anerkendes efter Geneve-konventionens kriterier, samt hvis "andre tungtvejende grunde taler for det". Sidstnævnte gruppe udgjorde faktisk den store hovedmasse af flygtningene. Desuden var praksis ifølge Engell, at opholdstilladelse kan inddrages, hvis den viser sig at være givet på et falsk grundlag. Dette sker imidlertid kun sjældent pga. "humanitære" overvejelser. Opholdstiden i Danmark er nemlig lang på grund af den grundige sagsbehandling, hvilket gør, at udlændingen ofte "helt mister sin tilknytning til sit tidligere hjemland, således at der opstår problemer ved hjemsendelsen". Engell måtte ved samme lejlighed advare om, at der er en "klar risiko" for, at asylinstituttet udhules, så "det forfalder til en immigrationsmekanisme". Det var vel at mærke den samme minister, der i oktober 1990 var gået med på Ole Espersens benægtelse af, at der eksisterer sådan noget som bekvemmelighedsflygtninge i Danmark. Ud fra ministerens beskrivelse af praksis kan man dog tværtimod mere end gætte på, at hovedparten af flygtningene i Danmark ikke ville kunne holde skansen dømt efter konventions-kriterier. Hvad man så ville kalde dem er en strid om ord, men regeringens manglende offensivmod og frygt for at overtage Fremskridtspartiets mere utvetydige begreber var desværre symptomatisk. De manglende klare linier stak langt dybere end sprogbrugen. Frygten for fakta, som måske kunne gavne "yderfløjen", antog stundom direkte skandaløse former.

Hemmeligholdelser og undvigelsesmanøvrer

I Folketingets spørgetid 5. juli 1991 spurgte således Tom Behnke (Z), hvornår regeringen offentliggør alle oplysninger om de samlede udgifter til fremmede i landet. Han henviste i den forbindelse til tallet 15 mia. kr. i bladet Danskeren. Hvad var regeringens bud?

Finansminister Dyremose kunne kun svare, at regeringens beregninger ikke indeholder en samlet oversigt over udgifter til udlændingene, men kun udgifter til asylprocedure og flygtninge (godt 2,5 mia. kr. i 1990). Og nogen nærmere redegørelse for, hvordan man var kommet frem til dette tal, blev ikke forelagt. Behnke måtte derfor 16. juli videre spørge, hvilke motiver regeringen havde for at holde budgetanalyserne vedr. flygtningeområdet hemmelige for befolkningen. Dyremoses forklaring herpå var, at ikke alle af den lange række af budgetanalyser, der iværksættes, offentliggøres. Det ville være en "uhensigtsmæssig anvendelse af de offentlige ressourcer".

Det må dog siges at være mildest talt besynderligt, at informationer om et af de mest debatterede samfundsemner blev valgt ud til ikke at

offentliggøres forsåvidt angår beregningsgrundlaget for udgifterne dertil. Særlig når det betænkes, at mange i høj grad i forvejen anså det for en "uhensigtsmæssig anvendelse af de offentlige ressourcer" - så kunne en relativt lille ekstraudgift, der ville afklare sagen, næppe forekomme afgørende. Men det var det altså for regeringen, hvis motiver herfor dog givetvis reelt var taktisk-politiske, ikke sparsommelighed. En samlet opgørelse over udgifter til de fremmede i landet ville Dyremose slet ikke gå med til at foretage, primært pga. de "meget store afgrænsningsproblemer i relation til at definere denne gruppe af personer." Det havde Danmarks Statistik vel at mærke ingen problemer med nogle år senere.

Uanset hvor mange milliarder, de fremmede i landet kostede, ændrede dog dog vel at mærke ikke på det slående i Pia Kjærsgaards ord i Folketinget 9. april 91: "I en tid, hvor kommunerne misbruger ordet nedskæringer til at fratage vore gamle og svage den nødvendige hjemmehjælp, er det grotesk, at staten og kommunerne smider milliarder af kroner ud til fremmede, der ikke bidrager til det danske samfund."

Uklarheder, der for eftertiden viste sig fuldt ud mulige at overkomme, fandtes for Schlüter-regeringen også på andre områder vedrørende de fremmede, langt fra kun angående økonomien. Det viste sig fx, da Engell 7. marts 1991 måtte besvare et spørgsmål fra Tom Behnke om antallet af udlændinge dømt for kriminalitet her i landet. Engell forklarede da, at der ikke føres statistik over, om en gerningsmand til en forbrydelse er indvandret i Danmark.¹⁵ I et lignende spørgsmål af Pia Kjærsgaard 5. november 91 svarede Engell, at han ikke fandt grundlag "for at indføre et system, hvorefter det skal registreres i kriminalregistret, om en person, der har begået kriminalitet, har status som flygtning i Danmark eller er asylansøger." Tidligere på året havde Kjærsgaard spurgt indenrigsminister Thor Pedersen, om han ville skaffe klarhed over, hvor mange af ansøgerne om dansk statsborgerskab der havde modtaget bistandshjælp og arbejdsledshedsunderstøttelse. Men det fandt ministeren ingen anledning til.¹⁶

Den borgerlige regering havde simpelthen ikke viljen til at få disse ting frem i lyset. Som Poul Schlüter udtrykte det i Folketinget 3/12 1991, er det "afskyeligt fremmedhad at argumentere for skærpelse af udlændingeloven." Og Hans Engell afviste ved samme tid i en tv-debat med Jesper Langballe at afholde folkeafstemning om udlændingepolitikken, fordi det vil føre til en "følelsesbetonet debat". Allegevel kunne Poul Nyrup Rasmussen senere (i Det Fri Aktuelt 11/8 93) hævde, at Engell kørte udlændingebatten i et "skingert leje". Der skulle åbenbart ikke så meget til før de "saglige" i udlændingebatten kunne komme med sådanne beskyldninger. At Danmark udlændingepolitisk set trods alt måske er bedre tjent med at have en socialdemokratisk regering, hvor de borgerlige er i en mere aggressiv oppositionsrolle, viser sig bl.a. ved, at Nyrup Rasmussen-regeringen blev presset til at fremskaffe mange af de oplysninger, som forgængerer fandt "meget store problemer" ved overhovedet at definere.

Besættelsesdagen markeres

Den 9. april 1991 fandt der i Folketinget en stor forespørgselsdebat sted på foranledning af Fremskridtspartiet. Som sigende forspil skulle dog først en ny lov om indfødsret vedtages, og her var Kirsten Madsen (Z) ene om at gøre indsigelser. Hun indledte med at konstatere, at stigningen i antallet af naturalisationer i den aktuelle lov tydede på, at der nu skulle gives dansk statsborgerskab til årligt ca. 1600 flere personer end tidligere. Deriblandt et stort antal straffede. Kriminaliteten omfatter, rapporterede hun, gentagne lovbrud, så det nærmer sig vaneforbrydelser. Desuden tyveri, indbrud, dokumentfalsk, vold mod sagesløse, drab og narkohandel. "Registret er endeløst." En narkohandler, der søgte at smugle flere kg. hård narkotika til Danmark blev udvist "for bestandig" i 1983. I 1991 er han optaget på lovforslaget om indfødsrets meddelelse, oplyste Madsen. Desuden var der en del sager, hvor ansøgerne har ligget samfundet til byrde. "Den slags finder man nye navne for, så de kan smutte igennem reglementet, og regelnettet er

¹⁵I 1989 ophørte statistikken over straffelovsovertrædelser, hvor forbryderens herkomst klart kunne aflæses, se "Danskeren" 1994 nr. 1 s. 7f.

¹⁶Jf. Danskeren 1991 nr. 2 s. 7, hvor reglerne for indfødsret gennemgås.

efterhånden blevet overordentligt stormasket. Der er egentlig ikke noget nyt i dette. Hvad der derimod er nyt, er, at der er mindst 321 personer, hvis økonomiske forhold ikke er afklaret."

Madsen efterlyste forgæves lidt sund dømmekraft i tinget. Hun mente, at hvis man havde lyttet lidt mere til Fremskridtspartiet, ville man have været fri for de problemer, "der i sidste instans medfører øgede omkostninger til politi, retsvæsen og særbehandling af disse i forvejen ikke særlig tilpassede personer. Derved kunne vi måske få råd til lidt mere humanitært arbejde, hvor det var mere nødvendigt."

Men Kirsten Madsen afslørede og appellerede for døve øren. De andre partier vedtog (som sædvanlig) uden diskussion indfødsretsloven og forkastede alle Fremskridtspartiets ændringsforslag. Men partiet opgav ikke Sisyfos-arbejdet. Næste punkt på dagsordenen var forespørgselsdebatten om udlændingeloven rejst af Fremskridtspartiet, fordi det med Pia Kjærsgaards indledningsord ville "fortsætte med at lægge pres på regeringen, så den på et eller andet tidspunkt handler i overensstemmelse med den danske befolknings ønsker."

Selvfølgelig forgæves. Alle andre partier forkastede Z's motiverede dagsorden, der havde følgende ordlyd: "Idet Folketinget bekræfter nødvendigheden af at prioritere danske interesser, pålægges det regeringen inden udgangen af 1991 at fremsætte lovforslag om skærpelse af udlændingeloven, herunder familiesammenføringsreglerne, med henblik på at mindske disse sammenføringer."

De andre partier snakkede snarest indforstået sammen, hen over hovedet på fremskridtsfolkene. Dorte Bennedsen erklærede direkte, at Fremskridtspartiets dagsorden "skal jeg ikke bruge ord på at kommentere". Derimod kritiserede hun betegnende nok regeringens planer om at modtage flere flygtninge fra vore baltiske nabolande, som da var truet af Rusland, på bekostning af tredjeverdensflygtninge.¹⁷ Den konservative Helge Adam Møller strakte sig dog til at påpege det uholdbare i den kendsgerning, at indvandrerstopet fra 1973 ikke fungerer effektivt, "så længe der er mulighed for familiesammenføringer i generation efter generation."

I et langt indlæg fastslog Birthe Rønn Hornbech Venstres standpunkter: De rigtige mennesker skal hjælpes, verdens fattigdomsproblemer løses ikke via udlændingepolitikken osv. - kort sagt alt det, som Fremskridtspartiet også mente (hvilket Kjærsgaard også noterede i en kommentar). Alligevel ville Venstre ikke stemme for Z-dagsordenen. Omvendt udtrykte hun henvendt til Bennedsen ønsket om, "at vi kunne sætte os sammen og få det, jeg kalder en samlet udlændingepolitik." Hidtil havde det jo i udlændingepolitikken bare "dalret derudad". Men en løsning ville Venstre altså lave sammen med Socialdemokratiet, ikke til den anden side. I nogle beroligende ord til Arne Melchior, der mistænkte Venstre for at være på linie med Fremskridtspartiet, sagde Hornbech typisk, at hun "føler meget dybtliggende forskelle i det menneskesyn, der giver sig udtryk ikke mindst i den måde, man behandler indfødsretssager på, hvor man altså videregiver fortrolige oplysninger om menneskers strafbare forhold." Det var jo et hip til Kirsten Madsens indfødsrets-kritik gengivet ovenfor, hvor hun anvendte den eneste mulige metode for at bringe de stærkt kritisable uddelinger af statsborgerskaber til offentlighedens kendskab, nu hvor alle de andre partier var enige om at tie.¹⁸

De konservative delte Venstres berøringsangst: Helge Adam Møller supplerede Hornbechs indlæg med udtalelsen, at det Konservative Folkeparti

¹⁷Danskernes holdning har altid været positiv overfor at modtage flygtninge fra vore baltiske nabolande. I juli 1991 stillede Gallup spørgsmålet: "På grund af forholdene i de baltiske lande vil måske et meget stort antal, måske titusinder flygte til Danmark. Mener du, at Danmark skal indstille sig på at huse og modtage disse flygtninge?" Hertil svarede ikke mindre end 79% af de adspurgte "ja". Om danskernes modsatte holdning til at modtage flygtninge fra fjerne lande, se Danskeren 1997 nr. 4 s. 6f. Som sædvanlig var "flertals"politikere i strid med befolkningens flertal.

¹⁸Om Hornbechs vaklen mellem virkelighedserkendelse og politisk korrekthed, se fx hendes bog "Udlændinge i Danmark" (1993), hvor hun bl.a. fremhæver, at udlændinge ikke udgør en trussel mod danskheden, men har tilført Danmark store værdier. Og efter hendes mening skulle udlændinge have samme rettigheder som danskere. Jf. anmeldelsen i Danskeren 1993 nr. 5 s. 17f.

forsåvidt var enig i Z's dagsorden, men "vi ønsker at debattere med åbent sind med alle i Folketinget med henblik på at skabe bred enighed", og det kan "selvfølgelig ikke udelukkes", at denne brede enighed også "på enkelte områder medfører ændringer af udlændingeloven, som ikke er en skærpelse."

Forudsigeligt stod CD i Arne Melchior's skikkelse fremskridtsfolkene endnu fjernere. Melchior gik endog ind for, "at praksis burde mildnes". Udlændingelovens ord om dispensationsmuligheder for at give asyl skulle efter hans mening tolkes mere liberalt end aktuel praksis. Og Z-dagsordenens ord om skærpelse af udlændingelovgivningen var ifølge Melchior "en uforkammethed over for verdens nødlidende". Ifølge CD var udlændingeloven åbenbart en måde at løse verdens fattigdomsproblem på. Melchior er desuden meget indigneret over, at Pia Kjærsgaard fik "svunget sig op til at sige, at der ikke er noget odiøst i at byde de hertil kommende udlændinge en lavere standard, end danske borgere har. Kære Folketing, dette er i modstrid ikke bare med bibelsk lov, men med dansk lovgivning, og det er groft, og det er den groveste sprogbrug, der overhovedet kan anvendes over for andre mennesker." Den eneste rationelle løsning, hvis flest muligt af verdens nødlidende skulle hjælpes her i landet, blev med disse ord højtragende affærdiget som stridende imod "bibelsk lov". Og Pia Kjærsgaard måtte minde om, at en gruppe af endog danske statsborgere, nemlig pensionisterne, allerede havde relativt ringere forhold end resten af befolkningen.

SF'eren Ebba Strange undrede sig over Fremskridtspartiets påstande om, at Danmark var en "flygtningemagnet", når kun 5000 flygtninge søgte hertil, mens fx 30.000 søgte til Tyskland hvert år. Her måtte Kjærsgaard igen minde om fortrængte virkelighedsforhold - at det i forhold til landenes størrelse betød en langt større relativ tilstrømning til Danmark.

De radikales leder Niels Helveg Petersen glædede sig over, at "dagen får den afslutning, som kun er passende, nemlig at Fremskridtspartiets dagsorden bliver stemt ned af et meget bredt flertal. Jeg vil så sige til fru Pia Kjærsgaard, at jeg ikke har nogen som helst anledning til at minde hverken mig selv eller mine kolleger i salen her om, at vi skal varetage danske interesser."

En lang række kendsgerninger og begivenheder skulle dog snart vise, at Folketingets flertal i høj grad trængte til at blive mindet om, hvem det egentlig er, de er sat til at tjene.¹⁹ Stærkest kom dette frem i sagen om palæstinenser-særloven.

Kirkeasylsagerne

I april 1990 kunne det læses i pressen, at Danmark nu vil forsøge at bremse strømmen af statsløse palæstinensere fra Libanon, der søger asyl i Danmark. Direktør Fr. Schydt i Direktoratet fra Udlændinge oplyste derom: "Vi er klar over, at Danmark var det eneste land, som næsten automatisk gav asyl til palæstinensere. Nu behandler vi ansøgningerne individuelt, og det har i nogle tilfælde betydet afslag."

Den næsten automatiske tildeling var i klar strid med gældende retsregler, som krævede individuel behandling af hver sag, men karakteristisk stillede folketingsmedlemmer fra Socialdemokratiet og SF indignerende spørgsmål om sagen til retsudvalget og justitsministeren - ikke for at kræve forklaring på hjemmelen til den hidtidige ulovlige praksis, men for at sikre palæstinenserne mulighed for at blive i Danmark, nu hvor den lovlige praksis var genindført! Nærmest en spejlvendt tamilsag, som der ellers angiveligt udelukkende drejede sig om "lov og orden". Det viste sig altså med palæstinenserne, at lov og orden aldrig havde været sagen, men derimod fremmedimport for enhver pris.

En række andre sager viste selvfølgelig det samme. Fx sagen om skattefradrag til "Flygtninge under Jorden", som havde et "godt" men ulovligt formål. Foreningen havde simpelthen i sin ansøgning om at blive fradragsberettiget oplyst, at foreningen går ud på "humanitær og økonomisk

¹⁹Sådan havde det egentlig været længe: "Danskeren" kunne i 1989 afsløre (i nr. 5 s. 3-4), hvordan indvandrere havde fortrinsret til bistandsydelse. Og fx Jyllands-Posten kunne 5/11 91 meddele, at skønt Odenses "flygtninge" kun udgør 2% af indbyggerne, fik de i 1990 16% af al kontanthjælp i kommunen. En dansk interesse?

støtte til asylansøgere og flygtninge, således at der tilvejebringes den fornødne juridiske bistand i asylfasen samt eventuel bistand under integration". Og det havde Skatteministeriet ædt råt, på trods af, at foreningens ulovlige formål fremgik af selve dens navn!²⁰ Af Indenrigsministeriets Nyhedsbrev 1. juni 1994 fremgår endog, at en henvendelse fra Flygtninge under Jordan fik Folketingets ombudsmand Gammeltoft-Hansen til at anmode Flygtningenævnet om en udtalelse.²¹ Det var da også Gammeltoft-Hansen, der ved sin tiltræden som ombudsmand på Politikens spørgsmål om, hvorvidt Danmark tager for få eller for mange flygtninge, svarede: "Vi bør modtage alle dem, der kommer til os, eller som bliver os tilbudt." Altså forsåvidt på forhånd fuld opbakning til organisationer som Flygtninge under Jordan. Mens fx Den Danske Forening totalt ignoreres, inddrages en organisation med kriminelt men "godt" formål højtideligt i den officielle beslutningsproces. Endnu i Folketingets spørgetid 12/7 1996 kunne Pia Kjærsgaard pege på det absurde i, at Flygtninge under Jordan havde polititilladelse til at samle penge ind til illegale indvandrere samtidig med, at en anden afdeling af politiet hver måned efterlyste 50 udviste udlændinge, som var mistænkt for ikke at have forladt landet. Og 31/3 98 pralede foreningens formand Helle Bliddal i Jyllands-Posten, at Flygtninge under Jordan p.t. skjulte 10-30 personer. Da det forhv. radikale folketingsmedlem Jens Jørgen Bolvig ved denne tid blev idømt en symbolsk bøde for at have deltaget i noget sådant, udtalte hans partifælle Vibeke Peschardt i Folketinget (21/4 98) som svar på kritik fra fremskridtsfolk, at "vi er meget, meget glade og endda stolte over at have hr. Jens Jørgen Bolvig i vores parti." Intet aktivt blev gjort fra myndighedernes side for at forhindre ulovlighederne, ja de blev altså direkte opmuntret fra Folketingets talerstol. Når formålet var "humanitært", var lov og orden tilsyneladende ganske simpelthen irrelevante. Når formålet derimod var afskærmning af Danmark mod masseindstrømning, var det mindste fejlskøn imod Lovenes Aand fatalt.²² Det fremgik også da kirkeminister Margrethe Vestager efter megen tøven gav serber-skjuleren Leif Bork Hansen en "advarsel" (den mildest mulige sanktion). Da udtrykte bl.a. SF'eren Margrete Auken sit chok over, at det således kunne få konsekvenser at overtræde loven. Og politikere fra Arne Melchior til Thorkild Simonsen udtrykte beundring for Bork Hansens indsats, som af Melchior blev sammenlignet med hjælpen til jøderne under Anden Verdenskrig (Kristeligt Dagblad 17/7 99).

Hvad angik udvisningerne af palæstinenserne, kunne de altså ikke forhindres ad demokratisk vej, så der var ingen ende på begejstringen, da "medmenneskelige præster" i Enghave og Blågård kirker i København i efteråret 1991 gav kirkeasyl til en mængde palæstinensiske PLO-soldater. En samlet presse rapporterede uafbrudt om "næstekærligheden", der havde fået de barmhjertige kristne til at tilsidesætte landets love og give "asyl" til palæstinenserne med "de frygtsomme øjne". Biskopper (særlig Ole Bertelsen, København og Bertil Wiberg, Roskilde) og en sværm af præster sørgede for den religiøse side af arrangementet for de dydige ca. 470 statsløse, på hvis samvittighed der ifølge kriminalregisteret bl.a. var 29 butikstyverier, husfredskrænkelse, anden kønslig omgang med børn under 12 år, 5 gange brud på våbenloven, brud på lov om euforiserende stoffer, forsøg på manddrab, fire gange blufærdighedskrænkelse, trusler, indbrudstyveri og brugstyveri.

Fredag den 13. september indløb så til alle de næstekærlige pressefolk et telegam fra Ritzaus Bureau. Alle som én fik de telegrammet: Dagbladene, tv-kanalerne og radiostationer. Telegrammet afslørede kort og nøgternt, at

²⁰jf. skatteminister Brixtoftes svar til K. Behnke i Folketinget 18/1 93

²¹Jf. Mogens Glistrup: "De fremmede i landet" (1994) s. 355

²²Den typiske holdning med besynderlig koldsindethed over for danske vilkår i kontrast til bekymringen over fremmedes velfærd blev rammende afsløret af Bolvig selv i et interview i Ekstra Bladet 9/4 98, hvor han udtalte: "Hvis dansk kultur virkelig er truet med undergang på grund af disse fremmede, så fortjener dansk kultur såmænd heller ikke en bedre skæbne. Så er den ren illusion, skrøbelig og ulevedygtig, en elefant på lerfodder." Lad falde hvad ej kan stå!

der slet ikke var tale om en spontan barmhjertighedsgerning, men derimod om en gennem et halvt år vel tilrettelagt politisk aktion. Bag den stod BZ'erne, Antiimperialistisk Aktionsgruppe og stormtropperne fra Fællesinitiativet mod Racisme.

Men ikke én i hovedstadspressen fulgte i mange dage telegrammet op. Heller ikke tv og radio. Ikke en lyd, ikke en linie. Uafhængigt af hinanden tav alle medier med de fine alsidighedsprincipper om den interessante oplysning. Hvis almindelige mennesker fik den at vide, kunne de jo misforstå det hele. "Søren Krarup og hans fløj" kunne jo også "få medvind", hvis den slags slap ud. Og det er en naturlig opgave for en fri og neutral presse i Danmark at forhindre det.

I stedet kørte mediernes følellesporno for fuld drøn. Ekstra Bladets chefredaktør Sven Ove Gade besøgte kirkebesætterne juleaften, og et par måneder før, 17/10 91, havde hans avis under overskriften "Anker grød" bragt en reportage, hvor den forhenværende statsminister udtalte: "Jeg er meget ked af, at der har været tendens til, at mennesker i Danmark - måske halvdelen af menneskene i Danmark - giver de fremmede skylden for Danmarks problemer. Jeg kan forstå, at folkepensionister, der har svært ved at få pengene til at slå til, kan komme med lette svar. Men det er forkert. For disse fremmede er mere uskyldige end nogen andre." Palæstinenserne førnævnte generalieblad kunne dog rejse tvivl om denne uskyldighed, og hvad angår omkostningerne, er det bemærkelsesværdigt, at indenrigsministeren udspurgt af fremskridtsfolk i Folketinget nægtede at give så meget som et forsigtigt skøn over disse. Politiken kunne dog 11/3 92 med et simpelt men pålideligt skøn fastslå, at udgifterne i løbet af seks et halvt år ville nå den nette sum af ca. en kvart milliard kr., fordi meget få af flygtningene ville nå ud over kontanthjælpen. Men sikkerheden med modsat tendens var åbenbart så stor, at da Anker - stadig den 17/10 91 - var "på" i B.T. under overskriften "Anker tændte et lys for palæstinenserne", kunne han skråsikkert udtale: "Jeg er også ked af den tendens til, at mange danskere tror, at Danmarks økonomiske problemer er udlændingenes skyld. De fremmede har reelt ingen som helst indflydelse på Danmarks økonomi."

De radikale Marianne Jelved og Elisabeth Arnold fremsatte noget så usædvanligt som en særlov, der skulle give palæstinenserne ophold trods myndighedernes afgørelse om det modsatte efter grundige undersøgelser. Som justitsminister Engell forklarede under 1. behandlingen af særloven 30. januar 1992: "Når den samlede sagsbehandlingstid er blevet så lang, skyldes det, at de eksisterende klage- og genoptagelsesmuligheder har været udnyttet i et meget vidt omfang." Det manglende grundlag for asyl var altså blevet fastslået ved adskillige instanser. Medarbejdere fra Rigspolitiet og Udenrigsministeriet var endog for skatteydernes penge rejst til Libanon for at sikre, at en tilbagerejse for de afviste kunne finde sted under ordentlige og værdige forhold.

Men de afvistes og de autonomes happening skulle åbenbart død og pine med de radikales hjælp bære frugt. Og i spidsen herfor stod altså den samme Marianne Jelved, som i forbindelse med Hvidovre Kommunes fremmedstop i 1993 i Jyllands-Posten 13/8 dette år erklærede, at "vores samfund er i opløsning": "Nu er det legaliseret, at udenomsparlamentariske metoder bringer resultater." Som sand radikaler var Jelved en tro arvtager til Bertel Dahlgaard, der i endnu 1950'erne med overbevisningens sikkerhed talte om de radikales "saglige politik" og med en tilsvarende afsky om andres "usaglige politik". Siden århundredets begyndelse er de radikale faret ud af tangenten med landskadelig politik for at ende med Jelved & Co., som via lovgivningen indfører lovløsheden og beskylder andre for lovbrud, når de vil sikre sig imod denne lovløsheds konsekvenser.

Samtidig med de radikales særlovsforslag havde Fremskridtspartiet fremsat et modsat beslutningsforslag om udvisning af palæstinenserne. På trods af, at regeringen altså klart erkendte det manglende grundlag for palæstinenserne forbliven, ville den imidlertid heller ikke støtte dette forslag. Som sædvanlig indtog de gamle borgerlige partier en hverken-eller position, der i realiteten blev en støtte til det alternative flertal. Ved behandlingen af særloven opstod derfor den paradoksale situation, at Fremskridtspartiet, Socialdemokratiet og de Radikale stod sammen om at savne en klar afgørelse fra justitsministeren - om enten at give ophold eller udsende. Pia Kjærsgaard påpegede forundret, at efter justitsministeren i måneder havde sagt til pressen, at palæstinenserne skulle ud, vil han nu ikke støtte Z's forslag. Venstre, der er kendt for at

lade marginalsikkerheder i partiet udsende "restriktive" signaler, der skal vinde vælgere, hvorefter partiet alligevel flyder med strømmen, brugte i denne sag Svend Heiselberg, der i B.T. 24/2 92 (og tidligere i Jyllands-Posten) erklærede, at der burde afholdes en folkeafstemning om asylsærloven samtidig med EU-afstemningen 2. juni. Hvilket Venstre alligevel ikke mente, da det kom til stykket.²³

Den konservative Henning Grove brugte et argument på bølgelængde med Fremskridtspartiet, da han imødegik det radikale ønske om at give opholdstilladelse af "humanitære grunde": Han kendte mange mennesker i Danmark, der bliver "stærkt menneskeligt påvirket af retssager, de fører med det offentlige - sager, der løber over måneder og år. Skal vi også sige til dem, at de af humanitære grunde, hvis sagen går dem imod, bliver fritaget for beslutningen?" Trods sådanne fine pointer må man dog spørge, med hvor stor ret de kunne benyttes af en konservativ, hvis parti i hele dets regeringstid havde "fritaget sig for beslutningen".

Fra den modsatte side varslede Dorte Bennedsen (S) under debatten, at også andre flygtningegrupper fremover kunne blive genstand for særlovgivning. På samme facon talte Elisabeth Arnold om nødvendigheden af at etablere procedurer, hvor folk en masse får "frit lejde", en slags "generelle amnestier". Med rette advarede Birthe Rønn Hornbech om denne "dødsensfarlige glidebane". Populismen havde efter hendes mening sejret; magten havde besejret retten: "Skal det virkelig være den slags aktioner, der skal skrive den politiske dagsorden? Skal det være personlig velvilje over for enkelte nationaliteter og grupper, der styrer retten? Er der ikke mere ret i Danmark?" Skønt Venstre ikke drog konsekvensen af denne kritik, havde Hornbech ret i, at med særloven var der markeret en milepæl i udviklingen mod det multietniske særbehandlingssamfund, præget af mindretallets diktatur. Karakteristisk argumenterede Elisabeth Arnold imod Fremskridtspartiets krav om en folkeafstemning om særloven med følgende ord: "Minoriteters rettigheder bør ikke sættes under folkeafstemning." En minoritet, som folkeretligt ellers har været en særegen gruppe med rodfæstet, kulturel identitet i et område, hvor den altså historisk hører til, kom mere og mere til også at omfatte nyindvandrede grupper, som efter få måneder i værtslandet partout skulle tildeles de samme rettigheder, som ægte minoriteter havde været århundreder om at tilkæmpe sig.

Dagen efter 1. behandlingen af lovforslaget gjorde Tom Behnke (Z) opmærksom på, at mange af de flygtninge, som optrådte i Blågård Kirke, endda ikke var de konkrete personer, som var truet af udvisning, men derimod tilrejsende sympatisører fra landets flygtningecentre. De deltog i vagtordninger på 3-4, hvorefter de tog toget tilbage til deres asylcenter. Togbilletterne "fik de udleveret". Men heller ikke denne afsløring af den udspekulerede propagandateknik fra "staklernes" side vakte nogen som helst interesse blandt politikere eller medier.

Blandt den menige befolkning vakte det måske størst forargelse, at der samtidig med særbehandlingen af palæstinenserne sag var to andre udlændingesager: Om en tysk skolepige og om en rumænsk pige i Hjørring, der begge skulle ud af Danmark. Pia Kjærsgaard undrede sig med rette over, at når folk ville have nogle udlændinge boende på fuldstændig privat basis, måtte de ikke, "mens andre tilsyneladende bare kan få lov at blive og lade sagerne køre i systemet i én uendelighed." Hvilket altså nu førte til ophold. Da Kjærsgaard foreholdt justitsministeren det urimelige i sagerne med de to piger, svarede Engell blot, at han ikke kan "forvalte loven efter TV 2's nyheder eller efter TV-Avisen, det ville ikke være sagligt, men tværtimod yderst kritisabelt." Hvilket imidlertid ikke desto mindre var, hvad regeringen lod ske i palæstinenser-sagen, fordi den veg tilbage fra at tage de parlamentariske konsekvenser ved at få et flertal imod sig.

Men den 17. februar 1992 krævede Pia Kjærsgaard parlamentariske konsekvenser af palæstinenserloven. Det var jo stik imod regeringens erklærede politik, når et flertal uden om den ville beslutte, at et "etnisk mindretal af ikke ubetydelig størrelse" skal slå sig ned her i landet for danskernes regning, "i første omgang måske kun et par hundrede palæstinensere, men med bl.a. familiesammenføringer måske flere tusinde personer i løbet af få år."

²³Jf. om samme tema ved en senere lejlighed i B.T. 10/5 94: "Åben strid i Venstre om de fremmede".

Poul Schlüter svarede kun kort, at regeringen er imod særloven, men at "udskrive folketingsvalg på sagen kan jeg ikke anbefale." På samme måde udtalte den konservative gruppeformand Lars P. Gammelgaard i B.T. 25/2 92 vedr. menige partimedlemmers ønske om valg på sagen, at det "skal overhovedet ikke debatteres." Ligesom med firsernes fodnotepolitik lod den borgerlige regering nu et potentielt nationalt skæbnespørgsmål passere uden at gøre det til et politisk skæbnespørgsmål, som kunne få befolkningen til at vågne.

I fremmed tjeneste

Palæstinensersagen var ikke det eneste, der antydede, at mange politikere havde en anden førsteprioritet end danskernes vel. I et spørgsmål til justitsministeren 15. august 1991 måtte socialdemokraten Svend Taanquist spørge, om Fremskridtspartiets medlem af indfødsretsudvalget Kirsten Madsen havde ret, når hun i et avisindlæg skrev, at fremmede, som søger asyl, lige så snart de har opnået dette i mange tilfælde rejser på sommerferie 2-3 måneder i det land, de er flygtet fra.

Hans Engell kunne ikke referere til konkrete sager, men han måtte bekræfte, at en flygtning godt kunne rejse til sit hjemland uden at opholdstilladelsen her i landet bortfalder.

Efter palæstinensersagen måtte udenrigsminister Ellemann-Jensen 11. marts 1992 i Folketinget udtrykke overraskelse over, at samtidig med den store kritik af Udenrigsministeriet for at bagatellisere risikoen for tilbagevenden for palæstinensere, "fandt der tilbagerejser sted i så stort et omfang, som tilfældet rent faktisk var."

Det viste sig, at adskillige hundrede palæstinensere rejste til Libanon eller Syrien kort efter, at de fik asyl, hvilket med Ellemann-Jensens ord var undergravende for asylsystemet. Når de imidlertid har boet her "tilpas længe", ville udenrigsministeren ikke blande sig i deres aktiviteter, for så er de "blevet danskere, og nogle er måske ligefrem blevet danske statsborgere. Så hører de altså til her, og det ser jeg intet som helst galt i. Der er mange mennesker i Danmark, som nedstammer fra fremmede, både i vores egen og i tidligere generationer, og de har tilført vort samfund store værdier, så det ser jeg intet galt i." Heller ikke Ellemann-Jensen ville altså problematisere fundamentale spørgsmål såsom uddeling af statsborgerskaber til højre og venstre, muhamedaneres uindpasselighed og den aktuelle indvandringens væsensforskellighed fra tidligere indvandrings.

Mentaliteten hos særlovs-forslagsstillerne kom klart frem, da Elisabeth Arnold blev foreholdt det ejendommelige i, at de påståede palæstinensiske "flygtninge" trygt rejser ind og ud af de lande, de er "flygtet" fra. Hun udtalte da: "Vi véd ikke, om det er 90%, der er i fare, eller 10%, der er i fare, men vi må lade tvivlen komme flygtningene til gode" (jf. Danskeren 1992 nr. 2 s. 2). Hvis dette princip blev eneherskende, ville Danmarks undergang givetvis ikke nærme sig blot snigende, men være her med ekspresfart. Og sådanne politikere mente ikke at have behov for at blive mindet om, at danske interesser er deres primære opgave!

Et lignende svigt af denne prioritering fremgik af Jyllands-Posten 18. marts 1992, hvor det blev meddelt, at socialministeren nu havde fået vedtaget en lov. Herefter skulle udgifter til hjemtransport (for danskere i udlandet) gennem den offentlige sygesikring fremtidig ikke dækkes. Derimod blev der ikke rørt ved statens betaling af fremmedes "familiesammenføringer", hvor tusinder af mennesker hvert år skulle flyves til Danmark fra alle egne af jordkloden.

Over hele landet var der i disse år ved at ske en omprioritering af midlerne. Som et typisk tilfælde kan vælges Roskilde, hvor der i 1990-91 blev nedlagt 102 plejehjemspladser. Med udgangen af 1991 blev det private Sct. Maria Plejehjem nedlagt. Desuden var der omfattende nedskæringer af hjemmehjælpen i 1991. Til gengæld fik Roskilde Kommune så råd til at støtte en nyoprettet hyggeklub for indvandrerkvinder med et tilskud på 175.000 kr. For at føje spot til skade kunne "Lokalavisen Roskilde" 26/2 92 endog berette, at nævnte klub betegnes som en "social klub".

I flæng kan fra denne tid nævnes beslægtede "prioriteringsproblemer" mellem danskernes og fremmedes interesser i Århus, hvor kommunen i februar 1992 tilbød virksomheder særlig støtte, hvis de ville ansætte "højtuddannede flygtninge" - mens ditto danskere altså derved rykker ned i arbejdslededskeen. Og der kan nævnes det nordjyske krisecenter for

kvinder, der er så overbebyrdet af undertrykte indvandrerkvinder, at danske ofre ikke kan komme ind (Danskeren 1992 nr. 2 s. 18f). Under behandlingen af Fremskridtspartiets forslag om stop for bygning af en stormoské på Amager fremholdt Kim Behnke i Folketinget 27. maj 1991 kontrasten mellem myndighedernes langmodighed overfor muhamedanernes lovbrud i forbindelse med byggeprojektet og krakilskheden over for danske erhvervsfolk og andre landsmænd, der overskrider reglerne.²⁴ Man var ganske enkelt ikke interesseret i at se nærmere på kriminalitet blandt det "humanitæres" yndlige. Indenrigsminister Birte Weiss nægtede således pure at undersøge omstændighederne nærmere, da pressen oplyste, at uroligheder og sultestrejke blandt tamilske asylsøgere var organiseret af terrorgruppen De Tamilske Tigre.²⁵ Da det i foråret 1994 kom frem, at udlændinge på bistandshjælp i Danmark udsendte meget store beløb fra landet (således havde en ung tamilsk "flygtning" gennem to år sendt 3,2 mio. kr. til udlandet) kunne Birte Weiss adspurgt af Tom Behnke 17/3 94 blot meddele, at det ikke var muligt at gribe ind mod kapitaltransaktioner fra personer med lovligt ophold i Danmark. Men end ikke nogen antydning af vilje til så at revidere disse regler. Og en politimand, der af hensyn til sin stilling måtte være anonym, kunne i Ekstra Bladet 21/1 97 oplyse, at politiet var totalt passivt over for asyl-snyd: "Vi har 10.000 betjente i Danmark, men der er ikke én eneste, som arbejder målrettet med menneskesmugling."

Da Berlingske Tidende 10/10 94 oplyste, at de to år gamle stramminger af familiesammenføringsreglerne var uden effekt pga. mange dispensationer, måtte Birte Weiss, som dagen efter i Folketinget blev udspurgt om sagen af Hornbech, oplyse reglerne, at myndighederne i "særlige tilfælde" undlader at stille krav om selvforsørgelse. Og forældres opholdstilladelse inddrages ikke, selv om børnene løber fra den forsørgelsespligt, som var forudsætningen for at få forældrene herop. (I perioden 1988-94 havde de fremmede ifølge Indenrigsministeriet fået familiesammenføring i 54.236 tilfælde, med billetten til Danmark betalt).

I sommeren 1994 var det igen galt med palæstinenserne. Jyllands-Posten kunne 11/8 rapportere, hvordan disse "flygtninge" i tusindvis tog på sommerferie til Libanon. Udspurgt herom af Pia Kjærsgaard måtte Birte Weiss 29/8 94 bl.a. oplyse, at man har "været meget tilbageholdende med at inddrage flygtninges opholdstilladelser, medmindre der har foreligget åbenbart misbrug af reglerne." Og der skulle åbenbart noget til.

Samme langmodighed over for de fremmede kom til udtryk hos socialminister Karen Jespersen, da den konservative Lars P. Gammelgaard i sommeren 1993 i Folketinget udspurgt hende om udlændinges mulighed for ekstra socialhjælp via bistandslovens § 37 stk. 5 pga. deres store forsørgerbyrder. Det mente ministeren ikke, at de fik i højere grad end danskere. Gammelgaard måtte da henvise dels til Socialkommissionens redegørelse "Uden arbejde" (1992), hvor der blev gjort opmærksom på, at en større andel af udlændinge end af befolkningen som helhed modtager bistandshjælp, og dels til udtalelser i pressen for Socialministeriets embedsmænd, der oplyste, at flygtninge modtager mindst 10 pct. mere i bistandshjælp end danskere.²⁶ Jespersen kom så med de velkendte udflugter, såsom at det er "vanskeligt at sammenligne de forskellige typer af hjælp", og at der er en ny undersøgelse på vej, og det kan "ikke udelukkes", at den giver et andet resultat. Når det gjaldt de fremmede, var der aldrig grænser for bortforklaringerne - mens der med hård hånd blev krævet tilbagebetaling af danskere, som havde fået latterligt små beløb for meget i boligsikring o.lign.

²⁴Selv Venstre med Birthe Rønn Hornbech som talsmand accepterede moskébyggeriet under henvisning til "religionsfriheden", skønt det slet ikke var denne, der var anstødsstenen for modstanderne, men den rutinemæssige privilegering af de fremmede. (Jf. Berl. Tid. 19/5 91).

²⁵Svar i Folketinget 5/2 93 til P. Kjærsgaard. Om de Tamilske Tigre, se fx Weekendavisen 15/1 93 og Tidehverv 1991 nr. 7.

²⁶Kultursociolog Eyvind Vesselbo bekræftede i tv 29/6 93, at indvandrerfamilier fik mere i bistandshjælp end danske. Se desuden Danskeren 1993 nr. 4 s. 24 om de hyppige udbetalinger til fremmede efter bistandslovens § 42, som der ingen øvre grænse er for. Og allerede i Berlingske 21/5 89 kunne Ib Hofmeister berette om, hvordan iranske militærnægtere i Danmark var studerende her og som noget ganske enestående fik både SU og kontanthjælp samt i øvrigt fik underhold og hjælp fra staten.

Trods alt dette kunne Dorte Bennedsen i bladet "Salt" (1993 nr. 1) hævde, at folk først og fremmest har brug for "reelle oplysninger", så de kan se, at det ikke er rigtigt, når Den Danske Forening og Søren Krarup siger, at de fremmede behandles bedre i socialsystemet end danskere, at familiesammenføringsreglerne ikke betyder en strøm af forældre og ægtefæller til landet, osv.²⁷

Brøndbys socialdemokratiske borgmester Kjeld Rasmussen ramte i plet, da han i et interview i "Søndagsavisen" 24/10 93 fældede dom over sine Christiansborg-partifællers fremmedpolitik: "Flygtninge, indvandrere og andre på overførselsindkomster er de eneste borgere, der frit kan flytte hvorhen de vil, uanset hvad boligen koster. Det er fuldstændig urimeligt", sagde han. Som eksempel fremdrog han en indvandrerfamilie, der fra Sønderjylland var flyttet til Brøndby til en månedlig husleje på 6500 kr. "Og det skal vi betale, uanset om de sagtens kan nøjes med en 4-værelses. Men hvorfor skulle de det, når det offentlige betaler det hele?" Særlig de fremmede mange børn var årsag til, at de fik i "pose og sæk". Borgmesteren var ikke bekymret over at gå på tværs af sine partifæller på Christiansborg med sådanne udtalelser: "Det er dem derinde, der er noget i vejen med, når de ikke kan se, at det nuværende system er hul i hovedet." (Kjeld Rasmussen skulle i øvrigt snart blive stemplet som fæl "racist", fordi han udtalte, at indvandrerne fødte degenererede børn. Først i juni 1999 turde medierne rapportere om de pga. fætter-kusine ægteskaber mange handicappede blandt de fremmede - en ekstra fremmedbelastningskilde i samfundet).

En andet tabu var forholdene i de islamiske skoler, som myndighederne aldrig ville have accepteret i andre skoler i Danmark. Forhv. Samspil-redaktør Ole Vig Jensen ville ikke blande sig, da en dansksproget skolebog i 1996 bragte muhamedanske sange, der hyldede de rettroendes erobring og vold, men værre stod det øjensynligt til i de fremmedes egne skoler. "Hvis de danske myndigheder forstod indholdet i de lærebøger, man bruger i nogle af de islamiske skoler, ville man tage sig til hovedet. Børnene undervises af nationallærere, hvoraf nogle ikke engang har afgangsprøve fra 10. klasse. Men de har en fætter eller onkel i bestyrelsen. Pædagogikken er hentet fra Mellelmøstens sorte skole, og man nærmest hjernevasker børnene med nationalromantiske idéer. Nogle af skolerne drives som rene forretninger, og tilskuddet fra mellemøstlige stater ender let i egne lommer. Der mangler i høj grad tilsyn med disse skoler", oplyste Naser Khader i Politiken 29/9 96. Der skulle dog gå et par år, førend myndighederne ansporet af artikler i Ekstra Bladet gik i gang med at sætte de værste af disse skoler under pres, i hvert fald forsåvidt angik deres økonomiske forhold.

Også i folkeskolerne tilspidsedes forskelsbehandlingen. I 1993 besluttede således byrådet i Århus, at danske forældre ikke mere måtte lade deres børn skifte fra fremmedbelastede skoler til mere danske. Derimod fik udlændinge stadig lov til at vælge andre skoler til deres børn (Jyll.-Post. 29/4 93).²⁸ I Kristeligt Dagblad 30/9 98 berettede den netop da afgående skoleinspektør Ryman Rasmussen fra Odense om alle problemerne med de fremmede skolebørn. Han sluttede sin rystende beskrivelse med ordene, at det eneste, der kunne have holdt ham i inspektør-stillingen, var, hvis danske top-politikere ville diskutere, om den danske folkeskole skal rette sig efter minoriteterne eller omvendt. "Som det udvikler sig i øjeblikket har jeg ondt af de kommende slægter."

På gadeniveau kunne den "omvendte racisme" bl.a. mærkes af de få tilbageværende danske grønthandlere i København, som kunne opleve at blive

²⁷Jf. interview med professor P.C. Matthiessen i Weekendavisen 6/7 90 med temaet: "Familiesammenføringer er en tikkende bombe"...

²⁸Se flere eksempler på fortrinsbehandling af fremmede skolebørn i Danskeren 1995 nr. 4 s. 7. Betydningen heraf fremgår af den rent numeriske udvikling: Justitsministeriets oplæg "En ny udlændingepolitik" (1991, s. 36) oplyser, at i 1980 var der 8093, i 1990 22.830 fremmedsprogede elever i folkeskolen. For 1995 blev beregnet tallet 36.000, for år 2000 51.000. I 1999 kunne Jyllands-Posten (16/5) rapportere, at skoler landet over som en følge af denne udvikling var begyndt at oprette "etniske råd" i et forsøg på at sikre harmonien. I Kristeligt Dagblad 30/9 98 konkluderede en skoleinspektør efter at have berettet om forholdene på sin egen skole rammende: "Som det udvikler sig i øjeblikket har jeg ondt af de kommende slægter."

slæbt med på politistationen, fordi fortovsudstillingen ragede for langt ud - hvilket den imidlertid upåtalte kunne få lov til hos alle fremmede grønthandlere (Østerbro Avis 30/11 94).

Ca. 30.000 danskere levede i 1993 som hjemløse, men den nytiltrådte justitsminister Pia Gjellerup undså sig alligevel ikke for til Politiken 31/1 93 at udtale: "Vi accepterer ikke, at flygtninge lever på gaden, for det er at gøre vold på noget der er fint herhjemme." Men som boligminister Svend Erik Hovmand forsikrede i Folketinget 15. november 1991: "Der findes ingen fortrinsretsbestemmelser, hvorefter flygtninge og indvandrere er berettigede til tildeling af boliger forud for andre."²⁹ Hans efterfølger i embedet Flemming Kofod-Svendsen udtænkte sammen med Birte Weiss de planer, som skulle muliggøre flygtningeovertagelse af de boliger, som danskere var blevet drevet fra via skattereform, arbejdsløshed og konjunkturedgang. Selv Flygtningehjælpens generalsekretær Arne Piel Christensen måtte mane til taktisk besindighed, for som han sagde, måtte man "tænke på de omgivende danskers reaktion. Det duer ikke at flytte en flygtningefamilie ind i en bolig, som en dansk familie lige har måttet opgive på grund af økonomiske problemer. Der skal være tale om ejendomme, som alle ved har stået tomme i lang tid og er svære at leje ud" (Jyll.-Post. 26/3 93). Lov nr. 465, der skulle "medvirke til en bedre fordeling af udlændinges bosætningsmuligheder", blev virkelighed 30. juni 1993. Især Mimi Jakobsen gik derefter med vanlig åbenhjertighed i spidsen med udtalelser om, at tomme boliger skal overdrages til "flygtningene" (B.T. 15/7 93).

Den positive særbehandling af indtrængerne kom efterhånden til at tage mange former. Fra årsskiftet 1994/95 betalte den danske stat på initiativ af Indenrigsministeriet således kollektiv ansvarsforsikring for alle asylsøgere og personer med midlertidigt ophold.³⁰ Og da Kim Behnke i Folketinget spurgte, hvor mange danskere, der bliver forbigået af flygtninge i boligkøen, måtte Birte Weiss svare indirekte men med al ønskelig tydelighed ved at henvise til boligbyggeriloven, der ved lovbekendtgørelse nr. 676 af 20/8 93 giver kommunerne mulighed for at anvise almennyttige lejligheder på tværs af ventelistesystemet med henblik på at løse "påtrængende boligsociale problemer". Og en yderligere fortrinsbehandling af de fremmede i boligsammenhæng var etableringsbeløbene ydet via Dansk Flygtningehjælp. I Folketingets spørgetid 7/6 94 kunne Kim Behnke oplyse Birte Weiss om et sigende tilfælde, hvor en enlig flygtningekvinde med et barn blev placeret i en 120 kvadratmeter 4-værelses lejlighed. Den fraflyttede danske familie tilbød, at flygtningekvinden kunne overtage næsten nye tæpper, gardiner, lamper m.v. for 2000 kr. Imidlertid brød hun sig ikke om farven, så resultatet blev, at den danske familie skulle fjerne alle de omtalte effekter, hvorefter det offentlige kunne betale for nye tæpper, gardiner osv.³¹

Da huslejeniveauet i Birkerød var for højt til, at kommunen kunne overholde en aftale med Dansk Flygtningehjælp om at finde boliger til bosniske og andre flygtninge, bad socialudvalget i kommunen ifølge Jyllands-Posten 17/9 1995 om at få reglerne for tilskud til flygtninge ændret. Indtægtsgrænsen for, hvornår der kan kautioneres for banklån til lejemaal i almennyttige boligbyggerier, skulle annulleres. Og muligheden for at give flere fripladser eller reduceret betaling for flygtningebørn i daginstitutioner og skolefritidsordninger øges. Kort sagt gik 1990'erpolitikerne totalt modsat Johs. Kjærbo's hædersmandsprincip fra tyskerindkvarteringen 1945-49: "Ingen flygtning må have det bedre end den dårligst stillede dansker." Nu skulle alle flygtninge have det lige så godt som de bedst stillede danskere. Som besk kommentar til hele denne udvikling

²⁹Dansk Flygtningehjælp skaffede i perioden 1985-1991 varig bolig til knap 31.000 flygtninge. (Justitsministeriet: "En ny udlændingepolitik" 1991, s. 36). Omvendt kunne B.T. 23/8 96 berette: "Unge tvinges til at droppe uddannelsen på grund af bolignød." 10.000 unge stod på venteliste til boliger i landets universitetsbyer.

³⁰Folketingets forhandlinger 1993-94 sp. 13310

³¹Som professor Stig Jørgensen rammende skrev i Det Fri Aktuelt 10/2 94 om de fremmedes forhold til værtssamfundet: "Rettighederne udnyttedes til det yderste, men pligterne og ansvaret har man kun overfor familien derhjemme."

måtte Farums socialudvalgsformand Poul E. Gustafsson i Jyllands-Postens kronik 10/4 91 spørge: "Er Danmark blevet et indvandrerland? Har vi for mange ledige job, har vi for mange uddannelsespladser, har vi for mange ledige boliger, har vi for få bistandsklienter eller er skatte trykket urimeligt lavt?" I så fald arbejdede politikerne i hvert fald flittigt med at bøde på disse skavanker.

Listen over den danske øvrigheds svigt overfor landsmænd til fordel for fremmede kunne fra 1990'ernes begyndelse gøres alenlang; en mængde eksempler på positiv særbehandling gives i kapitel 26 (og andre steder) i Glistrups "De fremmede i landet" (1994), se også Danskerens sænr. oktober 1993 s. 17f. Som det grundlæggende og værste svigt - hovedbjælken til Danmarks ligkiste - må dog nævnes, at flere gange om året kom den tilbagevendende ceremonie med behandlingen af indfødsretslove, hvor Fremskridtspartiet var de eneste til at kritisere og stemme imod, ja til overhovedet at sige noget som helst. Ved behandlingen af et sådant lovforslag 29. april 1992 måtte Kim Behnke således konstatere, at af de 817 personer på loven stammede de 80 pct. fra muhamedanske lande. Denne andel har holdt sig lige siden (se fx Dansk Folkeblad nov. 1998). Om loven fra foråret 92 foreslog Fremskridtspartiet, at fyrrer personer, der havde begået straffelovsovertrædelser, blev fjernet fra listen. Ellers, påpegede Behnke, "bliver jargonen i det danske samfund let den, at: Ja, alle udlændinge er jo kriminelle, alle udlændinge er folk, der overtræder straffeloven." Men heller ikke her prioriterede Folketingets flertal danske interesser øverst, og dermed blev det den egentlige skyldige i de angiveligt "racistiske" holdninger, som det eller var altid var emsig efter at fordømme.

Nedprioriteringen af danske interesser var faktisk efterhånden konsekvent. Socialdemokratiet fik i juni 1992 med tilslutning fra de borgerlige partier vedtaget en folketingsbeslutning, der ensidigt gik ud på at konsolidere det multikulturelle samfund. Mere vægt på uddannelse af flersprogede lærere, børnehavepædagoger, tolke m.v. var et vigtigt punkt. Desuden bedre integration af udlændinge på boligmarkedet og styrkelse af kulturaktiviteter, hvorefter de fremmede "som mennesker kan bidrage til at gøre vores samfund kulturelt rigere."³²

Udlændingeloven "strammes"

I sommeren 1992 blev der også endelig indgået det brede politiske forlig om en "stramning" af udlændingeloven, der imidlertid var rent kosmetisk. Således blev børneægteskaber forbudt. (Dem var der dog kun få af). Børn kunne fremover kun få deres forældre hertil, hvis der ikke var andre børn i hjemlandet (hvilket dog i praksis næppe kan fastslås, og det ville i øvrigt også kun dreje sig om et marginalt antal sager). Perioden, en indvandrer skulle bo i Danmark før ægtefællen kunne komme hertil, blev forlænget til fem år. (Dels ændrer dette intet ved slutresultatet, dels havde de fleste indvandrere boet her i fem år). Et ægteskab skulle nu vare 3 i stedet for 2 år, før det medførte permanent opholdstilladelse (ej heller dette ændrer slutresultatet). En indvandrer skulle fremover kunne forsørge sin sammenførte familie, ellers ville myndighederne tvangsinddrive midlerne hos indvandrerens (hvis der ellers er noget at inddrive). Udlændinge, der ikke vil samarbejde om deres sagsbehandling, ville fremover kunne frihedsberøves ("stramningen" berører dog ikke selve muligheden for ophold). Kort sagt var stramningen ikke nogen reel stramning, ligesom Thorkild Simonsens opreklarede "stramning" seks år senere. Det nytter ikke meget at flytte rundt på dækstolene, når Titanic er ved at synke.

"Stramninger" af udlændingeloven hjælper heller ikke stort, når den betydeligste enkeltindstrømning i 1990'erne fandt sted uden for alle faste regler. Der tænkes jo her på den "midlertidige" opholdstilladelse for jugoslaver i 1992, som trods alle løfter snart blev gjort permanent af Birte Weiss.

Forræderiet med "midlertidig" masseindstrømning

Det må dog erindres, at alle partier undtagen Fremskridtspartiet stemte for jugoslaver-loven 28/11 92 og dens udvidede udgave 30/6 93. I 1995

³²Jyllands-Posten kunne sigende for "berigelsens" karakter og danske myndigheders prioritering 15/1 95 rapportere om

bygning af helt nye sociale boliger til flygtninge. I kontrast hertil hed det i samme avis 26/4 95, at der nu var "akut mangel på boliger til ældre", fordi kommunerne byggede alt for få ældreboliger.

kulminerede det hele så med, at godt 22.000 kunne blive her permanent, med ret til familiesammenføring osv. Da TV-Avisen 4/9 92 havde spurgt justitsminister Hans Engell, som fremsatte lovforslaget, hvor mange personer der ville blive omfattet af loven, svarede ministeren, at "det er måske 100, det drejer sig om". Pia Kjærsgaard profeterede dog allerede den følgende måned, at det ville ende med at dreje sig om mange tusinde. Den kristelige Flemming Kofod-Svendsen udtrykte da allerede håb om, at loven skulle danne forbillede for andre lignende masseimport-projekter fra fx Østeuropa. I samme debat (1. behandlingen af loven 21/10 92) forsikrede Elisabeth Arnold, at "når der er kommet tålelige forhold i deres hjemegn, skal vi gennem FN nok hjælpe med at fortælle, at nu kan de godt blive sendt hjem igen." Op til ændringen af loven forholdt Arnold sig dog nærmere til sandheden, da hun i en folketingsforhandling 19. maj 1993 erklærede sig "fuldstændig lodret uenig med Birthe Rønn Hornbech, når hun siger: Flygtninge skal ikke gøres til indvandrere, man skal kun give midlertidigt ophold som generelt tilbud til flygtninge."

Ved samme lejlighed advarede Tom Behnke om, at det er et illusionsnummer eller fupnummer at bilde befolkningen ind, at der er tale om midlertidigt ophold. Birte Weiss kunne imidlertid "helt klart afkræfte, at der er tale om fup og svindel her." Hun ville "godt sige, at regeringen ingen planer har om efterfølgende at sige, at alle jugoslavere så blot kan komme ind under en særlig form for amnesti, eller hvad man skulle kalde det, som alene var begrundet i, at de nu havde opholdt sig så og så længe i Danmark. Det er der overhovedet ingen planer om, og det er hverken fup eller et illusionsnummer"...

Loven skulle i begyndelsen kun gælde behandling af syge børn, senere også deres mødre - og til slut hele familien. De "humanitæres" og venstreorienteredes støtte til loven kom endda kort efter, at det i en rapport fra en delegation bestående af folk fra Dansk Flygtningehjælp, Dansk Røde Kors og Direktoratet for Udlændinge blev slået fast, at der ikke var behov for overflytning af et større antal personer til behandling i Danmark, hvis ressourcerne i stedet blev tilført og udnyttet lokalt. Flere politikere pegede i den forbindelse på, at 50.000 hotelværelser i Kroatien stod tomme.

Som Birthe Rønn Hornbech fastslog 19/5 93 ved debatten op til ændringen af loven, var den et udtryk for "en asocial flygtningepolitik, for det er at stille de rigeste og stærkeste, der kan komme til Danmark, bedre, og det er at lade de svageste stillede, der må blive i det jugoslaviske inferno, i stikken." Over for kritik af Ebba Strange måtte Hornbech spørge, hvorfor man er "hjerteløs", når man hellere vil hjælpe 90.000 i hjemregionen end 9000 i Danmark. Alligevel stemte V altså for, skønt det angiveligt gik stik imod partiets principper.

Også de konservative stemte for, skønt også Helge Adam Møller ved en senere behandling af loven (23/6) fastslog, at den var asocial. Han påpegede dels, at næsten alle de til Danmark "flygtende" bosniere kom fra sikre lande, og dels, at de da 7000 personer i Danmark ville koste landet ca. 1 milliard kr., mens FNs flygtningehøjkommissariat, der tiggede og bad om flere penge, kun havde 5 milliarder kr. til 2 mio. flygtninge i nærområdet, til hvilke Danmark da kun havde betalt 0,1 mia. kr. Til dette uangribelige ræsonnement bemærkede Peter Duetoft: "Det udgangspunkt, der er i Det Konservative Folkepartis flygtningepolitik, er så usselt, at det siger sparto til hvad som helst." Ifølge Duetoft ville de konservative blot modtage så få som muligt i Danmark. At dette imidlertid var bagsiden af at hjælpe så mange som muligt nær Jugoslavien, fattede han øjensynligt ikke.

Den 31. marts 1993 spurgte Pia Kjærsgaard i Folketinget indenrigsminister Birte Weiss, om hun ville garantere, at de mange flygtninge fra eks-Jugoslavien vender hjem igen. Kjærsgaard spurgte desuden, om ministeren kunne bekræfte, at de kan søge om forlængelse af opholdet i det uendelige, så den "midlertidige" opholdstilladelse blot bliver et stykke papir og ikke fungerer i praksis? "Nej, det kan jeg ikke bekræfte", var Weiss' svar. Kjærsgaard måtte dog insistere på, at der måtte være stor risiko for, at flygtninge fra Jugoslavien vil få ophold på lige fod med alle andre flygtninge? "Nej, den konklusion er jeg bestemt ikke klar til at drage", svarede Weiss, der fortsatte, at flygtninge fra nærliggende lande "historisk set" altid er vendt tilbage til hjemlandet. Fx tyskerne efter 1945. "De gjorde det for at deltage i genopbygningen af deres land, som jo

mildt sagt var i en forfatning, der også kaldte på alle gode kræfter."

Kjærsgaard mente det var en dårlig sammenligning, især fordi Bosnien ikke er et naboland, hvorfor flygtningene bør blive i deres eget område. Her kom Weiss imidlertid med det velkendte modargument, at der ikke er tale om et "enten-eller", men et "både-og". Der var dog da 3,8 mio. fordrevne i Jugoslavien, så de relativt få tusinde, Danmark under alle omstændigheder kun kunne tage, lignede mest en symbolhandling, hvor ressourcerne kunne have været brugt bedre.

Som en ildevarslende skrift på væggen om, hvad der skulle ske i jugoslaver-sagen, spurgte Pia Kjærsgaard lige efter disse spørgsmål om, hvor mange libanesiske flygtninge der var vendt hjem efter borgerkrigens ophør. Weiss havde sædvanen tro ingen statistik om sagen, men hun kunne oplyse standardreglerne, nemlig først opholdstilladelse i fem år, derefter ubegrænset. Efter tre år inddrages opholdstilladelsen ikke, selv om forholdene i hjemlandet skulle bedre sig. Direktoratet for Udlændinge havde ikke taget initiativ til at inddrage opholdstilladelsen for de palæstinensere, hvor det stadig var muligt. Hvad der skulle ske med jugoslaverne, kunne mere end anes. Det samme fremgik, da Birte Weiss udspurgt af Kjærsgaard i Folketinget 5/2 93 oplyste, at der ingen planer var om at sende srilankanere hjem efter bedringen af forholdene på Sri Lanka. Hvorfor skulle nogen tro på et afgørende brud med denne skæbnesvangre tradition, når det blev jugoslavernes tur?

I en diskussion mellem Hans Engell og Weiss om bosnierne gengivet i Berlingerens 9/5 93 fremhævede Engell, at det er vigtigt, at Weiss' regering "ikke falder for fristelsen ved at give humanitære opholdstilladelser, som I gjorde med palæstinenserne." Hertil svarede Weiss: "Den fristelse falder jeg ikke for."³³ Og under den store udlændingedebat i Folketinget 3. juni 1993 kunne Birte Weiss stadig udtale om jugoslaverne: "De er ikke kommet hertil for at forsøge at få del i de danske velfærdsgoder, men fordi deres land er i krig; og når den er slut, vil de hjem igen og være med til at genopbygge det, der er blevet ødelagt."

Ved samme lejlighed fastslog Helge Adam Møller igen det urimelige i hele konceptet: 90 pct. af de bosniske flygtninge i Danmark kom fra sikre lande (bekræftet af en undersøgelse præsenteret af Birte Weiss selv dagen før, jf. Berl. Tid. 3/6 93). Det er desuden ti gange så dyrt at have en flygtning i Danmark som i nærområdet; bosnierne i Danmark ville koste 1 milliard kroner. Hvem der havde interesse i denne løsning mere end antydedes af Møllers konstatering, at mens der for flygtninge i Jugoslavien kun er én ansat flygtningehjælper pr. 200 flygtninge, er der i Danmark en ansat pr. 10 flygtninge.

Men Weiss stod fast på at være godhedsindustriens nyttige idiot. Hun stod dog ikke alene. Da Pia Kjærsgaard således gjorde opmærksom på de mange hoteller i Kroatien som et velegnet støtteobjekt for flygtningeplacering, stod Ebba Strange op og erklærede, at et sådant forslag til Kroatien fra Danmark ville svare til, at Østrig mente at have fået nok flygtninge og derfor foreslog Danmark, at vi skulle indrette hotellerne på den jyske vestkyst til asylcentre. I denne "parallel" var selve pointen - at Kroatien og ikke Danmark er nærområde - dog lissom forsvundet...

I Det Fri Aktuelt 7. juli 1993 erklærede Ritt Bjerregaard, at hovedparten af bosnierne aldrig ville vende hjem, så vi kunne lige så godt begynde at indsluse dem i samfundet, og den 14. december 1993 udsendte indenrigsministeren en skrivelse til landets amter og en del kommuner med den slet skjulte trussel, at hvis kommunerne ikke fandt plads til 14.000 flygtninge, skulle ministeren nok selv finde den. Men selv disse urimeligheder blev altså hævet op i et nyt niveau, da Birte Weiss i april 94 erklærede, at bosnierne skulle have permanent ophold. Heri blev hun stærkt støttet af ikke mindst Kristeligt Folkeparti og CD's Duetoft. Den sidstnævnte havde så sent som 23/2 94 udtalt til Politiken, at opholdstilladelserne fortsat skulle være midlertidige. De få bosnierne, der rejste hjem, gjorde det for den danske stats regning og med tre måneders fortrydelsesret. (Det Fri Aktuelt 2/9 94).

³³Under samme diskussion kritiserede Weiss Engell voldsomt for at gå ind for visumkrav til indrejsende fra Bosnien. I Politiken 1/1 96 erklærede hun dog som en selvfølge, at alternativet til visumkravet i sommeren 93 havde været, at Danmark lukkede helt ligesom de andre modtagerlande.

Bosniernes forbliven førte til folketingsdebatten om etableringen af flygtningelandsbyer og -centre 26/4 94. De borgerliges vanskeligheder med at føre en principiel opposition kom under denne debat klart frem. Helge Adam Møllers kritik af, at hundredevis af millioner kr. blev spildt her i stedet for brugt i nærømråderne blev svækket af, at det var hans partileder Per Stig Møller, som nogle år forinden havde været den egentlige arkitekt bag flygtningelandsbykonceptet. Og Venstre fremhævede stolt som en afgørende forskel mellem dem og de konservative, at partileder Ellemann-Jensen i en kronik havde erklæret, at Danmark hører til Jugoslaviens nærømråde med deraf følgende forpligtelser.³⁴ Infamien i argumentationen omkring forræderiet med bosnierne; den kamæleon-agtighed, hvormed det, der - da det tjente sagen -, blev gjort til den højeste dyd, senere blev dæmoniseret, fremgår klart af Elisabeth Arnolds udtalelser. Hun stod med ubændig emsighed i spidsen for importen. Udtalte således i Berlingske Tidende 26/7 1992 under overskriften "R: hent flygtningene herop i særtog" bl.a.: "Danmark bør aktivt tage initiativ til at hente f.eks. 10.000 flygtninge fra det tidligere Jugoslavien herop." Den 21. oktober 92 sagde hun i Folketinget: "Det er vigtigt, at disse personer ikke skal have store, dyre programmer og integreres osv."; når der er kommet tålelige forhold i deres hjemegn, "skal vi gennem FN nok hjælpe med at fortælle, at nu kan de godt blive sendt tilbage igen." Men 19. maj 94 hed det fra samme dame sammesteds: "Vi ønsker ikke, at de jugoslaviske flygtninge to gange skal være ofre for etnisk udrensning, først i Bosnien og derefter i Danmark." De færreste bidrog dog så flittigt til den permanente udrensning dernede som Arnold.

Det hører med til historien, at den bosniske chargé d'affaires i Danmark gentagne gange frem til 1995 opfordrede bosnierne hos os til at vende hjem.³⁵ Men i Folketinget 12. december 1995 kunne Arnold alligevel kalde det "usmageligt og primitivt", at Fremskridtspartiet så kort tid efter indgåelsen af Dayton-freds aftalen rejste en forespørgselsdebat om hjemsendelse af bosnierne. Og Arne Melchior sekunderede: "Jeg betænker mig ikke på at sige, at det er en selvgothed, der er skræmmende." Da det et par år senere igen kom på tale at få nogle af bosnierne hjem, udtalte Dansk Flygtningehjælps Arne Piel Christensen i DR's TV-Avis 6/4 97, at bosnierne i Danmark ikke kan vende hjem, fordi arbejdsløsheden i Bosnien er 60 procent. Når alle andre argumenter om "sikkerhedsrisici" o.lign. slap op, kom det altså frem, at Danmark simpelthen skulle være verdens sociale skraldespand. Jævnfør den hjemvendte bosnier Elma Vukotic i Jyllands-Posten 20/6 98: "Alle flygtninge kan i dag komme tilbage. Når de ikke gør det, så handler det om de gode levevilkår i Danmark." Arbejdsløshed i hjemlandet som begrundelse for manglende hjemsendelse blev gentaget af lobbyisterne for kosovoalbanernes vedkommende i sommeren 1999.

Konceptet med det "midlertidige" ophold for bosnierne gentog sig med jugoslaver-loven af 24. april 1996, hvor 3000 serbiske militærnægtere m.fl., som flygtningenævnet havde afgjort ikke kunne få asyl, fik udsigt til permanent ophold efter halvandet år. Vedtagelsen skete efter års ihærdig indsats af lobbyister, der bl.a. havde beskyldt Birte Weiss for at gentage 1930'ernes fejl med returnering af jøder til Tyskland - skønt det allerede tidligt i forløbet var kendt, at serberne højst ville få et halvt års betinget fængsel hjemme. Anker Jørgensen var blandt kritikerne af Weiss; kun han og Venstres Niels Anker Kofoed undlod at stemme, da et flertal i Folketinget bestående af regeringspartierne, Venstre og de Konservative 7/12 93 afviste et SF-forslag om at give militærnægterne automatisk ophold i Danmark - hvilket altså senere blev ændret. "Jeg har hørt om en mand, der fik et års fængsel", oplyste Jørgensen til B.T. dagen efter som begrundelse for at ville beholde tusinder af mennesker i landet.

³⁴Venstre var omvendt i modsætning til de konservative i december 94 angiveligt parat til at true med folkeafstemning for at forhindre bosniernes permanente ophold. "Hos de konservative sidder den retspolitiske ordfører Helge Adam Møller og ryster på hovedet. De konservative arbejder ikke med tanken om en folkeafstemning." (Information 15/12 94). Venstres trussel forblev dog ved overvejelserne.

³⁵Igen i Ekstra Bladet 26/5 97 appellerede en hjemvendt bosnier: "Jeg vil sende en hilsen til bosnierne i Danmark og sige: Kom hjem nu! Der er brug for jer her".

Og han mindede om sit faste princip i udlændingepolitikken: "Hellere én flygtning for meget, end én for lidt." (Berl. Tid. 26/12 93). Også Dansk Flygtningehjælps Nils Foss var blandt kritikerne af Weiss; han havde tidligere i sagen om bosnierne været med i koblet, der modsat sandheden udelukkende udpegede kroater og serbere som skyldige i Jugoslavien-konflikten for at skabe mere "humanitær" goodwill omkring de bosniske flygtninge.³⁶ Og så var der selvfølgelig de to Rothstein'er, Mikael og Klaus, der fx i en Politiken-kronik 19/12 92 talte for det multikulturelle samfunds uundgåelighed og generelt mente, at Danmark skulle give asyl til mindst 40.000 flygtninge hvert år. Hvor Weiss' hjerte befaldt sig, var der ingen tvivl om. Som hun udbrød i et Politiken-interview 28/2 93: "Jeg tror ikke, folk ved, hvor lukket Danmark er." Sammedets bekendtgjorde hun, at regeringen nu var inde i optakten til et "nationalt flygtningekompromis", hvorfor der nu skulle forhandles med både de politiske partier og lobbyorganisationerne Dansk Flygtningehjælp og Dansk Røde Kors...

Jugoslaver-loven blev vedtaget efter en klar indrømmelse til Enhedslisten, som ville have stemt imod, hvis ventetiden på permanent ophold skulle have været længere. Regeringens sammenkædning af midlertidigt ophold og ophold i flygtningelejr umuliggjorde den efter de borgerliges mening rationelle løsning: at perioden før tildeling af permanent ophold blev gjort meget længere, men så skulle flygtningene til gengæld i mellemtiden have lov til at være aktiveret ude i samfundet. Alle partier var enige om, at de ikke kunne sendes tilbage i den daværende situation, men som Tom Behnke sagde 26/3 96, skilte vandene ved, "at flertallet her i Folketinget ønsker, at disse mennesker skal blive her resten af deres liv, og at de kun skal vende tilbage, hvis de selv har lyst til det."

Trods alt dette må det dog pointeres, at flygtningene fra Jugoslavien ikke var noget særtilfælde. Tænk blot på en af de største og mest groteske grupper af "flygtninge" i Danmark, nemlig tamilerne fra Sri Lanka. I marts 1994 berettede pressen, at der i danske asylcentre var 464 personer fra Sri Lanka, som havde fået afslag på asyl, og som Flygtningenævnet derfor nu anbefalede, at man skulle begynde at sende hjem. Det var efter, at man bl.a. havde været vidne til, at en hjemsendt tamil arrangerede en anholdelse af sig efter hjemkomsten til Sri Lanka for at bevise "faren" ved hjemsendelse (Jyll.-Post. 6/3 og 9/3 94). Men i efteråret 94 kom det pludselig frem, at mindst tredive af tamilerne alligevel havde fået opholdstilladelse i Danmark med en ny og opsigtsvækkende begrundelse. Trods alle instansers afvisning af, at de var flygtninge, havde de efter Birte Weiss' personlige beslutning fået lov at blive her, fordi Indenrigsministeriet havde været for længe om at behandle deres sager. Altså samme fejl, som Ninn-Hansen i sin tid blev dømt for i Tamilsagen, blot med den forskel, at tamilerne af den grund havde siddet fast for længe her i stedet for hjemme. Og dét var der jo ingen, der så noget ondt i, skønt procedurefejlen reelt må siges at være identisk med Ninn-Hansens. For længe der eller for længe her: Forskellen er forsinkelse eller fremme af det multietniske samfund, hvilket nok også var altafgørende for sagernes forløb. Efter fredsslutningen på Sri Lanka var man da også igen straks ude for at finde en ny kilde til opbygningen af utopien - og den viste sig i Somalia, hvis indbyggere efter ganske få år kom til at udgøre en af de største fremmedgrupper i Danmark.³⁷

Ved svig og bedrag havde politikerne efterhånden lagt grundlaget for den nye utopi. Som den engelske David Smith, bosat i Tarm, skrev i Jyllands-Posten 16/12 1994: "Som englænder har jeg oplevet hele forløbet i mit hjemland i 60'erne, men alligevel er jeg chokeret over, hvor hurtigt udviklingen mod et multietnisk samfund er sket i Danmark." En samtidig Gallup-undersøgelse - fra december 1994 - viste klart, at denne udvikling netop var gennemtvunget oppefra, imod folkets ønske: På spørgsmålet, om Danmark fremover skulle være multietnisk eller skulle fastholde en særlig dansk kultur, svarede 73%, at de var imod det multietniske. Kun 16% var for. (Berl. Tid. 8/1 95).

Et par måneder efter denne opinionsundersøgelse kunne man ved en markant begivenhed ane, hvordan det af danskerne uønskede multietniske samfund ville

³⁶Jf. Foss i Berl. Tid. 2/8 92 og 4/1 94.

³⁷Se fx Danskeren 1996 nr. 6 s. 6

komme til at forme sig - og af hvem det ville formes: Under FN's sociale topmøde i Bellacentret i København måtte danskerne af hensyn til muhamedanerne gemme deres største eksportartikel helt væk. Mødedeltagerne fra alverdens lande kunne nemlig ifølge bl.a. Børsen 23/2 95 få lov til at spise alt, hvad de ville - undtagen svinekød. Blot ét eksempel på, at der i et multietnisk samfund ikke kan være flere herskende normer - hvis noget er absolut uacceptabelt for én gruppe, må alle andre affinde sig med det, hvis de vil bevare ro og orden. Hvilket flere danske skoler i øvrigt forlængst havde accepteret ved at banlyse svinekød i frokostmenuen.³⁸ Under overskriften "Muslimske traditioner imødekommes i Århus" i Jyllands-Posten 13/5 99 var udover de lokale eksempler nævnt, at Undervisningsministeriet anbefaler skolerne at anvende halalslagtet kød. Blot et enkelt symptom for det, der var på vej.

Og tolerancen var ganske ensidig. Muhamedanere ville aldrig kunne acceptere af være afhængige af ikke-muhamedanere. Sådan udtrykte en af de mest indflydelsesrige og respekterede imamer i Danmark, Ahmad Abulaban, det, da han i B.T. 18/2 97 blev afsløret for at tale med to tunger: En tolerant, når danskerne lytter med, og en stærkt intolerant, når han i sin moské taler arabisk. "Jer er forfærdet over at skulle behandles af en vantro læge, når jeg bliver syg. Min bil bliver repareret af en vantro mekaniker, og min bolig har jeg lejet af et boligselskab, der er styret af vantro", trodnede Abulaban til sin menighed, mens han til danskerne erklærede, at barriererne mellem danskere og muhamedanere bygger på "fordomme". I sin moské har Abulaban desuden fremhævet det "forfærdelige", at med udnævnelsen af Madeleine Albright til USA's udenrigsminister "skal tredie verdenskrig styres af en jødinde." Af samme karakter som Abulaban var Mohamed Mustafa Mansuri, frem til 1997 socialdemokratisk medlem af Frederiksberg Kommunalbestyrelse og frem til april 1998 medlem af Rådet for Etniske Minoriteter, der rådgiver regeringen i fremmedspørgsmål. Desuden landsformand for "Indvandrere-Dansk forening for Antidiskrimination" og leder af Det Islamiske Kulturcenter i København - samt af en verdensomspændende libysk støttet fundamentalist-bevægelse, der har som mål at erobre verden for islam. Men gennem mange år har han i den danske debat været kendt som manden, der taler for, at danskere og indvandrere skal respektere hinanden. Mansuri gjorde sig imidlertid skyldig i svindel med offentlige tilskud fra de tolerante danskere, og det samme gjorde lobbyorganisationen UNG-sam, hvis formand Ahmed Iftakhar efter Mogens Camres optræden i tv i september 98 skrev i Ekstra Bladet: "Hvis jeg var psykiater, ville jeg uden svøb påstå, at Camre havde orm i sylten, og hans psykologiske profil ville være, at han lider af en stærk fobi/forfølgelsesvanvid fra tilhængere af den muslimske trosretning. Jeg ville indlægge ham akut."

Men for at acceptere indstrømningen af mennesker som disse muslimer var det altså *danskerne*, der skulle oplæres i "tolerance" og ligestilling... Meget syntes efterhånden at tale for den udtalelse, som den dansk-muhamedanske fundamentalist Karima Fahim kom med i Berlingske Tidende 25/5 97: "Jeg ved, at Danmark en dag bliver muslimsk." Jævnfør Birte Weiss' imødekommende artikel "Samfundet har anerkendt islam som trossamfund" i Samspil 1996 nr. 3.

Allerede i Folketinget 28/3 90 havde Mogens Glistrup dog med henblik på det intolerante og dominerende i muhamedanerkulturen fremhævet, at "når man sammenholder muhamedanernes målbevidsthed med den hyggelige given efter, laden stå til-reaktion, som er noget af det, vi er så stolte af ved at være danske, må vi se i øjnene, at i lang tid før, at de ligesom i Libanon udgør et befolkningsflertal her i landet, repræsenterer de så store grupper af befolkningen, at det faktisk ikke vil være muligt at være dansker inden for de 43.000 kvadratkilometer, vi lever på." Glistrups konklusion var klar: Skal danskheden leve, skal vi afvise muhamedanerinvasionen. Men den eneste reaktion, han fik på sin klare sagsfremstilling fra de andre partiers ordførere var - forargelse over hans ordvalg...

Flertalspolitikere var tydeligvis langt mere bekymrede over indvandringskritikeres sprobrug end over aggressiviteten og erobrerlysten hos de utallige tusinder vildtfremmede, der strømmede ind i landet og som en selvfølge forlangte at få del i dagsordenen.

³⁸Se fx bind 1 af Kampen mod grænserne, s. 104

Propaganda

For de politikere og andre, der havde en interesse i at oppiske en hysterisk "anti-racistisk" holdning, som skulle lede opmærksomheden bort fra den egentlige trussel, gjaldt det om at genoplive nazismen, så skræmmebilledet om denne helt irreelle trussel altid ville kunne fremmanes for de vankelmodige. Medierne bidrog bl.a. i 1994 til at markedsføre den lille flok forvildede nazister i Kværns og deres heroiske "bekæmpere", og politikerne løb villigt med på konceptet. "Aldrig siden 1945 har nazismen spillet så afgørende en rolle i Folketingets åbningsdebat", kunne B.T. rapportere 7/10 94 om det nærmest surrealistiske sceneri, der havde udspillet sig i landets lovgivende forsamling, der efterhånden helt fungerede på frasernes og propagandaens, ikke virkelighedens præmisser. "Alle tog afstand fra nazisme", kunne avisen dog berolige, uden dermed at konstatere, at det jo altså slet ikke var derfra, nutidens trussel kom. Men en lille gruppe "antifascister" havde med brug af nyttige idioter behændigt ført de brave politikere frem til at slå endnu et slag mod den forlængst hedengangne nazisme - mens de samtidig fremmede dens islamiske arvtager for offentlige midler, ja endog kædede kritikerne af dette misforhold sammen med de selvsamme nazister.

Selv Birthe Rønn Hornbech pralede stolt over at have deltaget i demonstrationerne mod nazisterne i Greve, som selvfølgelig gned sig i hænderne over al den gratis PR. Hornbechs praleri fandt sted i Folketinget 25/11 94 under førstebehandlingen af lov om stramning af racismeparagraffen, hvorefter det skulle være en skærpente omstændighed ved racistiske ytringer, at de blev fremsat som led i "propaganda". Det fremgik dog klart af bemærkningerne til det af justitsminister Westh fremsatte forslag, at dets begrundelse lå i angiveligt stadig mere fremtrædende tendenser til intolerance og racisme i Danmark, kun sekundært i de nazistiske aktiviteter, som særlig Tyskland ønskede lagt en dæmper på. Socialdemokratiets ordfører Poul Qvist Jørgensen fremhævede da også under debatten 25/11, at man generelt gerne så flere sager rejst på grundlag af racismeparagraffen. Da skærpelsen af den kom til endelig afstemning i maj 95, stemte kun Venstre og Fremskridtspartiet imod - også de konservative var hoppet med på forbudsvognen.

Det egentlige mål for den "antinazistiske" propaganda antydedes ligeledes i Folketinget i maj 1994 under en EU-debat, hvor Anker Jørgensen sammenlignede Fremskridtspartiet med nazisme. Fremskridtskvinden Anette Just erklærede fra talerstolen, at hun ikke havde noget imod, at de italienske nyfascister fik en kommissærpost, men "jeg bryder mig hverken om kommunismen eller fascismen". Jo du gør!, råbte Jørgensen to gange fra sin plads i salen, og derefter gik han på talerstolen og angreb Fremskridtspartiet: "Når jeg antyder, at Fremskridtspartiet har sympati for nazisterne, så hænger det sammen med, at partiet har været lige på grænsen til racisme og derved også har sympati for noget af det, der førte til nazismen. Jeg er udmærket klar over, at det er en alvorlig udtalelse. Men sådan har jeg egentlig altid opfattet Fremskridtspartiet. Det er et parti langt ude til højre, og det står for noget af det samme, som gav den ulykkelige udvikling i Europa op til anden verdenskrig." Arne Melchior gav symbolsk Jørgensen en 25-øre i sympati og sagde i et efterfølgende indlæg, at den tidligere statsminister "balancerede overordentligt korrekt i sit indlæg". (Ekstra Bladet 18/5 94). Hermed var hele frontopstillingen præsenteret i en nøddeskal: Enhver, der reelt gik i brechen for at værg Danmark mod masseindvandring, skulle sættes i bås med nazisme og fascismen. Hele befolkningen var under mistanke og måtte "mobiliseres til medmenneskelighed", som Jørgensen udtrykte det i lokalavisen VESTegnen 9/11 94. Efter hans mening er der "forskellige grader af racisme. Der er nazisten, som åbent bekender, at han synes racisme er glimrende (...). Så er der dem, der siger, at de ikke er racister. Og så de utroligt mange, der bare forholder sig 'pæne' neutrale". Også i LO-familien trives det lille fremmedhad, mente Jørgensen. "Ude på arbejdspladserne, hvor arbejdsløsheden trænger de ansatte op i en krog." Mod alle disse ville Jørgensen ikke mobilisere til værn om Danmark og danske arbejdspladser, men til "kamp for menneskelighed"; som han uden at erkende farisæismen udtrykte det: "Det er nok ligesom i Biblen - en kamp mellem godt og ondt". Jørgensen og resten af Overdanmark var åbenbart aldrig i tvivl om, på hvilken side de stod. Ellers ville ethvert forsøg på at drage resten af befolkningen op jo være

meningsløst.

Ledende socialdemokrater havde ved overtagelsen af regeringsmagten forlængst affærdiget pligten over for det danske folk som deres primære opgave - til fordel for videre loyaliteter. Ritt Bjerregaard hævdede således i Frederiksborg Amts Avis 12/1 91: "Netop generøsiteten er nødvendig i det globale samfund. Ikke mindst af hensyn til verdensfreden. Det nytter ikke, at vi frygter at blive overrendt af flygtninge og indvandrere. Frygten fører til had og ufred. Vi skal være generøse og hjælpe flygtninge, hvad enten de kommer til Danmark eller i en FN-lejr et uroligt sted i verden." Hvis Bjerregaard så i det mindste havde stået fast på, at fremmedimporten i bedste fald var et nødvendigt onde, men løggen om, at det endog skulle være til vor fordel, skulle hamres ind i de modvillige danske hoveder. Som hun skrev i Jyllands-Posten 27/10 91: "Men faktum er jo, at indvandrere og flygtninge er med til at berige den danske kultur."

For at få flertallet af befolkningen til at tro på denne påstand blev der næsten konstant gennem 1990'erne iværksat offentlige "arrangementer" med deltagelse af "personligheder"; et typisk sådant fandt sted på Kultorvet i København 6/11 93 til fordel for "ligestilling mellem danskere og etniske mindretal", med deltagelse af bl.a. vejrprofeten Henrik Voldborg, erhvervsmanden Laue Traberg Smidt, teaterdirektør Preben Harris, maleren Per Arnoldi, højesteretsdommer Per Walsøe og skuespilleren Marianne Mortensen. Desuden blev der gennem halvfemserne udført offentligt støttede propagandakampagner: UNESCO's "år for tolerance" (1995), "Plads til alle"-kampagnen, "Global Generation", "Etnisk Booking", "Europæisk År mod Racisme" (1997) og hvad de ellers hed.³⁹ I forbindelse med det sidstnævnte år søgte indenrigsminister Weiss endog at købe kendte forfattere pen ved med betaling at få dem til at skrive positivt om fremmedkursen. Hun skrev direkte til landets forfattere for at få dem til at lave noget, der fremmer "den kulturelle mangfoldighed". Men som Ole Hyltoft bravt fastslog, da han tilbageviste dette forsøg på at købe hans pen: "Det, landet har brug for, er ikke en moralsk pegefinger fra statsbetalte forfattere, men en administration af indvandringen, der svarer til danskernes opfattelse af hvad der er ret og rimeligt." (Ekstra Bladet 7/6 97).

De totalitære og demagogiske tendenser var allerede tydelige i Global Generation-kampagnen fra året før.⁴⁰ Som Anker Jørgensen, der af Poul Nyrup var blevet udnævnt til dansk repræsentant i EU's rådgivende kommission om fremmedhad og racisme, der stod bag Global Generation, skrev i Jyllands-Posten 10/1 96 som svar på kritik fra Søren Krarup: "Humanisme og menneskerettigheder bør være fast stof i de højere uddannelser." Global Generation-kampagnematerialet erklærede uden at vise skønsomhed: "Vi vil kalde fremmedhad, intolerance og alle de andre ord og holdninger bag dem for en og samme ting - racisme." En sikrere opskrift på netop at skabe racisme kunne vel næppe gives. Og hvad angik metoderne, hed det i materialet, at Joseph Goebbels, som orkestrerede Hitlers jødehetz-kampagne, var "genial som reklamemand, men samtidig en iskold psykopat. Og stort set alle på hele jorden er i dag enige om, at en sådan kampagne aldrig må gentage sig. Men når man kan lave en så god kampagne for racisme, så må man også kunne lave en mindst lige så god mod racisme. Desværre har intet land endnu villet stille så mange midler til rådighed for at fremme tolerancen, som Hitler gjorde, for at fremme nazismen." Det skulle der nu laves om på.

Mens danske socialklienter krakilsk blev krævet for selv de mindste beløb, de ikke havde krav på, sad det offentliges penge forbavsende løst under Global Generation-kampagnen. En skoleklasse i Nakskov modtog således 139.184 kr. til en kampagne via internettet i Storstrøms Amt. Og en 21-årig pakistansk andengenerationsindvandrer i Aalborg modtog 115.000 kr. til en nordjysk kampagne, der bl.a. omfattede ungdomskonference, skiltekampagne, debat- og caféarrangementer. (Kristeligt Dagblad 5/1 96).

Et karakteristisk produkt fra de holdningsbearbejdende skarer var det danske menneskerettighedscenters børnebogs-udgivelse "Alle folks sol"

³⁹Årtiets tidlige tiltag dokumenteres i Glistrups "De fremmede i landet" (1994), fx s. 560f.

⁴⁰Koordinator for kampagnen var da også den radikale Margrethe Clausager, der havde været villig samarbejdspartner med de østtyske folkeundertrykkere, jf. Danskeren 1996 nr. 5 s. 5. Se desuden om Global Generation i Danskeren 1995 nr. 4 s. 3, nr. 5 s. 5f og 1996 nr. 1 s. 5.

(1995), forfattet af en af centrets ledende eksperter Klaus Slavensky. I bogen udpensles det, hvilke tåbelige forlystelser - video, computerspil, slik, smart tøj m.m. - de sure og dumme folk i det her land kan lide. Og dumme, det er danskerne. Det efterlader hverken bogens tekst eller billeder nogen tvivl om. I starten af bogen ses landets borgere afbildet som fire frysende teenagere, der står på en betonbro og kaster sten efter bilerne og lastbilerne på motorvejen under dem. Asfalten er blodig efter trafikdræbt vildt. Først da danskerne i slutningen af bogen står og vifter med Dannebrog i skøn forening med tyrkere og alle mulige andre, er alt godt. Senere er denne bog dog overgået af en CD-Rom udgivet af Dansk Flygtningehjælp, hvor danskerne konsekvent fremstilles som sure og usympatiske væsner.

Plakater, børnebøger, noveller tegneserier m.v. blev også ganske uhæmmet brugt som "våben" mod racisme i 1997. Helt på linie med de fineste totalitære forgængere i trediverne tog man sig kærligt af børnene fra de yngste år for at opdrage dem til det gode formål, jævnfør den iranske ayatollah Shirazi: "Uddannelse bør begynde så tidligt som overhovedet muligt. Jeg så gerne, at børn kom i skole allerede som spæde. Der er en båndoptager i menneskets hjerne. Den idé havde Hitler." Folkene bag det danske Racismeår var organiseret i Det Danske Samordningsudvalg med Morten Kjærum som leder. "Der er behov for en ændring - især på arbejdsmarkedet", forkyndte denne danske ayatollah som optakt til racismeårets start 3/3 97.

Generelt var Birte Weiss' plan for racismeåret "at stimulere og mobilisere det humanistiske og kunstneriske Danmark" til at skabe produkter af høj kvalitet for at forebygge racismen. Men denne "forebyggelse" af noget negativt skulle altså være intimt sammenknyttet med at "fremme" noget angiveligt positivt, nemlig det multikulturelle, hvorved hele babelstårnprojektet jo afsløres. Hvis en virkelig racisme skulle få vind i sejlene, er der ingen tvivl om, hvor hovedansvaret for det skal placeres: Hos dem, der identificerede kampen mod den med opbygningen af en med rette upopulær grænseløs utopi. Denne opbygning skulle også finde sted ved hjælp af egentlig pression og manipulation af medierne; Birte Weiss proklamerede også i 1997 "en særlig indsats over for den danske befolkning - et holdningsskabende arbejde" vedr. fremmedspørgsmålet. Fremtidens journalister skulle herefter bibringes en bedre "kulturforståelse". Der planlagdes dertil oprettelse af et "medienetværk", som ville have til opgave at banke redaktører, journalister m.m. på plads, så danskerne får en bedre kulturforståelse for det multietniske samfunds herligheder. (Ekstra Bladet 19 og 22/5 97). I november 1997 kom den nyudnævnte indenrigsminister Thorkild Simonsen med sine planer i denne retning. "Den bedste vej til integration er forståelse. Vi skal lære noget mere om alle disse forskellige mennesker. Derfor vil jeg opfordre alle tv-stationer til at bringe udsendelser om de forskellige folkeslag. Så kunne man jo passende gøre Lykkehjulet og andre lignende indslag ti minutter kortere", foreslog Simonsen på en kongres i Odense ifølge Ekstra Bladet 6/11 97.

Da fem biskopper i efteråret 1997 ville bidrage til Racismeårets gode stemning med en "tolerant" holdningsmarkering, kommenterede redaktør af Danskeren Sune Dalgård rammende i sit blads decembernummer: "Mærkeligt blot, at disse bekymrede værnere af de svage, der selv sidder i statens højeste stillinger og lønklasser, har kunnet forholde sig tavse til alle de prøvelser og ulykker, som fremmedkursen fra Christiansborg har bragt over de svage og værgeløse blandt deres landsmænd (...). Mindes nogen at have hørt deres indsigelser, når danskere dræbtes, kvinder voldtoges, sagesløse overfaldtes, værgeløse udplyndredes eller hele bydele terroriseredes af de fremmede?" Hertil kommenterede chefredaktør (nuværende DR-nyhedsleder) Lisbeth Knudsen i Aktuelt 24/12 97: "Så skinger har tonen i en debat om den danske folkekirke vist ikke været i mange år." Men det var såvist også usædvanligt, at biskopperne sådan stod frem som moralske fyrtårne i et protestantisk land - der gav relativt mere til verdens nødlidende end vistnok noget andet land i verden (fx er lille Danmark trediestørste bidragyder til FN's Udviklingsprogram; vi er tæt på samme status i UNHCR). Om noget var altså allerede selve biskoppernes koncept "skingert".

Umiddelbart så det ud til, at Racismeåret var blevet en fiasko, men måske var det mere subtilt end som så. Som Morten Kjærum skrev i Aktuelt 24/12 97, regnede han året som en succes: "Vi har sigtet på at skabe få, men vedvarende forandringer, i stedet for en hurtig og synlig kampagne."

Hvorefter han gennemgik nogle af de talrige initiativer, som af den danske stat var blevet støttet med over 10 mio. kr. Hertil kom EU-pengene.

På konferencen Stafet 98 12/1 1998 med temaet "racisme i dagligdagen" blev der bl.a. gjort status over Racismeåret. Indenrigsminister Thorkild Simonsen måtte erkende, at alt tilløb til racediskrimination ikke var blevet "udryddet". Tværtimod, fristedes han til at sige. "Det lader sig nemlig slet ikke gøre på så kort tid. Og slet ikke når der går politik i tingene." Men hvad var alle disse arrangementer da andet en udtryk for en bestemt politik? Betragtede politikerne virkelig deres fremmedkurs som en apolitisk kamp for "menneskeligheden", det "humanitære" eller lignende? På konferencen deltog desuden Morten Kjærum med en løftet pegefing, og direktør i Dansk Industri Hans Skov Christensen priste den kulturelle mangfoldigheds fordele for erhvervslivet.

Hvert eneste år blev efterhånden gjort til en særlig manifestation imod "racisme". Den 22. marts 1999 blev der således på Nyborg Strand afholdt en "Konference om bekæmpelse af racediskrimination i 1999", en opfølgning af Stafet 98, arrangeret af Nævnet for Etnisk Ligestilling med støtte fra Indenrigsministeriet. Nedbrydningen af "barrierer" på arbejdsmarkedet blev her ifølge indbydelsesfolderen bl.a. diskuteret af Fatemeh Hejazi fra "Plads til Alle Kampagnen", Mustafa Ugurla fra "Ny Arbejdsgiver Forening" og Allan Hjorth fra "Dansk Center for Mangfoldighed". Sikringen af de fremmedes "ret" på boligområdet blev diskuteret af bl.a. Morten Iversen fra Dansk Flygtningehjælp og et par repræsentanter fra "Center for Tværkulturelt Boligarbejde". Forsøg på at bringe debatten om mediernes virkemåde ud over den "snævre" debat om ytringsfrihed blev taget op af bl.a. DR-radiodirektør Leif Lønsmann og repræsentanter fra Roskilde Universitetscenter, Dansk Røde Kors og Nævnet for Etnisk Ligestilling.⁴¹ Den attråværdige "mangfoldighed" i kulturlivet fik ord med på vejen af forfatterforeningens formand Knud Vilby og af repræsentanter for bl.a. Nationalmuseet og "Interkulturelt Netværk". Ændringen af lovgivningen til fordel for de fremmede blev støttet af ærværdige talere som Bjørn Elmquist, Morten Kjærum og Bashy Quraishy. Fra det omfangsrige program kan desuden nævnes, at professor Lise Tøgeby præsenterede sin nye "diskriminationsundersøgelse" ved en pressekonference - skønt undersøgelsen trods sine angivelige konklusioner viste, at diskriminationen i Danmark er minimal. Hele konferencen blev afsluttet af selveste antiracismepaven Kjeld Holm, og ordstyreren var ingen ringere end Klaus Rothstein, Dansk Flygtningehjælp. Til en sådan sammenkomst har man vel kun en historisk parallel i nazisternes Wannsee-konference, hvor udryddelsen af et folk sidste gang blev planlagt.

"Fakta" ifølge Danmarks Radio - og virkeligheden

Politikernes projekt burde have haft modspil fra magthaverkritiske medier, men holdningen til sandheden i Danmarks Radio, der behændigt søgte at opdrage folket til de multietniske realiteter, fremgår klart af den firespaltede artikel, som programvært Klaus Laursen fra TV-fakta havde i B.T. 7/11 92. Faktamanden berettede her om en vældig fest mellem danskere, indvandrere og flygtninge, som han havde deltaget i et par dage før i "en større dansk provinsby". "Borgmesteren, byrådsmedlemmer, politifolk, skolefolk, handlende og andre nysgerrige - også mange helt unge" var med, skrev han. Der blev spillet guitar og harmonika og spist eksotisk mad. "Det er sgu det sjoveste byrådsarrangement, jeg har været med til de 15 år, jeg har været her i byen", citerer han socialudvalgsformanden for at have sagt. Og der vises et billede af de dansende for yderligere at dokumentere muligheden af "multietnisk" harmoni.

Og så var det hele opspind. Faktajournalisten indrømmede, at det var fiktion, da han blev udspurgt af nogle politifolk, som på grund af deres egne problemer med det multietniske i hverdagen opsøgte Laursen for at blive delagtiggjort i hans enestående erfaringer (se Danskeren 1992 nr. 6 s. 24).

Ligeså meget opspind var en historie, som en overgang villigt blev slået stort op af medierne, nemlig skrønen født hos DR's Radio Syd i sommeren 1994 om "højreorienterede" mordplaner mod Barnhard Baunsgaard og Ole

⁴¹Den samme Lønsmann, der i Politiken 15/8 93 fordømte den strenge kontrol af tredielandsborgere i Kastrup Lufthavn.

Espersen, selvfølgelig med Den Danske Forening som medskyldig. Skuffelsen i tv og presse var åbenlys, da historien viste sig ikke at holde vand (se Danskeren 1994 nr. 5 s. 3f).

Afsløringen af Klaus Laursen såvel som af historien om de "højreekstremistiske" mordplaner var dog kun toppen af isbjerget, som bestod af en generel kurs hos de elektroniske massemedier, der var dekretet af ikke mindst Europaparlamentet. Som redaktionssekretær Jørgen Ditzel skrev i DR's blad "DRåben" 29/1 1993, havde dette parlament mediernes rolle i "Multicultural Europe" på dagsordenen. En koordinering af europæiske radio- og tv-medier til fordel for fremmedkursen var dog allerede fremmet af Europarådet med konferencer fra slutningen af 1980'erne, berettede Ditzel. Fx konferencen "Migrants, Media and Cultural Diversity" i 1988, hvor udgangspunktet var, at Europa er offer for fremmed kolonisering - "i hastig forandring fra monokulturelle samfund til multi-ditto". Konklusionen heraf var vel at mærke ikke, at medierne skulle mobilisere folkene mod denne trussel, men tværtimod, at de skulle få forandringen til at glide så smertefrit igennem som muligt. En senere konference med samme projekt talte blandt de danske deltagere P1-chef Finn Slumstrup, programchef Søren Elmquist (bror til Bjørn) og TV-Faktachef Kjeld Veirup. Den sidstnævnte synes at have givet lærdomme herfra videre til sin underordnede Klaus Laursen.

Allerede i april 1992 havde DR dog lært så meget, at den kunne sende tv-serien "Et ligegyldigt mord", støttet af LO's mediekomité med 1,25 mio. kr. Serien handlede om "hadefulde danskeres" mord på en iransk flygtning. På trods af alsidighedskravet kunne man næppe forestille sig DR lave en serie med modsat rollebesætning, skønt den havde været uendelig nærmere virkeligheden. Mord, drabsforsøg og voldtægt begået af fremmede mod det danske værtsfolk var tilstede som et rigt kildemateriale. Men hvornår er overhovedet en flygtning eller indvandrer blevet myrdet af en dansker? Via tv står dette dog som virkeligheden for hundredetusinder af danskere. Man forstår godt DR's "faktachef" Preben Wilhjelms begejstring for genren "faktion" - den omsiggribende blanding af fakta og fiktion. Med den kan et offerfolk stemples som gerningsfolk.

Typisk var Leif Davidsens tv-Danmarkskrønike fra vinteren 1998-99. De firs procent af danskerne, som er imod det multietniske samfund, blev her sildret som nogle snæversynede og nedgroede fremmedhadere. I Ekstra Bladet 27/9 98 talte Davidsen overbærende om, at danskerne er "decideret skræmt af udsigten til et multi-kulturelt samfund", hvilket han syntes er noget "vrøvl": "Jeg har ingen problemer med et multi-kulturelt samfund, og jeg frygter ikke for den danske identitet." Efter Davidsens mening ville alle problemer med de fremmede nemlig være forsvundet i 3. generation - vel at mærke stik imod erfaringer fra udlandet, hvor man er nået så langt.⁴² DR-radioens P1 var dog værre end tv. I fuldt alvor argumenterede et af stationens typiske "oplysende" programmer således 5/4 99 for, at Danmark altid har været et "tosproget område", der således uden at bryde med nogen tradition kunne gå videre til det multietniske. Dette budskab - skjult eller åbenlyst - var det tydeligvis DR's politik at få sneget ind i flest muligt programmer. Men TV 2 kunne også følge godt med i omkonstruktionen af virkeligheden, fx i april-1999 udsendelsen "Hadets Europa", hvor Mogens Glistrup blev præsenteret på linie med nazisten Jonni Hansen.

Holdningen til indvandringskritikere hos Danmarks Radio-folket kom klart frem hos Michael Juul Sørensen, der - som Wilhjelm - er beskrevet i "Kampen mod grænserne" bd. 1 (s. 88-89). I en kronik i Ekstra Bladet 26/4 99 sammenlignede han Dansk Folkeparti og dets EU-spidskandidat Mogens Camre med nazismen, partiet var "en åben mødding" og "et sted som stinker af misundelse, rådne æg og roer". Juul Sørensen kalder sig konservativ - ligesom forhv. Radioavis-chef Connie Hedegaard, der går "100%" ind for familiesammenføringsretten, hovedelementet i masseindvandringen. Med sådanne konservative kan journaliststanden påstå en vis alsidighed trods sin store venstrefløjsovervægt (jf. Danskeren 1994 nr. 2 s. 3-8), men ensidigheden er altså endnu mere markant end partifordelingen tilsiger. Oprensningen af DR-fremmedpropagandister kan fortsætte med Kjeld Koplev, ungdomsforføreren Thomas Winding og journalist og nyhedsoplæser Eva

⁴²Se fx Danskeren 1998 nr. 5 s. 19f og 1999 nr. 3 s. 18. Ritt Bjerregaard kunne dog i Det Fri Aktuelt 21/1 93 ubekymret hævde, at indvandrere om få årtier ville være helt som danskerne.

Jørgensen, som taler fremmedkursens sag i sine hyppige klummebidrag til B.T., hvor hun bl.a. fungerede som forlænget arm for Tinor-Centis antiracismecenters planer.⁴³ Og Samuel Rachlin, reporter kendt fra såvel DR og TV 2, kunne ikke finde ukvemsord nok, da han i en storartikel i Berlingske Tidende 4/9 93 skrev om det "fremmedhadske Danmark". DR-medarbejderen Jørgen Poulsen, der blev belønnet med toppost i Dansk Røde Kors, havde i DR's Søndagsavis 31/5 87 afbilledet Søren Krarup i sammenhæng med nazisme, racisme og tvangssterilisering af åndssvage. Det skete, da Poulsen i et interview ville finde aktuelle paralleller til 30'ernes tro på det racemæssige, kz-lejre og tvangssterilisering.

En vigtig del af den såkaldt humanitære tv-propaganda var selvfølgelig de storshows, som løb af stablen hver gang der fandt en katastrofe sted i verden. De indsamlede beløb var godt nok trods al begejstring mikroskopiske i forhold til statens tvangsudskrevne bidrag, men det vigtige var da også den gode stemning, der blev vakt, og de rette meninger, der blev manifesteret. Senest under Kosovo-krigen, hvor man skulle appellere til menige danskeres pemgepung og dårlige samvittighed, mens der blev ført krig for 7 milliarder kr. i døgnet. I forbindelse med Kosovo-krigen skrev forh. DR-generaldirektør Hans Jørgen Jensen omtrent samtidig (i Berl. Tid. 11/4 99), at vi "i vor rigdom i det mindste kunne afgive en god del af vor magelighed og selvtilstrækkelighed og lukke dørene og pengepungen op på vid gab" - midt i alle fraserne kunne det åbenbart end ikke overvejes, om fx hjælp i nærområdet var mere humant, uden at det blev stemplet af den politiske DR-korrekthed. Samme utålsomme tankeløshed var karakteristisk for Jørgen Schleimann, der "moderniserede" radionyhedsformidlingen i DR i sin chef-periode 1972-82. Senere satte han sit stempel på TV 2 som dettes direktør 1987-92.⁴⁴ Som typisk moderne "borgerlig" journalist blev Schleimann derefter chefredaktør på Jyllands-Posten og senere kommentator ved Berlingske Tidende. Grundtonen i hans holdning til fremmedkursen kom karakteristisk frem i Aktuelt 22/1 99, hvor han hævdede, at "indvandring har altid været godt for Danmark", og hvor han kaldte Udlændingestyrelsens personale for nogle "skiderikker", idet han sammenlignede deres angiveligt restriktive praksis med behandlingen af tyske flygtninge i 1930'erne. Den dybere meningsløshed med hans tanker fremgik klart i Jyllands-Posten 29/11 92, hvor han plæderede for, at Europa skulle optage befolkningsvæksten fra Syd. Både i form af flygtninge og af langt flere indvandrere. Det var for ham at se slet ikke noget problem. Problemet var derimod værtsfolkernes stadige manglende accept af, at dette skulle være fremtiden. Men her kunne medierne jo hjælpe.

Som det betegnende allerede hed i konklusionen i en 1994-rapport fra Indenrigsministeriets Indvandrerråd v. DR-journalist Mustafa Hussain: "Vi frygter, at slagordet 'ytringsfrihed' er blevet synonymt med friheden til at udbrede sig imod de svagere og marginaliserede etniske minoriteter i Danmark." I rapporten opfordrede Indvandrerrådet kulturministeren til at presse på for etnisk ligestilling i radio og tv under devisen: "Flere farvede ansigter i TV og overvågning af programindholdet." (Cit. i "Journalisten" 23/3 94). Og i bogen "Medierne, minoriteterne og majoriteten" udgivet af Nævnet for Etnisk Ligestilling i 1997 med Hussain, Ferruh Yilmaz og Tim O'Connor som forfattere hed det blandt anbefalingerne til handling (s. 266), at medierne bør spille en "rolle i opbygningen af et harmonisk fungerende multi-etnisk samfund", hvilket bl.a. krævede en "målrettet indsats" for at få medierne til at afspejle det flerkulturelle samfund uden snæver fokusering på ytringsfriheden.

Den offentligt finansierede kampagne var løbet af stablen, og fra den anden part var forudsætningerne også tilstede for en imødekomme af indvandrernes ønsker. Som DR-generaldirektør Chr. Nissen ifølge Ekstra Bladet 20/11 97 har udtalt, skal befolkningen ikke forvente, at DR forholder sig objektivt til begivenhederne i samfundet.

Danmarks Radios indvandreredaktion, som under Schleimanns ægide blev

⁴³Se fx hendes indlæg "U-hygge i Danmark" i B.T. 6/3 97

⁴⁴Og blev efterfulgt af Jørgen Flindt Petersen, der nægtede at korrigere grove antidanske historieløgne sendt i TV2 i 1997, jf. Bjørn Svensson: "Opgør med fjendebilleder" (1998) og Danskeren 1999 nr. 1 s. 22. Se også sidstnævnte sted om ensidig "antiracistisk" udlandsreportage af Lally Hoffmann, forh. chef for TV2's "faktaafdeling".

oprettet i 1980, bliver ifølge planerne nedlagt 31/12 1999. Hvis man tror, at dette er et længe ventet udtryk for en holdning om, at danskerne trods alt selv skal sætte tonen i Danmarks ledende medie, tager man fejl. Som nyhedsdirektør Lisbeth Knudsen skrev i DR's blad "DRåben" 25/6 99, er indvandrerredaktionen forældet, fordi den er fra tiden før de mange nye grupper af fremmede kom til Danmark. Derfor skal der nu bygges noget "helt nyt op fra bunden", så der bedst muligt kan skabes grundlag for, "at flere med en anden etnisk baggrund end dansk får en chance for at trænge igennem til DR Nyheders andre afdelinger."

I DR-nyhedernes nyhedsbrev 16-17/6 99 skriver Lisbeth Knudsen, at målet med fornyelsen bl.a. er en "styrkelse af den multietniske bevidsthed" i hele DR Nyheder gennem særlige rekrutteringsinitiativer på Radioavisen og TV-avisen samt anvendelse af "simple etiske tips og gode råd til den almindelige journalistiske proces." Knudsen havde efter møder med indvandrerrepræsentanter og med Nævnet for Etnisk Ligestilling taget disses "kritikpunkter" til efterretning og havde i den anledning nedsat et udvalg "med henblik på at øge bevidstheden om, at Danmarks befolkning er flerkulturel". En konsekvens heraf bliver øjensynlig en (om muligt?) mere positiv fremstilling af de nye minoriteter i DR-medierne, som indtrængerne forudsigeligt mente giver et for unanceret negativt billede af dem selv. Som kritikken naivt gengives i DR-nyhedernes nyhedsbrev: "Vi er tilbøjelige til at gøre opmærksom på, når en person er muslim, men sjældent hvis vedkommende er katolik eller jøde." Det kunne jo være af den simple grund, at der (som påpeget af flere eksperter⁴⁵) virkelig er flere problemer med muhamedanere end med andre grupper. Men DR, hvis opgave ellers er at informere kritisk og uafhængigt om samfundsspørgsmål, skulle altså nu ensidigt dæmpe kritikken af udvalgte grupper - efter deres eget ønske!

Den samme skævhed gjaldt selvfølgelig udlandsdækningen. I Berlingen 23/3 96 kunne en læserbrevsskribent fra Israel fortvivlet spørge, hvorfor danske medier så ofte omformulerer begivenheder i Mellemøsten til en hel anden og usand historie. "I de mere end 2 år, jeg har været bosat i Israel, har jeg spurgt mig selv, mine danske og israelske venner, familie og bekendte om, hvordan det kan være, at medierne i Danmark altid tager arabernes parti - israelerne er altid syndebukkene. Ingen af os har endnu fundet et svar." Kendte skribenten det parallelle hvide medie-selvhad i behandlingen af de racistiske danskeres omgang med de stakkels indvandrere og flygtninge, der vel at mærke de færreste steder behandles så godt som i Danmark (ligesom Israel behandler sine minoriteter bedre end noget andet mellemøstligt land), ville vedkommende givetvis være gået i chok over den ensidige tolerance, som har bragt hele Vesten i defensiven. Medierne har såvist aldrig med nævneværdig emsighed af muslimerne krævet blot noget, der ligner samme tolerance. Med den da opblussende palæstinensiske terror i Israel i tankerne måtte selv Arne Melchior i Berlingen 7/3 96 ytre betænkelighed over, at han "savner en klar og umisforståelig afstandtagen fra terroren fra her i landet boende talsmænd for islam." Men i modsætning til, når de lugtede dansk "diskrimination" o.lign., gjorde medierne intet for et fremtvinge en sådan stillingtagen, som selv Arne Melchior ønskede. De havde mere travlt med at opdrage danskerne til accept af de arabiske kulturmønstre - i danskernes eget land, som vel at mærke i al sin naive godhed også støttede den nye PLO-terrorstat med hundreder af millioner kroner. Danskerne syntes at være det sidste folk, men kunne sætte etiketter som "racisme" og "selvtilstrækkelighed" på.⁴⁶

Men allerede 2/12 95 luftede Lisbeth Knudsen i Det Fri Aktuelt sin mening om, at racismen har "et godt tag i den danske befolkning" på trods af, at vi "lever i den globale landsby anno 1995". Herudfra talte hun for, at medierne må tage et "aktivt medansvar" for at gøre Danmark til et "åbent og tolerant samfund". Fokuseringen på indvandrerkriminalitet, russiske mafia-agenter, afrikanske narkohandlere, multietniske skoler, ghettoer osv. skulle efter den kommende nyhedschefs mening nedtones i bestræbelserne for at "aflive fordomme og myter" om de fremmede. Så vidt vides var det

⁴⁵Se fx Peter Neerup Buhl & Mogens Glistrup: "Retssagen mod Islamlobbyen" s. 205

⁴⁶Endog på trods af den umiddelbare fare, som udviklingshjælp bringer os i: Som det fremgår af fx Kontakt 1996/97 nr. 8 og Weekendavisen 4/12 92 får u-landsbistand indvandringspresset til at stige.

opremsede dog ganske håndfaste facts, som altså dog helst ikke skulle komme til danskernes kundskab af frygt for den negative effekt på deres holdning. Bearbejdelsen heraf fik altså en ekstra tand med fremmedintegrationen i DR i 1999.

Man skal såvist ikke vente megen kritik fra DR af fremmedkursen fremover. I tråd med anbefalingerne i Kulturministeriets nylige rapport "På vej mod det flerkulturelle samfund" skal etniske medarbejdere i alle sammenhænge sidde med ved redaktionsbordet og på skærmen, så det undgås, at "en positiv særbehandling bliver til ghettoisering og marginalisering" af de etniske medarbejdere. DR erkender dog, at man derved kommer ud i en "vanskelig balancegang" på kanten af det "unuancerede, alt for politisk korrekte standpunkt". Men Lisbeth Knudsen bedyrer: "Det her handler ikke om at få en politisk korrekt kontrollør ind på redaktionerne, men om at få et nyt syn på historierne." (Aktuelt 18/6 99). I DR-nyhedernes interne diskussionsoplæg aner man privilegeringen af de fremmede. Det hedder bl.a., at det "er en god tommelfingerregel at bede personer om at beskrive sig selv: Der skal være vægtige grunde til at betegne dem anderledes." Hvornår har man fulgt denne regel over for de "højreekstremer" indvandringskritikere?

P1-medarbejderen Pernille Bøgild var medlem af Flygtninge under Jorden, og en anden P1-medarbejder, Thomas Buch-Andersen, argumenterede i Politiken 11/5 97 afslørende til fordel for DR's ideologiske projekt: "Skal vi racismen til livs, skal mediestjernerne etniske baggrund i højere grad afspejle befolkningens sammensætning. Det ville ændre den gængse danskers opfattelse af, hvordan en rigtig dansker kan se ud, og hvad han kan hedde. Det ville være en fundamental ændring af vores indre Danmarksbillede."

Ikke overraskende er sammensætningen af vennegruppen i Danmarks Radios personalestab, som man får viden om på side 4 i juni 1994-Nyhedsbrevet fra Mellemløst Samvirke: "Et blik rundt i kantinen viser umiddelbart, at indvandrere er pænt repræsenteret." Dette og meget mere om tv- og radioensidigheden er at finde i Glistrups "De fremmede i landet" (1994), især s. 508-513.

Der var god grund for multietnikerne til at overdøve virkeligheden med propaganda. Den folkelige opbakning bag "berigelsen" var til at overse. Hvordan en fest i stil med den, Klaus Laursen opfandt, ville løbe af stablen i virkelighedens verden, blev antydnet, da en lang række danske organisationer og foreninger, der beskæftiger sig med fremmedintegration, trommede til "verdensmusikfestival" i Brøndby 17. maj 1997. Med slogans som "En halv dag for en hel verden" og hele ni bands på programmet for kun 20 kroner, kunne det næsten ikke gå galt. Men det gjorde det alligevel. Festivalen foregik i en hal, der snildt kunne rumme 800 mennesker, men hvor kun ca. 250 var mødt frem, langt de fleste "flygtninge". Det var meningen, at 4-500 mennesker skulle danse rundt på gulvet og integreres. Men det blev ikke til meget mere, end at den største gruppe fremmede, bosniere, dansede til deres egen musik. Ellers var det mest 6-7 børn, der dansede rundt på det store gulv. Musikerne spillede således op til et publikum, de knap nok kunne se langt nede i hallens mørke (Information 20/5 97). Selv de laveste priser og det største udbud fik efterhånden kun ganske få til at hoppe på limpinden. Tilbage til støtte for fremmedkursen var snart kun dens betalte lejesvende, som imidlertid i uforholdsmæssig grad talte journalisterne på Danmarks ledende massemedier.

Trods mediernes iøjnefaldende partiskhed tog indvandrerpamperen Bashy Quraishy i februar 1999 alligevel initiativ til det såkaldte "Medie Watch", en systematisk overvågning af danske mediers behandling af etniske mindretal. Han hævdede ikke at ville kontrollere ytringsfriheden men "undrer sig over, at journalister får lov til at skrive, hvad de vil." Det kunne de dog heller ikke; kontrol, styring og indgreb mod ytringsfriheden til fordel for de "nye minoriteter" i Europa var forlængst planlagt af EU-Kommissionen (jf. Danskeren 1998 nr. 6 s. 3f).

At det var den givetvis via det europæiske samarbejde dekreterede mentalitet om, at det for medierne gjaldt om at være på "forkant med udviklingen", der herskede i såvel Danmarks Radio som i de andre elektroniske medier, fremgår af den stadig mere etnisk blandede sammensætning af studieværter m.v. op gennem halvfemserne - vel for at vænne befolkningen til de nye tilstande. Bl.a. var det en tv-pakistaner, som Mogens Glistrup debatterede med på TV3 25/2 97, da han bl.a. kaldte muhamedanismen en verdensforbrydelse par excellence. Det førte til en dom

over ham efter "racismeparagraffen" i Østre Landsret 1/3 1999.⁴⁷ Derimod kunne et muhamedansk ægtepar, som i TV-Avisen 9/9 96 kaldte danske kvinder "får", og som erklærede, at bliver en muhamedansk kvinde kæreste med en dansker, fortjener hun døden, ikke blive tiltalt via racismeparagraffen. Ekstra Bladets Kirsten Jacobsen anmeldte ægteparret, men statsadvokaten for Sjælland afviste den med begrundelsen, at paragraffen kun kan bruges i "grove tilfælde". Herefter konkluderede Ekstra Bladet (7/12 96), at der altså ikke kunne være noget til hinder for, at bladet kalder det muhamedanske ægtepar "forstenet, en belastning for alt, hvad der er dansk tone, en grov udfordring imod vores gæstfrihed. Kort og godt: parasitter på det danske samfund." Racismeparagraffen var med andre ord blot at opfatte som noget symbolsk. Glistrup kunne man dog altså ikke tillade at bringe advarsler mod fremmedinvasionen i hans eget sprog. Det hører med til historien, at hans pakistanske diskussionspartner (Rushy Rashid, medlem af Nævnet for Etnisk Ligestilling og deltager i Hildens "krystalkugle") blev belønnet med en kometkarriere som tv-vært, en plads på den eftertragtede nye journalistuddannelse og en række hyldestinterviews i pressen, der i det hele taget markedsfører en række (ganske urepræsentative) "nye danskere", så man skulle tro, at de var Hollywood-stjerner. Der er så vist forskel på folk.

Over for menigsmagernes ensidighed og strafbelægning af opponenteres kritik kan det være tankevækkende at erindre programchef ved Danmarks Radio Finn Slumstrups ord om dansk kultur i "Håndbog om indvandrere og flygtninge" (1995, s. 160): "Demokratiets forvisning om, at kun gennem debatten når vi frem til holdbare løsninger, bør være en umistelig del af dansk kultur. Og det samme bør den grundfæstede forståelse for, at ytringsfriheden og retten til at markere sig i debatten også omfatter den jeg er uenig med. At dette ikke er et udslag af blødsødenhed, men et udtryk for respekt for medmennesket og en dyb viden om, hvad der i længden giver fredelige og konstruktive løsninger på et samfunds problemer, er en erfaring der berører selve kernen i dansk kultur."

Slumstrup skrev dette som en formaning til de nye minoriteter, ud fra hvis kulturelle forudsætninger det "ofte kan være meget svært" at forstå den frie debat og respekten for modparten. Men han kunne med lige så stor ret have grebet i egen og kollegers barm, idet mediefolket i Danmark med deres undertrykkelse af anderledes tænkende i forbavsende grad ligner de intolerante indvandrer kulturer, hvis selvudnævnte advokater de er.

Kampen mod "racisme og fremmedhad"

Lobbyisterne og mediefolket havde fuld opbakning fra landets politiske magthavere i deres tendentiøse meningsmageri. CD's altid aktive Peter Duetoft stod således i spidsen som initiativtager af forespørgselsdebatten 3. december 1991 med temaet: "Hvilke initiativer vil statsministeren tage for at forebygge racisme i Danmark?" Mimi Jakobsen begrundede i Jyllands-Posten 20/11 91 initiativet: "Under ingen omstændigheder skal debatten gå på menneskers hudfarve, religion, sprog eller kultur. Det er netop for at forhindre en drejning af debatten i den retning, vi har rejst forespørgselsdebatten om racisme." Med andre ord skulle det stemples som "racisme" at overhovedet tage nogle af de væsentligste problemer ved indvandringen op, såsom det problematiske ved islams idé om gudsstaten og vanskelighederne ved at få vidt forskellige kulturer til at sameksistere i et samfund. Betegnende var det Mimi Jakobsen, der i Det Fri Aktuelt 4/1 92 hævdede, at "engagement og hjerte" var det afgørende for en politiker: "En politiker skal ikke være speciel klog, højt uddannet eller særlig vidende om alle mulige mærkelige ting." Kommentarer overflødige...⁴⁸

Statsminister Schlüter indledte debatten 3/12 91 ved at hævde, at de to vigtigste midler er "oplysning" og "sikring af den bedst mulige integration". Altså intet om selve mængden af fremmede, som dog var årsagen

⁴⁷Se nærmere herom i kapitel 1 i Buhl & Glistrup: "Retssagen mod Islamlobbyen" (1999).

⁴⁸Karakteristisk for tidens fokusering på letkøbte mediepolitikere blev Mimi Jakobsen af en undersøgelse kåret som "Danmarks mest troværdige politiker", og Jyllands-Posten trykte en gratis kæmpeannonce fra en "antiracistisk" forening, der reklamerede for "modige Mimi" og foreningens udnævnelse af hende til "årets modigste dansker" (jf. Danskeren 1993 nr. 4 s. 12).

til befolkningens stigende skepsis. Til Schlüters overfladebehandling hørte også "bedre dialog og kontakt", idet fremmedhadet er "størst hos mennesker, der aldrig har været i personlig kontakt med indvandrere og flygtninge". Dette hyppigt anvendte argument tager ikke højde for det modsatte - at "fremmedhadet" tværtimod er størst hos danskere i fremmedbelastede kvarterer, hvor konsekvenserne af den såkaldte berigelse kendes fra hverdagen. Ejheller, at det netop er mennesker, som så at sige har gjort fremmeddyrkelsen til en livsform, der tager kontakt med udlændingene. Altså at den fremmedpositive holdning er årsagen til og ikke virkningen af den personlige kontakt, som blot er frugten af en anden slags fordom end hos dem med manglen på kontakt. Men den lille doktrinært fremmedpositive andel af befolkningen holder stadig liv i myten om, at øget "kontakt" skulle have nogen som helst positiv virkning.

Peter Duetoft er et skoleeksempel på den doktrinært fremmedbegeistrede uanset kendsgerningernes tale. Således stod han under debatten fast på, at det er de fremmede, der "har været med til at skabe vores økonomiske fremgang, og det er bestemt ikke dem, der skaber vore økonomiske problemer." At det dog netop er de (3. verdens) fremmede, der er relevante i en "racisme"-debat, som entydigt har belastet det danske system (de fleste har aldrig været "gæstarbejdere", men "flygtninge"), er senest vist i rapporten "Indvandringen til Danmark" (Rockwool Fondens forskningsenhed 1999).

Ebba Strange (SF), som i 1994 velfortjent skulle få de Danske Flygtningevenners årlige pris, gik endog så vidt som til at hævde - atten år efter vedtagelsen af "indvandrerstopet" -, at hvis vi ikke havde haft indvandring i de sidste ti år, var "det danske befolkningstal raslet ned", og andelen af ældre og dermed forsørgerbyrden ville være større. Imidlertid var der i de seneste år jo kun kommet "flygtninge" til landet, og arbejdsløsheden blandt disse var da 87 procent!

Men pga. disse fremmedes angiveligt store værdi for det danske samfund krævede Duetoft bl.a., at det skulle være en skærpene omstændighed, hvis vold blev udøvet med "racistiske motiver", og racismeparagraffen (straffelovens § 266b) skulle skærpes.

I forespørgselsdebatten fokuseredes stadigt mere på "oplysnings"-siden. Kim Behnke gjorde i den anledning opmærksom på, at i 1991 havde der hidtil været brugt ti mio. kr. på ialt 147 projekter: "De projekter, der er blevet støttet, er for det første for halvdelens vedkommende forskellige fester og bespisninger, og for det andet er en meget stor del af de organisationer, der er gennemgående, som søger gang på gang, organisationer, der helt tilfældigt alle sammen bor ude på Blegdamsvej 104; men de hedder noget forskelligt, alt efter hvilket arrangement de søger støtte til."⁴⁹

Her sås jo resultatet af Schlüters m.fl.s overtro på betydningen af "kontakt" - en masse festivitas på offentlig regning udelukkende til fordel for den snævre kreds af allerede rettroende. Behnke fremhævede, at samtlige de 147 projekter, der var støttet, havde det ene formål at ændre det danske folks synspunkter. Har man et budskab, der bare minder en lille smule om en løftet pegefinger, og siger: "Hov! Har vi overhovedet råd til det her?", så var der med Behnkes ord ikke noget at komme efter. Der var med andre ord slet ikke tale om at mildne de skeptiske, endsige omvende "fremmedhaderne", men om at bekræfte dem med den gode mening i deres rette standpunkt.

Som svar på sådanne indvendinger kunne Birte Weiss (S) (støttet af Niels Helveg Petersen og Arne Melchior) kun endnu engang forsvare bevillingerne. Hun kom endog med yderligere forslag til at "styrke oplysningen". Fx skulle eleverne kunne vælge arabisk i gymnasiet. Og hvorfor ikke bruge tv til "oplysningen"?, spurgte hun. "Når man aften efter aften kan se små indslag i OBS, der siger: 'Kun en tåbe frygter ikke havet', hvorfor så ikke også

⁴⁹Retfærdigvis må det siges, at viften af nyderne af indenrigsministeriel støtte nogle år efter var blevet bredere.

I 1996 fik "African Women Organisation" i Århus således 10.000 kr., en "særligt integrationsfremmede" skateboardbane samme beløb, arrangementet "Chilensk hverdag i Roskilde" fik 5200 kr., udgivelsen af en Sherko Bekas digte blev finansieret med 30.000 kr. (det samme blev bogen "Til grin mod racisme 2"; en bog om tamilsk dans måtte nøjes med 20.000 kr.), Red Barnets "multi-etniske sommerlejr" blev beriget med 16.500 kr., Mellempolke Samvirke fik 20.000 til et "sensommer-træf", osv. osv. (jf. Danskeren 1996 nr. 6 s. 5, se desuden Glistrups "De fremmede i landet" 1994 kap. 28).

indslog, der siger: 'Kun en tåbe frygter ikke racismen'?"

Men hvorfor så ikke også - for at bibeholde nuanceringen - spots med udsagnet "Kun en tåbe frygter ikke indvandringen"? Som Weiss selv efterfølgende påpegede, skal vi starte med at se i øjnene, "at indvandring i større målestok altid har skabt problemer". Hun fremdrog her endda huguenotterne, jøderne og roepolakkerne som eksempler, skønt disse dog kun var et mildt forvarsel om det, der senere kom.

Fremskridtspartiet var ene om at fastholde det pseudoproblem, som "racismen" i Danmark var. Som Kim Behnke udtrykte det, ville man være den værste "racist", der kunne opdrives, hvis bare en tiendedel af de sjove bemærkninger, vi danskere i festligt lag gør om svenskerne, blev brugt over for udlændinge fra fx Mellemøsten. Og Pia Kjærsgaard tog hul på den egentlige løsning på "racismen", da hun fastholdt, at gæstearbejdere slet ikke skal blive her, bare fordi vi efter nogle ordføreres mening har "inviteret" dem. Ligesom en håndværker, man tilkalder for at gøre ens hjem i stand, ikke forpligter én til at beholde ham - og senere hans familie - for tid og evighed.

Arne Melchior ville ikke deltage i debatten på "det niveau", Kjærsgaard med dette eksempel havde lagt (skønt han selv havde for vane at bruge Benny Andersen-digte o.lign. som "argumenter"!). Og Niels Helveg Petersen tog "meget stærk afstand" fra Kjærsgaards parallel, der angiveligt var udtryk for en "umenneskelig" holdning. Pia Kjærsgaard måtte dog som så mange gange før blot replicere, at byrden nu engang kun kunne bæres af de danske skatteydere.

Duetoft himself fandt anledning til at udtale, at der er "en verden til forskel" mellem Fremskridtspartiets og de andre partiers "menneskesyn". Nu var det Kjærsgaard, der med større ret end Melchior tog afstand fra debattens niveau. Det var jo sagen og ikke påstande om hinandens "menneskesyn", der skulle debatteres, men hun måtte dog konstatere, at Fremskridtspartiets menneskesyn i det mindste var på danskernes side: "Når Fremskridtspartiet kommer med nogle udtalelser om, at vi ikke, når vi har den lovgivning, som vi har på udlændingeområdet, har råd til at tage os af vore ældre medborgere, må jeg sige, at hvis vi endelig skal tale om menneskesyn, så synes jeg, at det er et bedre menneskesyn end det, som hr. Duetoft og hr. Niels Helveg Petersen lægger op til her."

Regeringsskiftet

På trods af, at de regerende borgerlige partier ved offentliggørelsen af Tamilsags-rapporten i januar 1993 havde en historisk lejlighed til at spørge befolkningen, hvad den mente om Danmarks skæbnespørgsmål, undlod man dette - helt i tråd med de foregående års manglende vilje til at sætte det politiske liv ind på et stop for fremmedkursen. Nyrup Rasmussen roste i Det Fri Aktuelt 11/8 93 Schlüter for ikke at have gjort udlændingepolitikken til et valgtema, og senere kunne Dorte Bennedsen (i Folketinget 22/11 96) med glæde mindes Schlüters "bastante afvisning" af folkeafstemninger om udlændingepolitik, der efter hans mening var en "afskyelig tanke". Med rette fastslog dog Ritt Bjerregaard i Det Fri Aktuelt 21/1 93, at det er "et af vores politiske systems alvorligste sygdomstegn, at alle pæne politiske partier gysende afviser, at indvandrerpolitikken kan være tema i en valgkamp." Og i slutningen af 1994 erklærede Ishøj-borgmesteren Per Madsen, at udlændingepolitikken som emne er "ideelt" til en folkeafstemning. Spørgsmålet skulle efter hans mening simpelthen være: "Skal man fortsat tilstræbe at gøre Danmark til en multi-etnisk nation?" I kontrast hertil Thorkild Simonsen i Jyllands-Posten 21/10 97: "Flygtninge og indvandrere skal ikke være valgtema".

Regeringspolitikernes svigt bliver kun større af deres fulde bevidsthed om befolkningens ønske. Som Venstres politiske ordfører Anders Fogh Rasmussen udtalte i Ekstra Bladet 24/1 93: "Der er en afgrundsdyb forskel mellem Christiansborg-politikere og befolkningen. Befolkningen føler, at den bliver trynet af nogle politikere, der ikke tør åbne for f.eks. en debat om holdningen til flygtninge. Derfor får vi denne indestængte harme ude hos vælgerne og en sprængfarlig situation, hvor debatten kun foregår i undergrunden."⁵⁰

⁵⁰I fx august 1993 viste en Sonar-opinionsmåling, at 72% af vælgerne (73% af

Det var netop mellem Christiansborg og resten af landet skellet stod - ikke mellem (magthaver-) partierne indbyrdes. Dermed gik skellet også mellem Folketingspolitikkerne og kommunalpolitikkerne, som skulle implementere magthavernes utopi i virkelighedens verden. Selv SF's enlige borgmester, Flemming Christensen fra Vejle, erklærede sig enig med Thorkild Simonsen, efter at denne havde givet Glistrup ret i 1994. Også SF har lukket af for debatten, erklærede Christensen i Jyllands-Posten 18/12 94: "Og hvis mine partifæller i Folketinget ikke tør tage diskussionen, er det bare synd for dem." Indenrigsminister Weiss tog ifølge Christensen fejl, når hun siger, at kommunerne er positive over at modtage flere flygtninge.

De borgerliges overgang til oppositionsrollen medførte dog den politiske sædvane tro en offensiv i fremmedspørgsmål, der ikke var set så meget til under deres regeringstid. Den 30. april 1993 støttede således både Venstre og de Konservative under behandlingen af en indfødsretslov, at der trænges til en opstramning af kriterierne for statsborgerskab. Steen Gade fra SF udtrykte efter disse tilkendegivelser bekymring over, at V og K "nu er ved at opruste og koble sig på den kampagne, som Fremskridtspartiet i flere år har kørt mod fremmede." Enhver kritisk røst over for rundhåndetheden over for alverden blev som altid fra SF gjort odiøst med de velkendte fraser. Hverken V eller K vovede da heller at stemme andet end imod, da Fremskridtspartiet et par måneder senere (24/6) havde fremlagt sine forslag til en stramning af kravene til opnåelse af dansk statsborgerskab.

Heller ikke Fremskridtspartiets lovforslag om folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik kunne de borgerlige trods deres brave retorik støtte. Et gennemgående argument under 1. behandlingen 13/4 93 var, at "det ikke er muligt at afholde folkeafstemninger om så komplicerede spørgsmål" - udtalt kun godt en måned før 18. maj EU-afstemningen, op til hvilken kun et lille mindretal af vælgerne formåede at læse sig igennem det fyldige juridiske dokument, der skulle stemmes om! (Senere, den 22/11 96, blev et forslag af Dansk Folkeparti om en spørgeskemaundersøgelse om danskernes holdning til udlændingepolitikken afvist med lignende argumenter - skønt 60.000 danskere nogle måneder forinden havde modtaget et spørgeskema om kulturpolitikken fra Jytte Hilden).⁵¹

Noget helt andet er, at der kunne rejses berettiget kritik af nogle af de spørgsmål, som Fremskridtspartiet foreslog som stemmeseddel-tekst. Over for spørgsmålet "Bør Danmark modtage flere flygtninge end vi er forpligtede til i henhold til internationale konventioner?" indvendte Elisabeth Arnold således med rette, at "Danmark er ikke forpligtet til at modtage én eneste flygtning i henhold til internationale konventioner."

At den nye regering - helt ligesom forgængerer - grundlæggende så med modvilje på at underkaste fremmedspørgsmålet en demokratisk debat på linie med alle andre spørgsmål, hvor partierne frit deler sig efter anskuelser og søger at skaffe sig flertal for dem, fremgår af Nyrup Rasmussens udtalelse fra umiddelbart før, han blev statsminister: "Hvis flygtninge bliver konfliktstof og trukket ned på et taktisk plan, og hvis der bliver spekuleret i asylpolitikken, så bidrager vi alle til, at hele samfundet løber ind i nogle frygtelige konflikter."⁵²

Konsekvensen heraf var logisk, at det eneste anstændige at gøre var at tie bomstille. Sådan er demokratiets vilkår i et sprængfarligt

Socialdemokratiets) ikke mente, at flygtninge uden videre skulle have samme ret til bolig og sociale ydelser som danskerne. I kontrast hertil Birte Weiss i Jyll.-Post. 3/4 93: "Kernepunktet er, at vi ikke skal have en sociallovgivning for A-mennesker, der er født i Hobro og Falster, og B-mennesker, der er født udenfor Danmark."

Yderligere opinionsundersøgelser se Danskeren 1997 nr. 4 s. 6f.

⁵¹Den toneangivende holdning blev nok udtrykt af økonom Hans Kornø Rasmussen på Ekstra Bladets møde på Folketeatrets Snoreloft i april 97: "Afstemninger om indvandrerpolitikken er absurd. Vi er en del af en lille verden og kan ikke stoppe tilflytningen. Det kan der ikke stemmes om." Samme defaitisme havde kultursociolog Eyvind Vesselbo udtrykt i Berlingskes kronik 4/2 96: "Europa skal ikke lukke dørene for folk fra den Tredie Verden. Det vil i øvrigt også være en umulighed."

⁵²Cit. i Glistrup: "De fremmede i landet" (1994) s. 480

multikulturelt samfund. Men heldigvis var der systemkritikere, der stadig vovede de kritiske spørgsmål.

Den store udlændingedeбат 3. juni 1993

På tiårsdagen for vedtagelsen af den skæbnesvangre 1983-udlændingelov blev der i Folketinget afholdt en næsten lige så markant udlændingedeбат med behandling af en række lovforslag, der viste, hvor "langt" man var kommet på ti år. Hvor det således dengang drejede sig om at liberalisere indstrømningen til Danmark, drejede det sig nu om at konsolidere konsekvensen deraf ved hjælp af et "navn for etnisk ligestilling".

Men inden dette behandles, kan det betale sig at se på nogle af meningsudvekslingerne omkring de øvrige sager. Det var således tydeligt at se, at de konservative var kommet i opposition. Helge Adam Møller kom med en række forslag til stramninger, bl.a. om tvungen repatriering. For som det var, kunne man med Møllers ord blive livslagt i Danmark, når man først havde fået asyl. Desuden kan blandt hans forslag nævnes ophør af enhver fortrydelsesret, når flygtninge først er rejst hjem igen. Med rette følte Pia Kjærsgaard sig underligt til mode over alle de gode forslag, som hun ikke havde hørt meget til i de ti år, de konservative var i regering.

Den gamle front mellem Z og de andre viste sig dog straks efter, hvor den konservative Henning Grove ville gengive sit parti glorien med udtalelsen: "Forskellen mellem Fremskridtspartiet og os er, at vi vil gerne hjælpe de reelle flygtninge." En sådan stempling blev staks afvist af Kjærsgaard, der understregede, at fremskridtspolitikken netop gik ud på at have flest muligt midler til de mest trængende - således havde partiet også stemt for hjælp til bosnierne i Bosnien.

Da Helge Adam Møller erklærede, at det var et problem, at bosniere kom som "flygtninge" fra lande som Tyrkiet, Ungarn, Polen og Holland, måtte en radikal duks pleje sin hastigt stigende stjerne ved at gå i brechen for de rette meninger: Ebbe Lundgaard stod op og fremhævede, at bosnierne alligevel "kommer fra områder, som jeg godt kan forstå at de har lyst til at rejse videre fra." Som om dette gjorde dem til mere reelle flygtninge.

Lundgaard måtte også markere sin position med påstande om, at Fremskridtspartiet tit kom med fejlagtige oplysninger om udlændingelovgivningen. Da Pia Kjærsgaard bad om eksempler, kunne Lundgaard kun ynkeligt svare, at når man lytter til Z's holdning i flygtningedeбатten, "hører jeg mange spørgsmål af denne art: Bruger vi for mange penge på flygtninge? Man hører sjældnere Fremskridtspartiet spørge danskerne, om de føler sig beriget af samværet og samtalen med flygtninge og indvandrere." Så vidt om de "fejlagtige oplysninger om udlændingelovgivningen"!

En anden, der i usædvanlig markant grad skulle positionere sig og og sit parti i relation til de rigtige meninger uden saglig stillingtagen, var Kristeligt Folkepartis Knud Glønborg. Følgende svada turde være et skræmmeeksempel på den "hellige hensigts" relevans midt i en debat om konkrete samfundsproblemer: "Kristeligt Folkepartis grundholdning i hele det spørgsmål bygger naturligvis på den opfattelse, at alle mennesker er lige meget værd. Det er helt grundlæggende at have den tanke. Det betyder nemlig, at vi har et ansvar for enhver, der er i nød, uanset hvor vedkommende er født, enten vedkommende er født i Danmark eller er født i et andet land. Derfor afviser vi selvfølgelig den udtalelse, som man så ofte hører: Vi skal først og fremmest hjælpe vores egne."

Fremskridtspartiets tidligere omtalte krav om, at Folketinget erklærer at ville prioritere danske interesser, hvilket jo indigneret blev afvist af Niels Helveg Petersen som unødvendigt, var åbenbart ganske tiltrængt alligevel. Et medlem kunne frimodigt, endog stolt stå og proklamere, at danskernes behov af det danske Folketing ikke skal tilgodeses før alverden!

At der dog var en snæver gruppe af danskere, der i høj grad blev tilgodeset via politikken ført af Folketingets "moraliske flertal", blev erkendt af Svend Aage Jensby (V), der fra talerstolen refererede til en annonce i Jyllands-Posten, hvor Dansk Flygtningehjælp søgte seks medarbejdere til at undervise to somaliske børn i dansk. Hvad siger befolkningen til sådanne omkostninger?, spurgte Jensby, der da ganske givet her havde fundet en vigtig kilde til "racismen". Men Dansk Flygtningehjælp søgte altså ikke engang at skjule sin svinen med penge - så sikker var man på at sidde under magthavernes beskyttende vinger. En udtalelse fra Jensby om, at det måtte være rimeligt at overveje, om integrationen og

undervisningen dog ikke bedre kan ligge i kommunerne end hos Dansk Flygtningehjælp, blev da også afvist af en meget forarget Dorte Bennedsen - at tænke sig, at flygtningehjælpen skulle være overflødig! Kun det massive vælgerpres efter kommunalvalget i 1997 fik som bekendt Socialdemokratiet til via Thorkild Simonsen-loven at undsige mæcen-protégé forholdet til den vildtvoksende godhedsindustri flagskib.⁵³

Den 3. juni 93 skulle bl.a. førstebehandles loven om kommunernes adgang til at erhverve boliger til udlændinge, der jo var første skridt på vej mod Simonsens tvangsudskrivninger - endnu et eksempel på den trinvis eskalering i udlændingepolitikken. Dorte Bennedsen havde i Jyllands-Posten 1/4 93 med aldrig svigtende entusiasme indledt skydningen: "Pensionskasser og andre storejere af etagebyggerier bør bringes ind i den ordning, hvor de forpligtes til at tage et vist antal flygtninge ind." Birte Weiss, der som indenrigsminister havde overtaget udlændingespørgsmål fra Justitsministeriet - en skæbnesvanger symbolsk kompetenceoverdragelse -, ville 3/6 93 "godt helt åbent bekræfte, at der er tale om et forsøg på at gøre det mere attraktivt for kommunerne at deltage i arbejdet med flygtninge, og at vi i hvert fald ikke mere kan betragte det som en brugbar undskyldning for at holde sig udenfor, at det har kommunerne ikke råd til." Nej, nu skulle der tages af den store fælleskasse for at modvirke de lokale udgifter, så danskerne ikke helt så umiddelbart kunne registrere indvandringspolitikens bundløse kar.

Man troede her utvivlsomt folket dummere, end det var. Tom Behnke advarede med rette imod den negative stemning over for flygtninge, der i et landsbymiljø anbringes i et hus med det hele betalt, lige efter at en dansk familie er tvunget ud ved tvangsauktion. Birte Weiss søgte at berolige med, at et sådant eksempel vil være "helt atypisk". Flygtningene skal (modsat Bennedsens ord om "etagebyggerier") indlogeres i fx "stuehuse på landet, der har stået tomme igennem længere tid" - eller i afsides jyske landsbyer med mange tomme huse.⁵⁴ I B.T. 15/7 93 kunne man under overskriften "Mimi: Flygtninge skal skabe liv i landsbyer" læse Mimi Jakobsens begejstrede forsvar for dette projekt, idet CD-lederen, som da netop var blevet kaldt "landsforræder" af Preben Møller Hansen, bl.a. udtalte: "Flygtninge vil blive en berigelse for disse lokal-samfund. Man kunne forestille sig, at det ville blive nødvendigt med sprogundervisning på den skole, der ellers enten er lukket eller ved at lukke."

Om Weiss og Jakobsen selv troede på et sådant projekt burde være tvivlsomt - det var dog trods alt ikke helt ukendt, at de fremmede i alt væsentligt søgte til storbyerne og endog ofte forårsagede uro og protestdemonstrationer, når de blev flyttet fra bestemte flygtningecentre til andre. Imidlertid kunne selve statsminister Nyrup Rasmussen i Det Fri Aktuelt 11/8 93 med urokkelig alvor udtale, at ledige landejendomme i landdistrikterne udmærket kan stilles til rådighed for flygtninge, "som fra deres eget hjemland godt kender det at dyrke grøntsager. Det virker styrkende for selvtillid og selvrespekt."! Man kommer her uvægerligt til at tænke på filosofen Villy Sørensens strøtanke i Information 26/6 1985: "Måske er det faktisk lettere at være tolerant, overbærende over for folk, man vurderer lavere (...) - end over for folk, hvis ligeværd man i teorien anerkender?"

Men det var dog selve princippet om kommuners "udlejning" af boliger til flygtninge ("lejen" kom jo blot fra en anden offentlig kasse), der med rette primært blev fordømt af Fremskridtspartiet. Poul Nødgaard mente, at det var "det mest udanske forslag, der nogen sinde har været forelagt her i dette Folketing". Den socialdemokratiske ordfører Ingrid Rasmussen havde dog svært ved at forstå fremskridtsfolkernes indvendinger. "Jeg forstår det sådan, at de hellere ser, at man bygger og bygger til de mennesker, der kommer hertil", udtalte hun med forhåbentlig forestilt naivitet. Nødgaards pointe var jo nemlig, at disse flygtninge slet ikke skulle mases ud i det

⁵³Om skandalen Dansk Flygtningehjælp i 1990'erne, se fx Danskeren 1995 nr. 5 s. 12-13.

⁵⁴Om de "heldige" eksempler på kommunale huskøb til bosniere, se fx i bladet "Kommunen" 1996 nr. 1 om den jyske Tørring-Uldum Kommunes køb af ti ældrevenlige boliger i et netop nedlagt plejehjem, som ældre danskere i hobetal havde behov for.

danske samfund, hvilket var alt for meget i tråd med den herskende eviggørelse af opholdet for enhver asylansøger.

Men Ingrid Rasmussen kløede ufortrødent på: "Jeg tror ærlig talt, at den geografiske spredning, der ligger i dette lovforslag, er det vigtigste, og ikke hvorvidt der er nogle mennesker, der i en sammenhæng må gå fra hus og hjem, som hr. Tom Behnke var inde på, og at der så skulle flytte nogle flygtningefamilier ind." Med en sådan mentalitet hos magthaverne ville der sandelig fremover blive behov for mange kampagner mod "racisme", fremkaldt af hensynsløse "integrations"love!⁵⁵

En lige så forståelig vrede kunne vækkes af et andet lovforslag, der skulle behandles 3. juni, nemlig loven om frivillig repatriering, der bl.a. gav den udrejsende "flygtning" op til 25.000 kr. og et års fortrydelsesret.

Venstre og konservative påpegede, at man i forvejen kunne rejse hjem 1 måned for at orientere sig om situationen i hjemlandet, så hvorfor overhovedet den lange fortrydelsesret? Venstres Eva Kjer Hansen gjorde desuden opmærksom på det bemærkelsesværdige forhold, at ydelsen til repatriering var opgjort som skattefri, mens ydelser i lovgivningen ellers altid angives som bruttobeløb. Hendes overordnede principielle anke var dog, at Danmark med loven nu skulle til at sende penge til folk i udlandet, der end ikke er danske statsborgere.

Ebba Strange spurgte, om det dog ikke var bedre at lade flygtninge rejse hjem med 11.000 kr. om året i stedet for, at de blev her med fuld pension. Men dette er jo ikke de eneste valgmuligheder, påpegede Tom Behnke rammende. Han foreslog simpelthen en bestemmelse i udlændingeloven, der hed: "Når grundlaget for at være flygtning ikke længere eksisterer, skal man tilbage." Hvis folk kan tage hjem på en repatrieringsordning, skal de slet ikke være her, for så eksisterer grundlaget for, at de er her, ikke længere. Sådan er det at følge de internationale konventioner. Men disse påberåbes jo kun af de "humanitære", når migrantstrømmens kurs har "berigende" retning.

Den multietniske kurs institutionaliseres

Da Birte Weiss i 1993 fik gennemført loven om et "nævn for etnisk ligestilling" var det et markant brud med over 1000 års Danmarkshistorie. Hvor før det danske folk induskutabelt havde ret til at sætte dagsordenen i Danmark, var det nu kun et folk blandt flere på det danske territorium.

I det udvalg, som blev nedsat for at udarbejde en rapport til Weiss om nævnet inden dets oprettelse, var en af de ledende figurer sigende Mellempolkeligt Samvirkes Ole Hammer, der er fyldigt portrætteret i 1. bind af "Kampen mod grænserne". Hammer ønskede ifølge Politiken 15/2 93 en "antidiskriminationslov" for arbejdsmarkedet, en effektivisering af "racismeparagraffen" og en mere favorabel behandling af fremmede i kommunerne, især m.h.t. boligtildelinger. "Men det centrale i nævnets arbejde vil blive at bearbejde holdninger i samfundet. Nævnet skal være en hund i benet på den offentlige mening", udtalte Hammer til Politiken.

Ifølge loven blev Nævnets opgave at "sørge for, at spørgsmålet om etnisk ligestilling inddrages i flest mulige sider af samfundslivet, samt at den forskelsbehandling, der eventuelt udøves mellem personer med dansk oprindelse og anden etnisk oprindelse, synliggøres og modvirkes". Nævnet skal endvidere "bekæmpe forskelsbehandling i alle dens aspekter samt understøtte, at alle etniske grupper i samfundet uanset forskelle i forudsætninger gives mulighed for at udøve deres aktiviteter på lige fod."

Imidlertid var den eneste måde, hvorpå man kunne gøre Danmark mindre attraktiv som fremmedmagnet selvsagt at gøre landet et mindre attraktivt sted for nytillkomne i de første mange år af opholdet. Men ethvert

⁵⁵Journalist Birte Frandsen undrede sig i Berlingske Tidende 19/4 96 over et nyt dyrt boligkompleks i Valby med angiveligt to års ventetid, som imidlertid allerede var blevet fyldt op med flygtninge. Til et andet attraktivt byggeri med ti års ventetid stod allerede mange udlændinge skrevet op foran andre. Senere gik Dansk Flygtningehjælp også over til at skaffe boliger til flygtninge hos private udlejere, fx med kampagnen "Har du en bolig - så har vi en lejer" i 1997 (Politiken 18/7 97). Regeringen var villig til at yde et kontant tilskud på 18.000 kr. pr. bolig til private udlejere, der gik med til at give kommunen adgang til at sætte fremmede ind i en lejlighed (Jyll.-Post 4/10 97).

konstruktivt forslag hertil blev afvist ud fra de herskende ideologiske idiosynkrasier. Således kaldte fungerende socialminister Jytte Andersen i sommeren 1993 partifælle-formanden for Kommunernes Landsforening Hilmar Sølund "udansk", da han talte for opstramninger af bistandsloven i forbindelse med flygtninge.⁵⁶ Adspurgt af Pia Kjærsgaard, om regeringen stod bag denne udtalelse, svarede statsminister Nyrop Rasmussen 14. juli 93, at da "flygtninge er kommet her til landet og har opnået asyl for at begynde en ny tilværelse i Danmark", er det ikke i overensstemmelse med danske retsbegreber at sondre mellem flygtninge og danskere, skønt det "må antages, at en del flygtninge kommer fra andre sociale forhold". Selvfølgelig måtte det mere end "antages", at "en del" flygtninge kommer fra andre sociale forhold - en typisk overforsigtig udtalelse af den "moralske" statsminister i fremmedspørgsmål. Ligebehandlingsideologien, som Nævnet skulle knæsette, ville umuliggøre ethvert pragmatisk forsøg på at gøre virkningerne af de store sociale forskelle mindre skæbnesvangre. Ironisk nok var en af de ledende talsmænd for at differentiere de sociale ydelser til ulempe for de nytilkomne den tyrkisk fødte Ph.d. Mehmet Necef, som da også i næsten endnu højere grad end Den Danske Forening blev lagt for had af ligebehandlingsideologerne.⁵⁷ Da Dansk Folkeparti tog hans forslag op om at sætte nytilkomne udenfor bistandsloven, blev det således i Berlingske Tidende (10/5 97) præsenteret som "social apartheid", SF's Villy Søvnald kaldte forslaget "sindssygt" og afstumpet" og et "udtryk for en stor åndelig fattigdom", og selv Venstre og konservative lagde klar afstand til forslaget.

Under 1. behandlingen af loven om Nævnet for Etnisk Ligestilling påpegede Tom Behnke, at vejen til at undgå racisme dog er, at man fjerner årsagerne til racisme "og ikke bare, at man deler nogle pjecer ud eller lignende. Dette forslag vil gøre det stik modsatte, og man må tage sig til hovedet over, at nogen overhovedet har kunnet finde på at fremsætte det." Nævnet ville ifølge Behnke bevirke, at endnu flere fremmede vil blive positivt særbehandlet. "En sådan ordning vil bevirke, at tusindvis af danskere, der lades i stikken, kan se, at udlændinge i samme situation kan få al den hjælp, de beder om, mens de samme danskere ikke kan få den hjælp, de har brug for." Det var en gennemgående linie i regeringens lovforslag, at de totalt manglede sans for elementær folkepsykologi. Således ville de positive virkninger, Nævnet angiveligt kunne få, under alle omstændigheder modvirkes af den lov om boliger til udlændinge i kommunerne, der samtidig var under behandling: Man vækker befolkningens vrede ved at privilegere tilflyttere, og derefter spytter et navn for etnisk "ligestilling" de forurettede i ansigtet, når deres vrede rettes mod de privilegerede. Der var skabt en jobtung evighedsmaskine i form af fremmedhjælperiltag, der vakte berettiget vrede, kombineret med "navn", der skulle korrekse de forurettede. Hvis "diskrimination" så berettigede til nye såkaldte ligebehandlingstiltag.

Under 1. behandlingen af loven følte Venstre "strengt taget ikke", at der var behov for et navn, "men nu er vi gået ind for tanken", udtalte Svend Aage Jensby, der naivt gik ud fra, at Nævnet også skulle modvirke den positive særbehandling af flygtninge i forhold til fx danske folkepensionister.

Helge Adam Møller refererede også til, at lovforslaget om det etniske navn var baseret på folketingsbeslutningen af 18/6 92, som både Venstre og Konservative stemte for. Møller udtalte, at de konservative syntes det er rigtigt, at der laves et sådant navn. Det har "nogle gode og rigtige formål. Vi synes, sammensætningen er afbalanceret og fornuftig, og vi kan ønske nævnet alt muligt held i det arbejde, det skal gøre i årene

⁵⁶Sølund kunne dog samme år i indvandrer- og flygtningehåndbogen "Go'dag Danmark" betegne Danmark som "et gammelt indvandrerland, og en række kulturtræk, som vi i dag måske vil betragte som danske, er inspireret af tidligere indvandrer-generationer fra en række forskellige lande." (Jf. Danskeren 1994 nr. 1 s. 19).

⁵⁷På trods af hans "åbne" (typisk liberale) holdning, som han fx udtrykte på Ekstra Bladets møde på Folketeatrets Snoreloft i april 97: "Danmark har været et multikulturelt samfund siden 1600-tallet. Og ligesom det er lykkedes at gøre jøderne til danskere, så kan det også lade sig gøre at få plads til muslimerne."

fremover."

Nu fik de fremmede altså et sted, hvor de kunne klage (selv om Nævnet ikke havde kompetence til at afgøre konkrete sager). Når danskere derimod forsøgte at indlede en argumentation med sætningen: "Jeg er ikke racist, men...", faldt det Birte Weiss for brystet. "Når en person siger sådan, så efterfølges det altid af noget sludder, og i bedste fald er det udtryk for ubevidst fremmedhad", udtalte hun således til Kristeligt Dagblad 22/3 94 i anledning af fagbevægelsens seneste kampagne til fordel for de fremmede.

Kampagnen kørte under sloganet "Plads til alle", men Weiss mente dog altså tilsyneladende, at det kun var alle fremmede, der var plads til - og kun deres meninger. For hvordan kunne hun ellers sige, at det altid er noget sludder, der følger efter ordene "jeg er ikke racist, men"? Den marginaliserede dansker kunne jo slutte sætningen: hvor mange fremmede mener regeringen og fagbevægelsen, der er plads til? Eller hvor mange midler skal sættes af til integrationen af dem? Eller hvor mange danske må gå bagest i bolig- og arbejdsløhedskøer pga. indvandringen? Der var såvist mange gode spørgsmål der kunne stilles efter spørgerens benægtelse af at være racist, men i landet med et navn for etnisk ligestilling var kritik kun ikke mistænkelig, når den blev fremført af tilflytterne. Værterne havde blot at betale og give "plads til alle".

Et typisk eksempel på, hvordan kritik af de fremmedes særrettigheder blev manet i jorden, var det udbredte ønske om at få forbudt de muhamedanske halal-slagtninger. Som direktør for Foreningen til Dyrenes Beskyttelse Peter Møllerup udtalte i DR P1 24/1 94, var slagtemetoden ikke blevet forbudt pga. manglende flertal derfor i Folketinget: "Ministeren har ikke haft vilje til at tage det op i Folketinget, fordi han har fornemmet, at der ikke er flertal for at foretage en ændring af lovgivningen, og fordi den debat, der ville følge, ville blive meget følelsesladet og have nogle racistiske impulser, som ville forpludre selve dyreværnsaspektet. Det er også derfor Dyrenes Beskyttelse har været lidt tilbageholdende i denne sag, for vi er ikke et øjeblik i tvivl om, at det der er dyreværnsmessigt dybt betænkeligt, men vi har ikke villet give, hvad skal man sige, racisterne vind i sejlene, så de skulle bruge dyrene i andre politiske sammenhænge. Vi er 100 pct. imod det, og vi ville helst have det stoppet i morgen." Men pga. racist-stemplingen pålagde dyrebekyrtterne sig - ligesom så mange andre danskere - selvcensur, fordi landets egne borgere med folk som Birte Weiss ved magten ikke vovede at stå frem om sige: Jeg er ikke racist, men jeg er altså imod dyrplageri. Den herskende hetzmentalitet cementerede så at sige de fremmedes privilegier og dansk eftergivenhed - helt uden hjælp fra et etnisk ligestillingsnavn.

Selvcensuren kan i sagens natur som oftest ikke dokumenteres, fordi tingene simpelthen ikke kommer frem. Men et sigende eksempel var, da Folkeoplysningssekretariatet i København i 1997 anmodede om, at det Islamiske Kulturcenter i Brønshøj tilbagebetalte godt 200.000 kr. pga. svindel. Mange måneder senere gik man imidlertid stadig meget forsigtigt frem for at få tilbagebetalt pengene, for kommunen ville "ikke risikere at blive skudt i skoene, at vi stopper tilskud, fordi centret er et religiøst brohoved", udtalte forhv. kulturborgmester Jens Johansen (SF). Samme ængstelige tone anslog nuværende kulturborgmester Hans Thustrup Hansen (kons.), der ville være mere end almindelig sikker i sagen, "der jo er meget prekær, fordi den handler om en etnisk gruppe." (Jf. Danskeren 1998 nr. 5 s. 17).

Den herskende overfølsomhed, når fremmede i bogstaveligste forstand følte sig trådt over tærne, eksemplificeredes i 1996, da politiassistent Uffe Larsen efter 20 års pletfri tjeneste under et forhør angiveligt kom til at træde en fræk udlænding over nævnede legemsdele. Efter indstilling fra rigspolitichefen blev Larsen af justitsminister Bjørn Westh fyret på gråt papir.

Samme overfølsomhed blev i efteråret 1998 vakt pga. vittigheder og skildringer i Kåre Bluitgens skolebog "Nye danskere", som midlertidigt blev trukket tilbage fra handlen af forlaget Gyldendal og endog truet med politianmeldelse af biskop Kjeld Holm, formand for Nævnet for Etnisk Ligestilling. Derved demonstreredes endnu engang muhamedanernes og deres danske håndlangeres totale mangel på humor, skønsomhed og selvironi. Hvad danskere uden blusel kan sige om hinanden, om svenskere, tyskere og andre europæere, vækker hysteri, had og polarisering i forbindelse med muhamedanerne, hvilket sandelig ikke lovede godt for det projekterede

multikulturelle samfund. Beredvilligheden til at vige og indføre censur for at bevare harmonien i dette viste sig også på anden måde i efteråret 1998, nemlig da arrangementer til fordel for Pia Kjærsgaards erindringsbog blev aflyst i flere boghandler efter terrortrusler fra de autonome, forsåvidt stormtrop-udgaven af Kjeld Holm & Co.

Antallet af områder, hvor fremmede fik fortrinsbehandling, var i realiteten efterhånden legio. Men da Kirsten Jacobsen (Z) i Folketinget spurgte Birte Weiss, på hvilke områder udlændinge favoriseres, kunne indenrigsministeren 23/8 1996 ikke nævne andre områder end "isbryderordningen" til fordel for højtuddannede fremmede samt boligstøttelovens bestemmelse om særlige lån til flygtninge i etableringsperioden. Hertil kunne dog føjes, at Dansk Flygtningehjælps lån ved fremmedes indflytning i lejligheder usædvanligt hyppigt eftergives (Berl. Tid. 12/12 96), og et andet aspekt var boligstøttelovens § 75 stk. 1 nr. 4, som ved lov nr. 303 af 4/6 1986 gav hjemmel for staten til at refundere kommuners udgifter til istandsættelse af fremmedes boliger med 100% Det skete for at "forøge udlejernes interesse i at udleje til flygtninge."⁵⁸ Til denne udgift var der på 1997-finansloven afsat 2 mio. kr. Et andet særhensyn kom frem, da Jacobsen kun godt en måned forinden ovennævnte spørgsmål til Weiss (nemlig 5. juli) havde spurgt Karen Jespersen om specielle faciliteter til fremmede ældre fx hvad angår religion, kost og tolke. Da var socialministeren kommet med en indirekte indrømmelse. "I plejehjem er der generelt en række beboere med særlige individuelle behov forårsaget af eksempelvis lidelser, der kræver særlig kost, speciel indretning af lokaler eller særligt plejepersonale. Der er således ikke grund til at antage, at udgifter til indretning af bolig m.v. til beboere af udenlandsk herkomst vil afvige væsentligt fra gennemsnittet." Altså udover hensynet til alderdommens naturlige skavanker skulle der nu tages særligt hensyn til fremmedes kulturtræk i den i forvejen belastede ældresektor. På linie hermed kunne en flygtning få revalideringsydelse blot ved at være flygtning - det var ikke nødvendigt for fremmede at være handicappede eller invalide for at være kvalificerede til denne ydelse, som det var for danskere (se fx Danskeren 1997 nr. 5 s. 4f).

Hertil kan bl.a. føjes, at det i 1998 blev lovligt at give udlændinge forlænget eksamenstid ved en række videregående uddannelser, og i 1999 erklærede indenrigsministeren under et samråd i Retsudvalget, at nytilkomne fremmede vil blive tilbudt undervisning og aktivering, "som er et bedre tilbud end det, der ydes efter de almindelige regler i sociallovgivningen."⁵⁹ Man var såvist kommet langt, siden Dansk Flygtningehjælps generalsekretær Arne Piel Christensen i Weekendavisen 22/6 90 udtalte, at ét ydelsesniveau for flygtninge og et andet for danskere ville "bryde med alt, hvad vort samfund i så henseende står for (...). Den form for institutionel diskrimination er hidtil ukendt i vort samfund." Ved halvfemsernes slutning var den mange steder i samfundet blevet indført uden protester fra Dansk Flygtningehjælp & Co. - men det var selvfølgelig også diskrimination i de fremmedes favør.

Alligevel blev der i 1995 med især Lars Adam Rehofs bog "Race og ligebehandling" (udgivet af Nævnet for Etnisk Ligestilling) taget hul på diskussionen om et egentligt klageorgan for de etniske minoriteter, hvad Nævnet ikke var. Rehof foreslog direkte oprettelse af en ombudsmandsinstitution mod diskrimination, men så vidt kom det dog ikke i første omgang. Ved ændringen af loven for det etniske ligestillingsnævns i foråret 1997 havde ikke mindst Nævnets daværende formand Peter Seeberg talt videre for et egentligt klageorgan, til hvilket formål regeringen dog ikke ville anvende hans navn. Foreløbig blev dette blot omstruktureret, så halvdelen af dets 14 medlemmer nu bestod af repræsentanter for de såkaldte etniske minoriteter (og M. Kjarum fik en næstformandspost). I foråret 1998 blev ønsket om et egentligt klageorgan atter bragt frem, da nogle somaliere klagede til FN, fordi de følte sig "psykisk og fysisk dårligt behandlet som flygtninge i Danmark" (!). Indenrigsminister Thorkild Simonsen gjorde da somalierne opmærksomme på Folketingets ombudsmand, som efter hans mening

⁵⁸Boligminister Ole Løvig Simonsen i Folketingets forhandlinger 20/12 96.

⁵⁹Folketingets Forhandlinger 1998/99, henhv. s. 653 og 5349

overflødiggjorde nye klageinstanser (Information 4/4 98). Først i foråret 99 bar lobbyisternes arbejde frugt, idet planerne nu lå klar for oprettelsen af et egentligt klageorgan under Nævnet for Etnisk Ligestilling, særlig ansporet af en "diskriminationsundersøgelse" udført for Nævnet af "forskerne" Lise Togeby og Birgit Møller. Angiveligt var det hidtidige retssystem ikke tilstrækkeligt til at behandle nydanskernes sager, fordi problemerne er "for små til, at de bliver bragt til de civile domstole", som en LO-konsulent udtrykte det til Information 16/3 99. Alligevel skulle fanden altså males på væggen og specielle organer oprettes for at stryge indtrængerne med hårene. Omvendt satte ligestillingsnævnets formand Kjeld Holm i en kronik i Information 29/12 98 "spørgsmålstegn ved, om man overhovedet kan tale om kriminalitet i forbindelse med de etniske minoriteter". Holms pointe var, at en sådan sammenstilling ville komme til at handle mere om de kriminelles baggrund end simpelthen om kriminalitet uanset udøvernes baggrund.⁶⁰ Mens angiveligt dårlig behandling af personer med etnisk baggrund altså blev gjort til genstand for rapporter og oprettelse af et helt særligt organ til bekæmpelse heraf, skulle personer med etnisk baggrund, der selv opførte sig dårligt, for enhver pris anonymiseres og slås sammen med kriminelle i det hele taget. Systematisk skulle altså de fremmedes offerrolle fremhæves, deres gerningsrolle nedtones - og omvendt for danskerne.

Denne tendens hos det anti-danske nævn var efterhånden blevet generel hos Danmarks magthavere. Deres første prioritet var for længst ikke mere danskernes vel, men tilfredsstillelse af kravene fra de internationale organisationer - FN, EU, Europarådet, OSCE osv., og disses skatteyderfinansierede gøgeunger herhjemme. Det var såvist for Danmarks magthavere ikke mere nationen og dansk kultur, der gav fundament og retning i tilværelsen. Den grænseløse og absolutte "humanitære" ideologi havde helt erstattet det traditionelle værdigrundlag. "Hvis vi ikke kompromisløst holder fast i FN's menneskerettighedserklæring som fundamentet for al menneskelig aktivitet i et land, en nation, en region - på hele den blå klode - så smuldrer det. Så tumler vi rundt - principløse, værdiløse, retningsblinde", skrev Poul Nyrup Rasmussen med usædvanlig klarhed i Jyllands-Postens kronik 16/3 99. Eliten fik nu al sin identitet og stræben fra nogle principper, der hvis de blev fulgt så "kompromisløst" som deres ideologer ønskede det ville betyde udslættelsen af Danmark som danskernes land. Menneskerettighedsideologien, dette nye opium for eliten efter marxismens sammenbrud, står i et ubrydeligt modsætningsforhold til livsvilkårene for det, der hidtil havde været meningsbærende for danskerne gennem deres 1000-årige historie.

De dårlige argumenters parade

I 1980-81 blev der givet 1224 danske statsborgerskaber; i 1992-93 var dette tal vokset til 3175 (plus børn), det store flertal fra muhamedanske lande (jf. Folketingets forhandlinger 1993-94 sp. 8406).⁶¹ Det var derfor tiltænkt, at Fremskridtspartiet i Folketinget 24. marts 1994 fik sit forslag om en kvoteordning for tildelinger af dansk statsborgerskab (på 1000 om året) til behandling. Da kom den socialdemokratiske ordfører Ole Vagn Christensen imidlertid med den pudsige indvending, at Folketinget med en sådan ordning ville "afgive sin suverænitet". Mens Socialdemokratiet åbenbart ikke havde noget imod en unionsudvikling, der i hidtil uset grad i verdenshistorien medførte suverænitetsafgivelse til en overstatslig magt, var det pludselig af samme grund odiøst, at Folketinget selv fastsatte en kvote, der endda selvsagt ikke skulle være permanent.

Desuden var det efter Christensens mening et brud på "demokratiet" at fastsætte en statsborgerskabskvote. Det ville nemlig føre til, at man kun ville "tage hensyn til det og det antal mennesker"; at man ikke ville

⁶⁰Helt på linie med dette synspunkt var Det Kriminalpræventive Råd og dets formand Eva Smith, se Information 16/1 99.

⁶¹I 1994 blev der ifølge Danmarks statistik givet 7528, i 1995 6373 danske statsborgerskaber, heraf blev ca. 89% givet til indvandrere fra lande udenfor Norden og EU (jf. Folketingets forhandlinger 1996-97 s. 3981). Justitsminister Frank Jensen bemærkede i Folketinget 18/1 98 "i de seneste år en mærkbar forøgelse af sagstilgangen" i indfødsretssager.

behandle et vist antal menneskers situation. Demokrati handler altså ifølge denne socialdemokratiske definition ikke om styreformen i Danmark, men om at udbrede den danske myndighed til et potentielt ubegrænset antal mennesker. Socialdemokratiet gik ifølge Christensen ind for den gældende sagsbehandling af indfødsretssager, for "vi tager hensyn til mennesker og ikke til tal." Men denne velkendte og smuktlydende frase kunne en diskussion af selve problemet, den voksende belastning af samfundet med "nye danskere", bekvemt undgås. Hensynet, man påberåbte sig, var jo derved udelukkende rettet mod de fremmede.

Regeringen betragtede ikke tildelingen af dansk statsborgerskab som en privilegium eller udmærkelse, men som noget, der tilkom alle indvandrere/"flygtninge", blot de havde opholdt sig et vist antal år i landet. Så skulle de så at sige pr. automatik gøres til "danskere".⁶² Denne holdning fremgik ikke mindst af Christensens argument mod kvoter for statsborgersøgende: "Det er en konsekvens af, at man har taget stilling til flygtninge- og indvandrerproblematikken i al almindelighed." At denne socialdemokratiske opfattelse af statsborgerskabstildelinger som en logisk konsekvens af asyl- og opholdstilladelser ikke var en særegenhed for Christensen, fremgår bl.a. af Jens Risgaard Knudsens indlæg i debatten 24. marts, hvor statsborgerskabstildelinger og udlændingepolitik blev blandet uhjælpefuldt sammen.

Den konservative John Vinter udlagde i sin ordføretale den herskende borgerlige holdning til ideen om en kvote: For det Konservative Folkeparti "er det ikke afgørende, om der er mange eller få, der bliver danske statsborgere" - blot de ikke er kriminelle, kan dansk osv. Men det var jo også Vinter, der i B.T. 9/3 93 havde skrevet: "Vi skal være smigret over at modtage indvandrere, som vil være danske statsborgere." Med tanke også på Fremskridtspartiets mangeårige praksis med at protestere imod konkrete indfødsretssager benyttede Venstres Birthe Rønn Hornbech kvotedebatten til at beskyldte Z for at foreslå at "hænge enkeltpersoner ud". Da det imidlertid her altid havde drejet sig om at kræve alvorligt kriminelle udtaget af indfødsretsloven, kunne Pia Kjærsgaard rammende replicere, at det var ansøgere, der havde hængt sig selv ud.

Rønn Hornbechs beskyldninger var utvivlsomt i hendes partileder Uffe Ellemann-Jensens ånd. Som udenrigsminister havde han i Jyllands-Posten 4/10 87 erklæret: "Det generer min liberale livsholdning, når nogen siger 'skik følge eller land fly'. For jeg holder nu på, at vi skal respektere hinandens forskellige skikke (...). Mennesker i nød skal altid kunne finde et fristed i Danmark. Det er dansk tradition - og en tradition, vi ikke vil forlade." Den grundlæggende problemstilling, at der i verden var langt flere mennesker i nød, end Danmark ville kunne tage imod, var åbenbart ikke det væsentligste for Ellemann-Jensen. I Jyllands-Posten 21/9 93 gjorde han Danmarks problemer med fremmedindstrømningen således op: "Det egentlige problem er, at det efterhånden er blevet stuerent at komme med småracistiske holdninger, som får de fremmedfjendske grupper til at tro, at deres meninger er rigtige."

Den komplette mangel på prioritering af danskerne hos de borgerlige kunne kun falde i øjnene.⁶³ Det var mere forudsigeligt, at SF's Birthe Hansen 24/3 94 "på det dybeste" beklagede "det billede af fordomme, som fylder fru Pia Kjærsgaards verden". Ejheller var spørgsmålet fra Kristeligt Folkepartis Inger Stilling Petersen overraskende, nemlig hvorfor det er så galt, at fx pakistanere får statsborgerskab? At sige, at "bare fordi man har en anden hudfarve, har man ikke rigtigt noget at gøre her - jeg gad vide, hvor mange af os der egentlig er rene danskere." Det kunne ifølge Stilling Petersen var spændende at se, hvor langt vi skulle tilbage for at finde nogen, som ikke har forbindelse til fremmede steder. Hendes parti snublede dog snart over virkeligheden, da dets formand Jann Sjørnsen direkte opfordrede

⁶²Selv indvandrerpolitiker og arbejdsformidlingskonsulent Hamid El Mousti kunne ikke "begribe", hvordan indvandrere, der må møde op på AF med en tolk, har fået dansk statsborgerskab. Når de ikke kan dansk "er det jo umuligt at skaffe dem arbejde". (Jf. Danskeren 1996 nr. 4 s. 9).

⁶³Jf. også i Det Fri Aktuelt 2/9 94 Hornbechs afvisninger over én bank af en række Z-forslag om bl.a. kvoten på statsborgerskabstildelinger, ophævelse af retskravet på familiesammenføring, udvisning af kriminelle udlændinge og folkeafstemning om udlændingepolitikken.

muhamedaneren Mozhar Hussain til at melde sig ind. Da denne i marts 96 krævede at blive folketingskandidat hos de kristelige, måtte de selv sige stop for manden fra de fremmede steder. Hvorefter Hussain fornærmet proklamerede, at der ikke er brug for Kristeligt Folkeparti - hvilket man dog vel kun kunne give ham ret i, når det består af "kristne", der så ganske mangler forståelse for deres eget partis grundlag.⁶⁴

De politikere, der om nogen kunne samle sig under slagordet "tænk globalt, handl lokalt", var med andre ord selv totalt ude af stand til i fremmedpolitikken at erkende den globale udfordring og dens i historisk perspektiv særlige karakter.

En slags omvendt virkelighedserkendelse blev dog præsteret af Peter Duetoft, da han 19. maj 94 under forespørgselsdebatten om jugoslaverloven vrængede mod fremskridtsfolkene, at når nu 87 pct. af flygtningene er arbejdsløse, så er det galt, men havde alle haft arbejde, så havde det været galt, at de havde taget arbejdet fra danskerne. "Det er øjensynlig sådan, at ligegyldig hvad man stiller op med flygtningene, så vil man kunne finde et problem for det danske samfund, og deri er jeg enig." De uundgåelige problemer ved fremmedimport var dog uden betydning for en verdensmand som Duetoft, der afslørende havde erklæret: "Det har aldrig været meningen, at vi skulle have færre flygtninge." (Jyll.-Post. 12/10 93). Han fastslog under den nævnte debat frimodigt, at alene integration ville koste 10 mia. kr. ud af et samlet dansk statsbudget på 2500 mia. de næste seks år, og det var efter hans mening "manipulation at fremhæve 10 mia. kr ud af 2500 som noget kæmpeproblem for det danske samfund!" Andre debattører måtte dog stilfærdigt gøre opmærksom på, at danske pensionister og marginaliserede m.fl. dog vistnok ville kunne finde på mange ting, som titusind millioner kroner kunne bruges til...

Knap en måned tidligere, 28/4 94, nedstemte regeringspartierne og SF en stribe forslag fra De Konservative om et bredt spektrum af stramninger af udlændingelovgivningen. Som begrundelse for forslagene vedlagde De Konservative uddrag af en analyse, hvoraf bl.a. fremgik, at en fremmedfamilie ville koste mere end 3,5 mio. kr. i den normale knap tolv års integrationsperiode, og at udgifterne til flygtninge i Danmark i perioden 1994-97 ville blive på 41,6 mia. kr.⁶⁵ To dage før, den 26. april, havde Duetoft i Folketinget indigneret udtalt, at det er "utroligt, at nogen kan forestille sig, at man på en finanslov kan afgøre, hvor meget godt man skal gøre i verden." Når vi har fastsat et beløb, kan vi se, hvem der "allernådigst kan få lov til at få andel i dansk asylpolitik og dansk flygtningepolitik." Mod en sådan utilbørlig gerrighed over for alverden ville Duetoft "gerne sige, at jeg meget gerne ville gøre mig til talsmand for det modsatte synspunkt, nemlig at man foretager en vurdering af de problemer, der er i verden, hvilke menesker der er i nød, og at vi påtager os vor andel, vores rimelige andel af den støtte og den hjælp, der skal til." Enhver anden holdning syntes Duetoft "virker lidt for kræmmeragtig." Hvor ville han mon sætte grænsen for den globale velgørehed fra lille Danmark, der i forvejen lå i spidsen i det "humanitære" kapløb på verdensplan? Trods dette faktum havde Duetofts partileder Mimi Jakobsen på CD's landsmøde i 1992 beskyldt de i forvejen hårdt belastede danskere for at være racister og fremmedhadere. Hun blev citeret for følgende guldkorn i Berlingske Tidende 27/10 92: "Vi lever ikke i en osteklokke, som kan lukke verdens ubehag ude for os. Desværre ser det ud til, at velfærdssamfundet har gjort os rige og skabt en holdning i retning af bare at rage til os."

Men et land har nu engang begrænsede ressourcer og må ikke mindst af humanitære hensyn gøre de af Jakobsen og Duetoft så foragtede

⁶⁴I steder meldte Hussain sig ind hos Det radikale Venstre, hvor man tog imod ham med åbne arme og gjorde ham til medlem af Københavns Amtsråd. Også her blev han dog sit partis uhæmmede revser op til vedtagelsen af integrationsloven i 1998 (jf. hans kronik i Ekstra Bladet 22/6 98)

⁶⁵Ifølge skøn af cand. oecon. Ebbe Vig var de samlede udgifter til fremmede i Danmark alene for 1995 56 mia. kr. (Danskeren 1995 nr. 1 s. 3). Jyllands-Posten kunne i øvrigt 26/4 95 i kontrast hertil rapportere, at vi i løbet af de næste fem år ikke ville have råd til at passe og pleje vore ældre.

"kræmmeragtige" overvejelser, inden det uforholdsmæssigt beriger et lille flygtninge-jetset på bekostning af verdens hungrende masser og marginaliserede danskere.

At flygtningene omvendt næppe ville være i stand til at "berige" Danmark, blev antydnet i sommeren 1995, da det kom frem, at en betydelig del af dem var analfabeter. Adspurgt herom i Folketinget 22/8 95 måtte Birte Weiss dog - som kutyme i fremmedspørgsmål - erklære, at der ingen statistik fandtes på området. Der var dog ingen tvivl om belastningen. Som Weiss udtrykte det ved en senere besvarelse, var der på sprogskolerne, primært Dansk Flygtningehjælps skoler, "foregået et stort udviklingsarbejde med læseplaner og lærervejledninger for undervisningen af voksne analfabeter."⁶⁶ Hvad angår børnene, kostede det typisk alene i Århus Kommune i 1998 godt 193 mio. kr. at undervise 3653 "tosprogede" elever.

Fremmedbelastningen blev ikke mindre af, at der af "humanitære" årsager fyldigt blev meddelt ophold til personer med alvorlige sygdomme, skønt disse ikke var livstruende. Praksis herom blev i 1996 specielt ændret forsåvidt angår kosovoalbanere. Danmark skulle altså være behandlingssted for alverdens specielt ressourcekrævende patienter, mens vore egne døde i behandlingsskøerne. I Folketingets forhandlinger 1997/98 s. 2004 kunne sundhedsministeren helt præcist oplyse, at der fra 1/1 1990 til medio november 97 var registreret 2267 nye HIV-smittede i Danmark, heraf 1699 mænd og 568 kvinder. Af disse var henhv. 282 og 270 indvandrere/flygtninge.

Derimod kunne der tilsyneladende kun ofres meget lidt på at opklare, hvad de fremmede egentlig kostede Danmark. Igen og igen måtte Birte Weiss meddele, at Danmarks Statistik intet har om de ønskede oplysninger, fordi en sådan fremskaffelse ville være "meget ressourcekrævende". Derimod kunne Danmarks Statistik udmærket ofre kolossal arbejdskraft på at drive små danske virksomheder til vanvid ved ideligt at udsende spørgeskemaer om alt mellem himmel og jord.⁶⁷

Selv hvad angik de basale tal på fremmedområdet, herskede der dyb forvirring. Under folketingsdebatten 4/4 95 søgte Elisabeth Arnold således at berolige med, at over 95 pct. af befolkningen i Danmark er danske statsborgere, og af de danske statsborgere er igen kun 5 pct. født udenfor Danmark. Disse tal fik vel at mærke en tand til, da Arnold på et radikalt partimøde 9/11 95 hævdede, at der da var en halv million fremmede i Danmark (se Danskeren 1995 nr. 6 s. 7). Men begge angivelser lå vel at mærke noget over de officielt blåstemplede tal.

Uanset om Arnolds tal var korrekte eller ej, arbejdede de Radikale i hvert fald ihærdigt for, at de hurtigst muligt skulle blive det. Under valgkampen til EU-parlamentet i 1994 udgav partiets kandidat og statsministerfrue Lone Dybkjær en valgplakat på urdu, hvor den radikale europæiske indvandringspolitik blev præsenteret. Bekæmpelse af racediskrimination og forskelsbehandling samt kamp for lige rettigheder for alle mennesker fra den tredje verden, der har opholdt sig i EU i blot tre år, var blandt temaerne.⁶⁸

Efter at Ekstra Bladet 20/12 95 havde kunnet berette om, hvordan en drabs-tiltalt egypter midt under retssagen mod ham fik dansk statsborgerskab og derfor ikke kunne udvises, var der igen (14. marts 1996) på foranledning af Folketingets "fremmedangste" medlemmer forespørgselsdebat om skærpelse af betingelserne for at opnå dansk statsborgerskab. Da hævdede den socialdemokratiske ordfører Poul Qvist Jørgensen, at Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti ikke ville være tilfresstillet i deres "fremmedjagt", før Grundloven er ændret derhen, at ingen, der ikke er født dansk, kan få dansk statsborgerskab. Denne taktik med at dutte folk en mening på, hvas vanvid alle kan forstå, var velkendt i fremmeddebatten. Den var dog ikke nødvendig over for Arne Melchior, som helt på egen hånd kunne sørge for vanviddet. Under debatten stod han på

⁶⁶Ved samme lejlighed kunne det endelig oplyses, at analfabeter og "mindre uddannede" udgjorde 25% af flygtningene (Folketingets forhandlinger 1995-96 s. 973).

⁶⁷Jf. Folketingets forhandlinger 1996-97 s. 860.

⁶⁸Jf. Danskeren 1994 nr. 4 s. 8f.

Folketingets talerstol og talte for, at man burde erstatte begrebet statsborgerskab med begrebet verdensborgerskab. Elisabeth Arnold ytrede sin tilslutning. Hun erklærede, at der i statsborgersager skal være plads for, "at ikke alle mennesker er engle; det er alle danskere sandelig heller ikke, men vi fratager dem jo ikke deres danske statsborgerskab af den grund." Med sådanne tyndbenede argumenter, der støttede en uddeling af statsborgerskaber til alverden, fordi man ikke kunne fratage sine egne kriminelle landsmænd dem, gled regeringspartierne igennem. Fra den anden side meldte SF's Anne Baastrup klart ud med den sædvanlige mening (som også var regeringens), at det ikke er en "gave" at få dansk statsborgerskab. "Det er en ret, man har, når man opfylder nogle kriterier, og de kriterier er efter SF's mening alt for skræppe." Venstrefløjens store selvmodsigtelse var dog på én gang at ville slække på kriterierne og samtidig ideligt klage over "diskrimination" af fremmede, der dog netop meget ofte fandt sted pga. manglende dansk kundskaber og andet, som strenge kriterier ville have forbedret.

De Konservative og Venstre erklærede sig principielt enige med Dansk Folkepartis strammingsforslag, men dækkede sig ind under, at de var bundet af en aftale med regeringspartierne, som løb et år endnu. At de så heller ikke senere har kunnet bekvemme sig til at gå sammen med Dansk Folkeparti, har nok givet anledning til en anden udenomssnak.⁶⁹ Skræmt er de af den moralske terrorisme, der under debatten fik mæle ved Melciors kritik af Dansk Folkeparti og Fremskridtspartiets "leflen for den indre svinehund".

Under samme debat kom det frem, at regeringen, som Tove Fergo (V) udtrykte det, "prøver at presse os til at gå ind for dobbelt statsborgerskab". Dagen før havde Venstre haft justitsminister Westh i samråd, fordi han havde tilbageholdt oplysninger for Folketingets indfødsretsudvalg vedr. en tyrkisk lov, som ryddede problemerne omkring tyrkernes løsning fra det tyrkiske statsborgerskab af vejen. Socialdemokratiet ville åbenbart simpelthen gerne have udbredt dobbelt statsborgerskab.⁷⁰ Fordelen ved et sådant, nemlig lettelse af repatriering efter inddragelse af dansk statsborgerskab, var mildt sagt næppe logikken bag denne taktik. Tværtimod var der tale om endnu en privilegering af de fremmede, som derved fik mulighed for at bibeholde en multilateralitet og en "redningsbåd" hjemme, når det multietniske Titanic i Norden på et tidspunkt ville kuldsejle. Men hvor kunne danskerne så rejse hen?

Den manglende repatriering

I sin bog "Skæbne forpligter" har prins Henrik fremhævet visdomsordet: "Gæster er som fisk, efter tre dage lugter de". Også i flygtningesagen gælder den sandhed, at et kortvarigt ophold i en nødsituation ikke alene accepteres, men bliver mødt med forståelse af danskerne. Men når det pludseligt viser sig, at de, der gæstfrit blev inviteret indenfor i nødens stund, har tænkt sig at tage hjemmet i besiddelse på lige fod med værterne, vækkes disses vrede.

Da regeringen 9. februar 1994 forelagde Folketinget en lov om repatriering med socialhjælp m.v. som incitament, skønnede indenrigsminister Weiss, at måske 150-200 ville benytte sig af den helt frivillige ordning. Det totale antal hjemrejste (repatrierede) flygtninge gennem en årrække blev oplyst af indenrigsministeren i Folketingets forhandlinger 1994-95 s. 7178: I 1990 rejste 70 hjem, i 1991 125, i 1992 125, i 1993 77, i 1994 84 og i 1995 (indtil da) 32.⁷¹ På det tidspunkt var der ca. 70.000 flygtninge og asylsøgere i landet. At hjemsende blot en nogenlunde signifikant andel af disse, når forholdene hjemme var bedret, har regeringen aldrig alvorligt forsøgt.

⁶⁹Under folketingsdebatten om en indfødsretslov 8/4 99 kom det således frem, at det ifølge de nye kriterier ikke længere er nødvendigt at tage stilling til, om ansøgeren er i stand til at forsørge sig selv, altså en klar slækkelse. Og der var stadig blandt ansøgerne mange med domme for bl.a. rå vold, forsætlig brandstiftelse, narkohandel, hærverk m.v. Ejheller blev der strammet op på kravet om at kunne tale og skrive dansk (jf. Berl. Tid. 8/4 99).

⁷⁰Jf. Folketingets forhandlinger 1995-96 s. 4595.

⁷¹Se videre tal i Danskeren 1998 nr. 6 s. 17.

Hvad angik de asylsøgere, der blev afvist, var størstedelen af dem blot "skønnet udrejst" af politiet; dvs. man anede ikke, om de stadig befandt sig her i landet, da det var op til de udviste selv af sørge for udrejse.⁷² Da Birte Weiss blev spurgt af Pia Kjærsgaard, om der ikke var behov for en undersøgelse af, hvor mange kriminelle udlændinge, der stadig boede i Danmark, svarede Weiss 27/3 96 kort og godt nej. Og det var vel at mærke den samme Weiss, der ifølge Berlingerens 3/1 96 havde udtalt, at udlændingebatten i Danmark "bliver først rimelig, når begge fløje forfølger sig ud af mageligheden med de lette, ubrugelige synspunkter." Blandt forudsætningerne for at føre debatten med mere vægt var dog først og fremmest, at myndighederne tilvejebragte den nødvendige statistik. Tomme løfter herom havde der været nok af, fx i følgende interview af Weiss i Jyllands-Posten 3/4 93: "'Vi vil føre en mere åben politik. Alt skal frem, positivt eller negativt', siger Birte Weiss, som tit har været irriteret over, at selv de mest banale spørgsmål ikke har kunnet besvares. For eksempel, hvad flygtninge koster præcis."⁷³ Vi venter stadig på svaret...

Af Jyllands-Posten 3/11 95 fremgik, at udviste fængslede asylsøgere bliver i landet, fordi politiet ikke må bruge magt for at tvinge dem til at fremstilles for en ambassadefunktionær fra hjemlandet, hvilket er forudsætningen for udsendelse. Så de bliver i stedet indlogeret på hotel. Birte Weiss kunne i Folketingets forhandlinger 13/11 95 oplyse, at flygtninge kan rejse til udlandet og få foretaget omskæringer på deres døtre uden at få inddraget opholdstilladelsen.

Op til ændringen af udlændingeloven 11. december 1996, der skulle lette udvisning af fremmede narkokriminelle, bekymrede flere af oppositionens ordførere i Folketinget sig om § 26 stk. 2, efter hvilket udlændingen "kan" udvises, med mindre andre forhold "taler afgørende derimod". De borgerlige ordførere forudså, at denne implicitte henvisning til menneskeretskonvention, flygtningekonvention m.v. i realiteten ville ødelægge effekten af "stramningen". Det stod da også krystalklart, om ikke før, så i maj 1999, da Højesteret omgjorde beslutninger om udvisning af narkokriminelle under henvisning til menneskerettighederne.

I sin tredje delbetænkning fra februar 1995 anbefalede det såkaldte Per Sørensen-udvalg (oprettet med henblik på at udtænke forenklinger og stramninger af asylsagsbehandlingen)⁷⁴, at der blev indført et fingeraftryksregister for asylansøgere. Dette havde Venstre, Konservative og Fremskridtspartiet vel at mærke allerede talt for længe, men det var kun meget modvilligt, at regeringen endelig tilsluttede sig ideen med ændringen af udlændingeloven af 10. juni 1997. Selv de radikale måtte yderst modstræbende erkende virkelighedens krav. For SF's Anne Baastrup var den 2. april 97, hvor loven blev førstebehandlet, "en sorgens dag", idet dansk udlændingepolitik skulle ende sådan "her cirka 14 år efter, at man startede med en reel, fornuftig, humanistisk begrundet udlændingepolitik." Enhedslistens Søren Søndergaard udtrykte samme dag krystalklart den holdning, som andre partiers repræsentanter da af hensyn til vælgerne en tid måtte nøjes med at gemme i deres hjerter: "Hvad er det, vi taler om? Vi taler om mennesker, som forsøger at komme til et andet land for at få en bedre tilværelse. Er det noget galt i det? Det er vel meget naturligt. Det er stadfæstet i den amerikanske uafhængighedserklæring som noget, man skal

⁷²"Nyhedsbrev om Danmarks Udlændinge" nr. 60; jf. Folketingets forhandlinger 1995-96 s. 8187. Ifølge den internationale ekspert Henrik Olesen i Politiken 2/4 95 er her givetvis store uregistrerede grupper af særlig tyrkere, pakistanere og jugoslavere, der benytter sig af det netværk, som deres mange legale landsmænd i Danmark udgør. Se også Glistrups "De fremmede i landet" (1994) kap. 15 og s. 150-152.

⁷³Også i Kristeligt Dagblad 4/2 93 havde Weiss erklæret at ville "arbejde for, at der kommer flere tal på bordet, så debatten om udlændinge bliver både mere sober og fair." Man kommer her til at tænke på den radikale Kirsten Lee, der i 1990 var forarget over den "bevidste misinformation", der har skabt den myte, at vi har 50.000 flygtninge i Danmark. "Realiteten er, at vi har ca. 30.000", sagde hun. Dansk Flygtningehjælps egen statistik sagde da 40.525. (Jyll.-Post. 10/8 90).

⁷⁴Da Fremskridtspartiet 22/11 96 foreslog at udvide dette udvalg, foreslog De Konservative sigende, at der burde komme en udlænding med i det.

tilstræbe: Søgen efter lykke. Hvad er problemet?"⁷⁵

Alverdens lykkejægere måtte rigtignok fremover finde sig i at blive registreret, men når Danmark stadigvæk sagde: Vi kan ikke drømme om at tvangsudsende så meget som en eneste imod hans vilje, så må man mildt sagt konstatere, at der blev udsendt vildledende signaler til befolkningen.

Regeringens laden-stå-til fremgik af nogle spørgsmål, som Birthe Rønn Hornbech stillede til indenrigsministeren i efteråret 1994. Fx om hvor længe en asylsøger, der har fået afslag på asyl, står registreret som efterlyst. Svaret lød: 6 måneder. Derefter anede man kort ikke, om vedkommende var udrejst eller stadig levede illegalt i landet. Og man var åbenbart også lige glad.⁷⁶

Det var med rette, at Birthe Rønn Hornbech under forespørgselsdebatten om regeringens udlændingepolitik 4/4 95 måtte spørge, hvorfor det nærmest er et socialdemokratisk dogme, at flygtninge skal gøres til indvandrere. Mens socialdemokraterne forsøgte at benægte kendsgerningerne, stod Elisabeth Arnold op og erklærede ligefremt: "Jeg kan ikke love de bekymrede danskere, at der ikke kommer flere fremmede til Danmark i fremtiden, tværtimod. Jeg kan forsikre om, at der kommer flere (...). Og jeg vil gerne sige så tydeligt, som jeg kan: Efter Det Radikale Venstres opfattelse må flygtninge gerne blive indvandrere."

I hvor høj grad denne holdning savnede et bredt modspil i Folketinget fremgår at, at syv af Folketingets otte partier på forhånd havde aftalt, at forespørgselsdebatten kun skulle handle om generelle spørgsmål. Da Fremskridtspartiet - som jo var udenfor - under debatten fremsatte en kritisk motiveret dagsorden, der krævede stramninger, gik alle de andre partier sammen om en intetsigende mod-dagsorden, der blot anbefalede en "bred oplysningsindsats" om emnet.

Da denne indsats imidlertid udeblev og i stedet i 1997 blev varetaget af Ekstra Bladet, beklagede SF'eren Villy Søvnald i Folketinget 29/5 97 avisens "svinagtige kampagne", ligesom Socialdemokratiets ordfører Poul Qvist Jørgensen 22/4 samme år angrab avisens "ulækre kampagne", og via Mellempolitik Samvirke blev statspenge brugt til en modkampagne imod Ekstra Bladets serie. Med serien stod Ekstra Bladet fremover ene med hensyn til at opfylde mediernes funktion med kritik af magthavernes dispositioner. Det tidligere nationale organ Jyllands-Posten meldte sig ved samme lejlighed endeligt under den politiske korrektheds faner, bl.a. ved 16/4 97 på ledersiden at bringe en tegning med teksten: "Formiddagshadet, Ekstra Bladet, fører en voldsom kampagne mod indvandreres påståede misbrug af det sociale system". Og så portrætterede tegningen to tykke, øldrikkende, uappetitlige danskere, mand og kone, hvor manden sidder med Ekstra Bladet i hånden og konen siger til ham: "De truer vores kultur, Brian!" Elitært kulturradikalt danskerhad af værste skuffe.

Ekstra Bladet tillod sig bl.a. at komme med fyldige interviews med nogle af sine læserbrevsskribenter mod masseindvandringen, herunder pensioneret maskinarbejder Børge Hartmann Christensen fra Brønshøj. Hans budskab var, at flygtninge burde sættes i lejre, hvilket synspunkt chefredaktør Sven Ove Gade måtte tage kraftigt afstand fra, da han på tv blev udspurgt om kampagnen. Det var imidlertid nøjagtig samme løsning Danmarks ledende demograf, professor Poul Chr. Matthiessen, var kommet med i et interview i Ekstra Bladet 25/3 95, hvor han bl.a. stemplede de nuværende modtagelsesprocedurer som spild af penge og helt ude af proportioner med verdens problemer. "Jeg synes, man skal gå i gang med at tænke i disse meget nye, meget ubehagelige, baner fremfor at bruge så ufattelig megen tid og så mange penge på at diskutere et asylsystem, der på et eller andet tidspunkt alligevel ikke kan holde", udtalte professoren. Men endnu to år efter var det altså ene en pensioneret maskinarbejder, der turde stå frem

⁷⁵Under en folketingsdebat om udlændingeloven 17/4 97 udtalte Søndergaard lige så klart, at "jeg går altså meget ind for menneskesmugling, vil jeg sige."

⁷⁶Endnu i februar 1997 kendte man 2800, der var udvist, men som stadig opholdt sig i Danmark (Folketingets forhandlinger 30/10 97). Ifølge Rockwool Fondens rapport "Indvandringen til Danmark" (1999) er det i Europa generelt kun omkring 5 pct. af de afviste asylsøgere, som man med bestemthed ved frivilligt forlader værtslandet.

som eksponent for dette synspunkt - for selv af Ekstra Bladets chefredaktør at blive stemplet som udtryk for den snævrere egoisme i stedet for som en selvfølgelighed at blive forsvaret...⁷⁷ Også Thorkild Simonsen havde i øvrigt foreslået at anbringe somaliske asylsøgere i særlige barakbyer - men det var selvfølgelig mens han endnu var borgmester i Århus og en af regeringens ledende revsere i udlændingsespørgsmål. (Cit. i Jyll.-Post. 21/10 97).

Den mest omdiskuterede enkelt del af Ekstra Bladets oplysningsserie var om en somalisk storfamilie, der modtog over 600.000 kr. i socialhjælp.⁷⁸ En kritik af sådanne forhold kunne ifølge den radikale Henrik Svane (også 29/5 97) føre til et "apartheidsystem for dem, der er fremmede i vores land, og så os, der kom først." I Ekstra Bladet to dage før sagde han endog om avisens kronik om somaliersagen, at den "stinker af fremmedhad". Han blev bakket op af SF-formanden Holger K. Nielsen. Så meget om politikerstøtten til en "bred oplysningsindsats". Men den var jo rigtignok heller ikke styret af politikerne selv.

De falske signaler, som skulle få offentligheden til at tro på realiteten i snakken om en "strammere" udlændingepolitik, fandt bl.a. udtryk, da Udlændingestyrelsens direktør Claes Nilas i Berlingerens 7/1 1998 udtalte, at "Danmark er jo begyndt at hjemsende en del af tamilerne og somalierne." Tallet var for de førstnævnte vedkommende i perioden 1/1-15/9 98 33 personer, for de sidstnævnte 6. Og i TV 2's "topmøde"-udsendelse 11/2 97 sagde statsministeren, at regeringen havde taget initiativ til at begynde udvisningen af flere somaliske asylansøgere. Men dagen efter måtte indenrigsminister Birte Weiss dementere statsministerens udsagn. Hun havde ikke taget et sådant initiativ. Man forstår forsåvidt godt politikernes tilbageholdenhed med at gennemtvunge lovens overholdelse, når man erindrer den pressehetz og hulkekampagne, som Weiss' for en gangs skyld konsekvente udvisning af srilankaneren Chithira Rajendram i efteråret 1996 førte med sig.

Men der var jo en lang tradition for falske politikersignaler. I Det Fri Aktuelt 11/8 93 havde Nyrup erklæret, at reglerne og forsørgerpligt ved familiesammenføringer skal overholdes, og at volden skal bekæmpes i fremmedghettoerne. Endnu i 1998-99 fyldte den uhyrlige indvandrerbandeterror i særlig Vollsrose i Odense godt op i avisspalterne (og hvad angår forsørgerkrav var man vejet for radikalt pres).

I foråret 1999 fremlagde regeringen som endnu et led i kæden af falskt beroligende signaler et lovforslag til støtte for repatriering. Det gik i realiteten blot ud på at friste de fremmede med større skrub-af præmier og forlænget fortrydelsesret, hvis de alligevel hellere ville forblive i Danmark. Forslagets effekt ville efter regeringens eget skøn kun betyde, at 100 flere ville rejse hjem årligt. I betragtning af, at indstrømmningen i 1998 havde været på 15.000, kaldte Pia Kjærsgaard under behandlingen (19/3 99) med rette lovforslaget for et udtryk for "tossegodhed".

Betegnelserne for situationen i Danmark var det, at kun 2,6 pct. af de mange bosniere, der var kommet hertil i halvfemsernes begyndelse, var vendt hjem. I fx Norge var 15 pct. vendt hjem. Med udgangspunkt i denne forskel måtte Dansk Folkepartis Peter Skaarup i foråret 99 spørge indenrigsminister Simonsen, om han dog ikke ville tage initiativ til, at flygtninge fremover kun får opholdstilladelse på betingelse af, at de rejser hjem igen, når forholdene i hjemlandet er blevet fredelige. Et sådant initiativ havde

⁷⁷Matthiessen udtalte sig i samme interview om Dansk Flygtningehjælp og den øvrige godhedsindustri, at den nuværende praksis var grotesk og uforståelig: "Det, som ser meget humanistisk ud, fordi vi er så grundige, er i virkeligheden dybt umoralsk. For tænk hvilken nytte alle disse penge kunne have gjort dernede. Vi må bare heller ikke glemme, at der også er danskere, som lever af det her system. Derfor ønsker de ikke, at det skal laves om." Se også interviews med Matthiessen i Søndagsavisen 20/5 90 "Indvandring truer Europa" og i Berl. Tid. 10/11 91 "De fattige invaderer Vesteuropa".

⁷⁸Som kontrast: En anden fremtrædende pressehistorie ved denne tid var om en dansk kræftsyg personist, der ikke kunne få sin livsvigtige sonde, fordi kommunen nægtede hende støtte. Og den offentlige hukommelse er kort: 10. juli 1990 havde B.T. berettet om en tyrkisk familie, der fik trekvart mio. om året.

Simonsen dog ingen planer om.⁷⁹

"Diskrimination" på arbejdsmarkedet?

Regeringens bestræbelser for at cementere Danmarks status som et multietnisk samfund blev kendt af offentligheden ved statsminister Nyrup Rasmussens ord i hans åbningstale til Folketinget i 1994: "Regeringen vil i alle sammenhænge modarbejde etnisk diskrimination. Vi forbereder udspil herom, bl.a. mod diskrimination på arbejdsmarkedet."

Med mere end tvivlsomme henvisninger til diverse internationale konventioner, pres fra menneskeretsorganisationer og lobbyister som ombudsmand Hans Gammeltoft-Hansen proklamerede arbejdsminister Jytte Andersen i sommeren 1995, at hun omgående ville fremlægge lovforslag mod denne berømte "diskrimination på arbejdsmarkedet". Hermed tænkte hun vel at mærke kun på diskrimination af fremmede, mens man fortsat kunne diskriminere mod fx danskere, der ikke ville støtte ministerens parti eller socialistiske fagforeninger. Ydermere skulle der nu brydes med det hævdundne lovprincip, at en anklaget er uskyldig, indtil det modsatte er bevist: Ministeren ville have, at det var arbejdsgiveren, der skulle dokumentere, at der ikke var blevet udøvet diskrimination mod fremmede ansøgere - ikke disse, der skulle bevise "forbrydelsen". Som hun selv uden blusel direkte udtrykte det i Jyllands-Posten 12/6 95: "Jeg vil have indført den såkaldte omvendte bevisførelse også for racediskrimination, således at det bliver op til arbejdsgiveren at bevise, at der ikke er diskrimineret i forbindelse med en ansættelse."

Hvor langt man imidlertid allerede da var nået på multikulturalismens vej, fremgik af arbejdsministerens "redegørelse for arbejdet med at modvirke etnisk diskrimination på arbejdsmarkedet" fra maj 1995. Heraf fremgik allerede spirerne til det multikulturelle særbehandlings-mareridt, som er kendt fra USA - med de dermed følgende udgifter. Fx en "pulje til gensidig kulturforståelse" og en "pulje til støtte af uddannelses- og beskæftigelsesprojekter" på ialt 12 mio. kr. Dette løb parallelt med EU's ungdoms-propagandaprojekt "Global Generation", som forhv. statsminister Anker Jørgensen var en dansk ambassadør for, se fx hans kronik i Jyll.-Post. 10/1 96, hvor han også argumenterede for at få flere fremmede ansat som skolelærere, sociale administratorer og i politiet. Hvor alle sådanne ideer kom fra, antydes af Jørgensens daværende sæde i EU's rådgivende kommission om fremmedhad og racisme.

Ud over de førnævnte projekter rummede arbejdsministerens 1995-redegørelse planer til en mængde projekter på uddannelses-, tolke- og "oplysnings"-områderne. Bl.a. skulle også lærerne på erhvervsskolerne have tilbud om efteruddannelse i "gensidig kulturforståelse", hvilket der snart skulle vise sig behov for med skudepisoder og amerikansk prægede tilstande med våbendetektorer, vagter m.v. ved skolernes indgang.⁸⁰ (Samme amerikanisering brød frem i 1996 i restaurationslivet, hvor dørmændene efter drabet på dørmænd Racheed Lawal iførte sig skudsikre veste, og i 1999 i retslokalerne, da der efter gentagen fremmedvold i disse blev lagt planer om skudsikkert glas, politiovervågning m.v.).

Inden for undervisningsministeriets område var der ifølge Jytte Andersens redegørelse også iværksat forsøg på jobområder, der angiveligt havde særlig behov for "kulturformidlere" - et behov der dog kun eksisterer, hvis man bevidst stræber efter det multikulturelle samfund. Drømmen gik bl.a. ud på at få nydanskerne "integreret" i massemedierne (realiseret fem år senere bl.a. via Lisbeth Knudsens indsats). Kulturminister Jytte Hilden havde allerede i Jyllands-Posten 6/12 94 under overskriften "Indvandrere skal på TV" erklæret: "Vi må forberede os på, at Danmark er ved at ændre sig til et multikulturelt samfund. Derfor vil det være en kvalitet at se folk med en anden etnisk baggrund i en aktiv rolle på TV-skærmen." Eller som Jytte Andersen udtrykte det i Ekstra Bladet 11/6 95: "Det ville være en kolossalt fremskridt. Tænk bare hvis der sad en udenlandsk udseende nyhedsoplæser i en af tv-kanalerne. Det ville straks have en effekt. Mange seere vil sige, at de kan jo godt." Planen blev formuleret mere markant af Anker Jørgensen, da han åbnede journalistforbundets mediekonference på Christiansborg 21/3

⁷⁹Folketingets forhandlinger 1998-99 s. 7017

⁸⁰Jf. Danskeren 1998 nr. 3 s. 13

96. Ifølge ham skulle minoriteterne have adgang til "nøgleposter" i samfundet, ikke mindst blive journalister.

I "kulturformidlende" retning gik tydeligvis også et projekt på Odense Seminarium, hvor man fra efteråret 1995 havde etableret "et særlig hold for indvandrere, som får almindelig dansk læreruddannelse, men det ene (af de to) liniefag bliver deres modersmål..., som skal studeres med henblik på, at de færdige lærere kan arbejde i den danske folkeskole, men som ægte tokulturelle og med en dansk læreruddannelse i deres modersmål." Dette var selvsagt første skridt til opløsningen af folkeskolen som *dansk*, om end myndighederne selvfølgelig ville benægte det. På trods af, at indvandrerbørnene selv krævede, at hovedsproget i deres undervisning skulle være dansk, stod den radikale undervisningsminister Ole Vig Jensen stædigt fast på visse forskeres mening om fremhævelsen af modersmålsundervisningen. Selvfølgelig med enorme udgifter til følge, men helt i tråd med ønskerne fra Lærereforeningen, der næppe helmer før det store mål én elev pr. lærer er nået.

Af Jytte Andersens redegørelse fremgik også de udgifter på over 80 mio. kr., som allerede da var ved at blive brugt på tiltag med det formål at "nedbryde kulturelle, videnskabsmæssige og holdningsmæssige barrierer, som virker hæmmende for etniske minoriteters integration på arbejdsmarkedet".

Den 10. november 1995 berettede Jyllands-Posten om den videre udvikling af arbejdsministerens planer. Nu skulle "arbejdsformidlingen bekæmpe racisme" på den måde, at en arbejdsgiver, der foretrak danske statsborgere til ledige jobs, ikke mere skulle have anvist arbejdskraft fra arbejdsformidlingen. Ministeren forberedte desuden en lov, der direkte skulle forbyde denne nationale præference. Både Fagbevægelsen og Arbejdsgiverforeningen støttede dette initiativ. DA udtalte således (i Jyll.-Post. 11/11), at erhvervslivet naturligvis havde et socialt medansvar og måtte hjælpe med at "bearbejde" befolkningens holdninger.

Desværre var det åbenbart arbejdsgivere som Dansk Flygtningehjælps formand, direktør Nils Foss, der satte tonen. I Berlingske Tidende 10/12 1991 afslørede Foss med følgende udtalelse, hvad det var, danskerne skulle "bearbejdes" til at acceptere: "Vi skal ikke tro, at vi i al evighed kan bevare Skandinavien for skandinaverne. Andre lande har deres Chinatown - jeg kan udmærket forestille mig, at Danmark en dag har sit Little Turkey." Med andre ord gentog arbejdsgiverne uden at have lært en tøddel af historien deres forræderi fra årene omkring 1970, hvor de fik de første fremmedarbejdere bosat i Danmark. Gentagelsen gled igennem ved en simpel omdefinering af fænomenerne, hvilket jo er en klassisk form for magthaver-manipulation. Som Foss skrev i Berlingske Tidende 5/11 1995, havde vi siden indvandringsstoppet i begyndelsen af 70'erne ingen indvandrere. "Nu er det kun flygtninge og familiesammenførte, der kan komme hertil." For Danmarks fremtid var forskellen dog i ét og alt den samme. At Dansk Flygtningehjælp nemlig arbejdede systematisk for at gøre flygtninge til indvandrere og Danmark til et indvandrerland, fremgik fx af Foss' formandsberetning på flygtningehjælpens repræsentantskabsmøde 1/9 90, hvor han udtalte: "Vi kan jo ikke forvente at flygtninge bliver som danskere i løbet af første generation." Som om ægte flygtninge skulle forblive i deres asylland i generationer...⁸¹

Berlingske Tidende kunne 9/5 1996 berette om en frugt af Jytte Andersens initiativer, der som så meget andet i disse år betød en positiv særbehandling af de fremmede: "Staten har et tilbud til alle virksomheder med under 250 ansatte. Ansæt en indvandrer med akademisk uddannelse i seks måneder og få 66.000 kroner i tilskud til lønnen." En pioner inden for denne "nytænkning" havde dog vel at mærke været Elisabeth Arnold, der i Jyllands-Posten 1/4 93 havde foreslået: "Vi kunne præmiere de virksomheder, der ansætter flygtninge (...). Præmieringen skulle gives en virksomhed, der ansætter en flygtning, når han/hun er bedre kvalificeret."

Vedrørende de mindre medløbende virksomheder kom Arnold under førstebehandlingen af lovforslag mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet 26/1 96 med den lidet beroligende forsikring: "Der ændres ikke ved arbejdsgiverens ret til at ansætte de personer, han vil, men han kan komme ud for sagsanlæg og andre problemer, hvis han overtræder reglerne om diskrimination." Kim Behnke spurgte rammende under samme forhandling, om

⁸¹Cit. efter Søren Krarups artikel om Foss i Tidehverv 1990 nr. 9

det virkelig skulle være sådan, at det altid kun er danskerne, der skal gå med bøjet hoved og sige undskyld, undskyld, undskyld, uanset havd vi foretager os, mens fremmede altid skal have positiv særbehandling? Socialdemokratiets ordfører Jan Petersen mente omvendt, at der flere steder var brug for positiv forskelsbehandling. Fx kunne der angiveligt være behov for en bestemt etnisk baggrund forsåvidt angår betjente eller en medarbejder i en bistandsafdeling. "Det kan nemlig være sagligt begrundet for at få løst de pågældende gruppers problemer." Dette må siges at være noget af en falliterklæring for integrationen - hvis kun folk med samme etniske baggrund kan løse hinandens problemer. Men det måtte vel så også være en undskyldning for danskerne til at være selektive? Men nej; ifølge Arbejdsmarkedsstyrelsen måtte virksomheder ikke til Arbejdsformidlingen angive, at de ville hjælpe danske statsborgere til et job før udenlandske borgere. Med Jytte Andersens ord var danskernes "sociale solidaritetshensyn" ikke tilstrækkelig begrundelse til at foretrække landsmænd.⁸² Og ifølge bemærkningerne til lovforslaget skulle det være "indirekte diskrimination", blot en arbejdsgiver stiller krav til "påkledning, fremtoning m.v., som kun rammer visse grupper." Den tidligere selvfølgerlige respekt for virksomhedskultur skulle åbenbart forlades under trusler om "racisme"-beskyldninger. Fra Venstre var der under førstebehandlingen af loven ingen principiel modstand: Ligebehandlingsloven havde ifølge Lars Løkke Rasmussen et "ædelt formål". Mere som man kunne vente erklærede Jes Lunde, at "vi i SF glæder os meget over, at dette lovforslag endelig kommer".

Under lovens førstebehandling kom fakta imidlertid frem, der rejste tvivl om selve hovedargumentet for initiativet. Således stod det klart, at andengenerationsindvandrere med videregående uddannelse havde kortere ledighedsperioder end tilsvarende danskere. Og det var ikke irrationelle fordomme, der forhindrede mange i at få job, men i overvejende grad meget reelle sprogbarrierer.⁸³

Folketingets finansudvalg øremærkede alligevel i 1996 10 mio. kr. for at jobstøtte akademikere født uden for EU, USA og Canada og deres børn. Danske skatteydere - også dem, der aldrig fik en chance for at få en uddannelse - skulle altså på ny punge ud for at skaffe fremmede de gode stillinger, landets børn burde have haft.

Det sagligt uberettigede i sådanne tiltag fremgik bl.a. af Det Fri Aktuelt 3/12 96, hvor det blev oplyst, at mange fremmede "føler" sig uretfærdigt behandlet på det danske arbejdsmarked. De "føler" sig diskrimineret pga. deres udseende eller deres navn, når de søger job. En ny undersøgelse viste imidlertid netop da, at arbejdsløsheden blandt udlændinge faldt mere markant end blandt danskere. Arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn havde da også sat ekstra personale ind på at hjælpe indvandrere med at få job. Omvendt var aldersdiskrimination, der ramte utrolig mange danskere helt ned til 30-årsalderen, stadig helt i orden.⁸⁴

Samtidig gik staten selv i spidsen med at ansætte fremmede i stedet for danskere - endog i Udlændingestyrelsen. Denne ønskede ifølge Berlingske Tidende 5/5 96 snarest muligt sagsbehandlere med ikke mindst indvandrers-/flygtningebaggrund til "konkret sagsbehandling vedrørende asyl og opholds- og arbejdstilladelse her i landet". Nu skulle de fremmede altså arbejde med på at skaffe flere fremmede til Danmark.

Når man rækker nogen en lillefinger, tager de tit hele hånden og mere

⁸²Folketingets forhandlinger (svar af henhv. 22/1 og 28/3 96).

⁸³Berlingske Tidende berettede 27/5 97, at problemernes omfang "forbløffer" Jytte Andersen. Trods flere års sprogundervisning når mange indvandrere aldrig et niveau, der lever op til kravene fra arbejdsmarkedet. "Men også de unge andengenerations-indvandrere har så store problemer med det danske sprog, at det ofte forhindrer aktivering eller særligt tilrettelagte uddannelsesforløb." I løbet af otte år var antallet af analfabeter blandt de fremmede på Danmarks sprogskoler firedoblet (Berl. Tid. 19/6 97). Og 27/6 99 kunne Søndagsavisen berette: "Udlændinge dumper i dansk. Kun cirka 200 kvalificerer sig sprogligt til de mellem- og videregående uddannelser." Dumpeprocenten var 70-75 til den såkaldte Danskprøve 2.

⁸⁴Se fx B.T. 6/12 96

til: Kort efter disse initiativer fremkom Dokumentations- og rådgivningscentret om racediskrimination (DRC) med et notat om "positive foranstaltninger" mod diskrimination på arbejdsmarkedet. Herefter skulle politiet, brandvæsenet, arbejdsformidlingen og de kommunale administrationer snarest indføre egentlig særbehandling, så ansøgere fra etniske minoriteter bliver foretrukket frem for etniske danskere - også selvom ansøgerne fra de etniske minoriteter måske ikke har kvalifikationer på højde med danskernes. "Vi går ind for lighedsprincippet", påstod da Khurshid Sultan, arbejdsmarkedskonsulent i DRC. Centret anbefalede dog en radikal nytænkning af dette lighedsprincip: Det foreslog, at det bliver alment accepteret, at man fraviger kravet om at stille samme kvalifikationskrav uanset ansøgerens etniske tilhørsforhold - i stedet skulle en særlig "opkvalificeringsfase" indføres som led i ansættelsen, så den dårligt kvalificerede fremmede først efter denne fase behøver at være lige kvalificeret med den vragede dansker. Med samme tvetungethed hævdede Jytte Andersen, at hendes lov ikke havde positiv særbehandling på programmet. Men hun "ved godt, at der kan være brug for mere, end loven foreskriver." Således skal man i den offentlige sektor være "opmærksomme på", at de fremmede ikke kun står på den forkerte side af de offentlige skranker, hvor de sociale ydelser uddeles. (Det Fri Aktuelt 5/2 96). Kort sagt arbejdede Jytte Andersen i skøn samdrægtighed med resten af regeringen på fremmedkursens privilegering af indtrængerne, fx helt parallelt med indenrigsminister Weiss, der ved denne tid erklærede at ville skaffe job og bolig til 1700 desertører fra det tidligere Jugoslavien. Samtidig med, at Danmark sendte unge mennesker til farlige militære opgaver i de selv samme lande. (Berl. Tid. 19/4 96).

Resultatet af politikernes og lobbyisternes samlede anstrengelser viste sig hurtigt ude i det virkelige liv. Allerede på politiskolens nye hold med uddannelsesstart 1/10 96 var der syv med "anden etnisk baggrund" ud af 128 politiaspiranter. Både Justitsministeriet og politiet havde dog længe opfordret kvalificerede indvandrere til at søge ind ved politiet, og lederen af Politiskolen lød begejstret over det nye hold: "Det vil være en berigelse at få flere 2. generations indvandrere ind, for politiet skal afspejle den danske befolkning." (Jf. Danskeren 1996 nr. 5 s. 11). Farum Kommune gik med et "motivationsprojekt" i spidsen for denne udvikling under devisen "unge indvandrere skal i uniform", men med typisk nysprog benægtede kommunen ihærdigt, at der var tale om positiv særbehandling (Berl. Tid. 10/1 96). Men i juni 1999 foreslog regeringen endog at slække på politiskolens adgangsbetingelser for at få de fremmede ind. Da var masken dog forlængst faldet, og kapitulationen over for multietnikerne var total. Således var det blevet gjort muligt for kriminelle af blive betjente, hvilket viste sig at være en anden måde at få de fremmede ind på. Og i marts-okt. 99 kørte man et kursus "Politiet i det multikulturelle samfund" for medarbejdere i Københavns Politi, som skulle lære at løse opgaver i et "kulturelt bredt sammensat samfund". Blandt kursuslederne var så ekstrem-multietniske lobbyister som SOS racisme, Dokumentations- og rådgivningscentret om racediskrimination og Akademikere for etnisk ligestilling.⁸⁵

For at mindske den høje arbejdsløshed og dermed kriminalitet blandt 2. generationsindvandrere fik Københavns Politi også en halv million af Justitsministeriet for at skaffe jobs til de fremmede kriminelle - dog ikke i politiet. En "beskæftigelseschef" på Træningsskolens Arbejdsmarkedsuddannelser udtalte ved den lejlighed fortrøstningsfuldt: "Selv om der er kø til uddannelsen, skal vi nok få de unge ind på skolerne i enten Viborggade eller Hejrevej på Nørrebro." (Jyll.-Post. 6/3 97). Med pressionsmidlet kriminalitet og andre "problemer", som indvandrerne skulle beleme det danske samfund med, blev de belønnet ved at blive sat foran i køen - igen med danske unge som taberne i handlen. Denne tendens blev forstærket med Det Kriminalpræventive Råds 1998-rapport, der med dets formand professor Eva Smiths ord dokumenterede de unge fremmedes overkriminalitet, men som træk herimod anbefalede en indsats over for "erhvervs livet for at få ændret indstillingen til unge indvandrere i danske job." (Jyll.-Post. 26/3 98). Netop danske job, som unge danske altså derved

⁸⁵Jf. arbejdsminister Ove Hygums redegørelse om etnisk ligestilling og integration på arbejdsmarkedet, optrykt i Folketingets forhandlinger 1998-99 s. 7460-7470.

ikke ville få. I tråd hermed fik Arbejdsformidlingen i Storkøbenhavn i juni 1998 8 mio. kr. af Arbejdsministeriet specielt for at give flygtninge og indvandrere muligheder for at bruge deres oprindelige uddannelser på det danske arbejdsmarked. AF kunne så i denne "isbryderordning" lokke arbejdsgivere ved at betale halvdelen af de fremmedes løn.⁸⁶ I arbejdsminister Hygums 1999-redegørelse om etnisk ligestilling og integration på arbejdsmarkedet fremgår de yderligere tiltag i form af kurser, holdningsbearbejdende aktiviteter, sprogtester, tolkeopgaver, "fastholdelsesprojekter" og andre opgaver, som Arbejdsformidlingen blev bebyrdet med for at mase de fremmede ind på arbejdsmarkedet. I praksis betød dette nedtromling af de virksomheder, som af forskellige grunde fandt det ufordelagtigt at slække på de betingelser, som ellers almindeligvis blev stillet til ansatte. Fx i form af påklædning, hvilket viste sig i august 99 da lobbyisterne med Hygum i spidsen fik kujoneret FDB's ønske om ikke at have tørklædeklædte muhamedanere som kassedamer. Støt og sikkert skulle danskerne med pres og tvang vænnes til "den nye virkelighed".

Også for at følge Det Kriminalpræventive Råds anvisninger blev "Foreningen Nydansker" oprettet med Menneskerettighedscenterleder Morten Kjærum som initiativtager og Bjørn Elmquist som første direktør (han blev dog hurtigt afsat pga. for mange "ben" andetsteds⁸⁷). Foreningen henvendte sig til næsten 10.500 private erhvervsfolk og -virksomheder for at få støtte til integration af "nydanskerne" på arbejdsmarkedet, men efter et års forsøg havde kun 30 virksomheder meldt sig til støtte for projektet (Fyens Stiftstidende 17/5 99). Alle de små erhvervsdrivende havde igen vist sig som Danmarks fundament; kun store "internationalister" (fx IBM, Superfoss, Sophus Berendsen og Haldor Topsøe) ville agere nyttige idioter.

Kriminalforsorgen mente ifølge Politiken 15/12 96, at der skulle ansættes flere indvandrere og flygtninge i danske fængsler. Derfor udbød den i samarbejde med AOF Hovedstaden et kursus til de fremmede, der havde lyst til at uddanne sig til fængselsfunktionær. Kurserne begyndte i foråret 97 og skulle forbedre kursisternes chancer for at bestå optagelsesprøverne til Kriminalforsorgens fængselsfunktionær-uddannelse. Her syntes berettigelsen af at sluse de fremmede ind dog på en måde rammende. Som Kriminalforsorgens uddannelseschef Jørgen Balder diplomatisk udtrykte det, er der "behov for ansatte i fængslerne, der har samme baggrund som klientellet i fængslerne".

I sundhedssektoren var multietniseringen i 1996 så vidt fremskreden, at B.T. 7/10 kunne berette, at der på visse danske sygehuse er et stort antal udenlandske vagtlæger med ringe kendskab til det danske sprog. Dette skabte utryghed hos patienterne, hvis klager i denne retning hospitalerne imidlertid havde som regel ikke at lytte til, når de ikke var begrundet i "andet" end personalets fremmedartede herkomst. Desuden virkede det store fremmede islæt heller ikke befordrende for samarbejdet personalet imellem, da der både kunne være kommunikationsproblemer og mistanke om, hvorvidt udenlandske læger virkede som løntrykkere.

Hvad angik "ligestilling" på ældreområdet, som pga. den stigende andel fremmede ældre i pensionsalderen blev gradvist mere belastet op gennem halvfemserne, anbefalede Indenrigsministeriets "integrationsudvalg" i 1997, at man fjerner eventuelle "barrierer", der afholder unge fra etniske minoriteter fra at søge ind på social- og sundhedsuddannelserne. Det skulle ske som led i en multietnisering af ældreområdet, hvor udbragt mad til ældre skulle kunne tilberedes efter kulturelle og religiøse forskrifter, og hvor "etniske bofællesskaber" for ældre og specielle etniske afdelinger på plejehjem skulle oprettes. Også dette projekt bar snart frugt, fx oprettede Sønderjyllands Amts skole for social- og sundhedsuddannelser i sommeren 1997 med direkte adresse til indvandrerne et "introduktionsår", der skulle gøre dem klar til at gå igang med uddannelsen. I Kristeligt Dagblad 10/3 97 udepedede en sociolog præcist den herskende mening: "Det eneste rigtige er, at de etniske grupper og de kommunale myndigheder går sammen om at skabe bevidsthed om, at vi er et multietnisk samfund, hvor folk med forskellig etnisk baggrund skal have mulighed for at arbejde på alle niveauer i vort

⁸⁶Om Det kriminalpræventive Råds rapport, se også Danskeren 1998 nr. 6 s. 10f.

⁸⁷Han fik dog hurtigt skaffet sig nye beskæftigelser. Således oplyser Berlingske 1/7 99, at han er beskikket advokat for en kurder, der blev anholdt i forbindelse med gidseltagerdemonstrationen i EU-Kommissionens kontor i København i februar 1999.

samfund."

At man var enig heri på højeste niveau, fremgår af følgende citat fra en stillingsannonce fra 1997: "Indenrigsministeriet ønsker at styrke ministeriets flerkulturelle kompetence, hvorfor også personer med f.eks. indvandrer- eller flygtningebaggrund opfordres til at søge." Hermed var den selvudnævnte professionelle racismebekæmper Eric Tinor-Centi dog ikke tilfreds. "Jeg kunne godt tænke mig, at for eksempel Arbejdsministeriet og Indenrigsministeriet sagde, at inden år 2000 skulle fire procent af alle stillinger inden for det offentlige herhjemme besættes af mennesker med etnisk baggrund", udtalte han til bladet "Europa", januar 1997. Året før havde Tinor-Centis antiracismecenter (DRC) anmeldt tre københavnske virksomheder, da de i deres jobannoncer var så formastelige at stille krav om, at ansøgeren skulle være dansktalende og -skrivende. Et af firmaerne havde endda i forvejen udlændinge, bl.a. to jugoslaver, ansat. (Berl. Tid. 1/8 96). Derimod var der tilsyneladende ingen tvivl om lovligheden, da Nørrebro bydelråd og Albertslund Kommune samme år erklærede, at de ville ansætte indvandrere, når valget stod mellem en indvandrer og en dansker med samme kvalifikationer. Og året efter bekendtgjorde Randers Kommune, at når kommunale stillinger besættes, skal der gives positiv særbehandling til ansøgere af udenlandsk herkomst, hvis de har de nødvendige kvalifikationer til jobbet (Aktuelt 19/3 97). Og endelig i marts 1998 foreslog Københavns overborgmester Jens Kramer Mikkelsen ansættelsesregler for jobs og stillinger i kommunen, så andelen af fremmede ansatte kommer til at modsvare deres andel af byens befolkning, 15-16 pct. (JP København 18/3 98). Det skete efter fire års kritik af den manglende "ligestilling", men som Mikkelsens partifælle Hamid El Mousti udtrykte det: "Tingene skal modnes". Frugten heraf fik et flertal bag sig i borgerrepræsentationen, bestående af S, SF, CD, Enhedslisten, de radikale og Solidarisk Alternativ.

Da Fremskridtspartiet 21/4 1998 lagde op til en folketingsbeslutning om ophævelse af særrettigheder for udlændinge, hævdede endog den konservative ordfører Bendt Bendtsen, at da mennesker er forskellige bør de også behandles forskelligt. Denne regel legitimerer traditionelt positiv særbehandling af egne statsborgere. Men de konservative brugte den som argument for positiv særbehandling af de fremmede. Mindre overraskende erklærede Arne Melchior under samme debat, at udlændingene mht. boliger og arbejdsmuligheder bør behandles bedre end danskerne, hvorfor CD ville afvise Z-forslaget med "fnysende foragt". Også de radikales Vibeke Peschardt erklærede, at hun "har i virkeligheden kun foragt til overs" for forslaget". Det var nu blevet en helt åbenlyst anerkendt grundsætning, at danskerne selvfølgelig skulle diskrimineres i deres eget land. Kritikere blev ikke mødt med undskyldninger eller forlegenhed, men med suffisant foragt over, at man overhovedet kunne tænke anderledes.

På vej imod flerfolkestaten

Statsministeren kunne i Det Fri Aktuelt 11/8 1993 meddele, at han havde nedsat et hurtigtarbejdende udvalg, der skulle finde ud af, hvordan "det danske samfund skal folde sig ud i sin nye mangfoldighed." Han ville "finde den balance, hvor farvet rigdom og mangfoldighed kan fungere sammen med danskerne på ordentlige vilkår." At den nye samfundstilstand dog langt fra var entydigt "berigende", antydes af Nyrups truende ord om, at de rige kommer til at bære deres "del af byrden". Han søgte dog at pakke belastningen ind i pæne ord: "Flygtningene er blevet den krystal, som åbner for en fornyet debat om vores sociale forhold." Med mere uld i mund ville man næppe kunne udtrykke de katastrofale konsekvenser af, at Danmark var ved at blive et multikulturelt samfund.⁸⁸

⁸⁸Over for Over-Danmarks desperate forsøg på at undskylde sig ved at vende det til noget positivt erindrer man dr. H.J. Hansens ord i Jyllands-Posten 28/12 1930: "Det er dog en mærkelig og uhyggelig evne, vi danske altid har til at finde på trøstegrunde for ethvert tab, vort land har lidt ved vor egen skyld. Enhver dumhed, som vor regering eller vore myndigheder i århundreders løb har begået, bliver afglattet, enhver stor uretfærdighed finder snart en, der kommer med et forsvar, snart en, der prøver at bevise, at ganske vist var vor fremfærd ikke helt forsvarlig, men selv om vi havde båret os rigtig ad, var det nok gået galt alligevel. - Og jeg hader og afskyr denne evige fremdragen af ensidigt sete muligheder til at trøste os, denne evige dækkende opfindsomhed i vor sorgløse, selvglade, slappe folkekarakter! Kan vi ikke snart

På Socialdemokratiets ekstraordinære kongres i september 1993 afslørede Nyrup ufrivilligt den skæbnesvangre kurs med udtalelsen: "Vi danskere bor stadig i et overskueligt samfund, hvor spændingerne ikke er større, end de kan overvindes. Vi har ikke de indvandrerghettoer, vi kender i andre lande - endnu." Det er selvfølgelig her ordene "stadig" og "endnu", der skal lægges mærke til, selv om Nyrup selvfølgelig hævdede, at hans politik netop skulle forhindre skræmmebilledet i at realiseres. At der ikke hos ham var nogen kur at hente mod den truende multikulturalisme, fremgår af hans ord i samme tale, at "vor grundholdning til flygtninge og omsorg for de danske ramte grupper hænger jo sammen. De er ikke modsætninger, men hinandens forudsætninger." Som om, at svage danske ikke kunne undgå at blive yderligere ramt, når ressourcer skulle bruges til svage og - ikke mindst - stærke fra alverden. "Vi skal sige lige ud, hvad vi har tænkt os, og hvad det koster", fortsatte Nyrup - udtalt før rækken af falske løfter om "midlertidigt" ophold for diverse kæmpegrupper, og endnu når dette skrives er der ikke kommet en helt samlet oversigt over fremmedudgifter.

Statsministeren opremsede i sin tale de mange problemer i Danmark med arbejdsløsheden, miljøproblemerne, tabergrupperne og udlændingene og konkluderede, at nok kan vi ikke ændre de internationale konjunkturer alene, men "vi har lettere end så mange andre ved at tilpasse os - netop fordi vi er et lille samfund, der hænger sammen." Men det var dog præcis den fordel, fremmedkursen var i færd med at undergrave!

Således erklærede den regeringsblåstemplede lobbyist Bashy Quraishy i Information 18/4 1992, at kun en "gensidig integration" af danskerne og de nye minoriteter er acceptabel. Man må ikke længere mene, at dansk er det bedste for befolkningen i Danmark, det er "kulturel racisme"! Dette var også holdningen hos den statsstøttede lobbyorganisation Mellemfolkeligt Samvirke, se fx dens talsmand Ole Hammers bog "Kommer de os ved?" (1993). Den mangeårige fremmedlobbyist cand. jur. Tim O'Connor hævdede i tråd hermed i sin kronik "Et multikulturelt Danmark" (Det Fri Aktuelt 19/3 93), at Danmark i mange år havde været multikulturelt, og at de etniske minoriteter ikke skulle forvandles til danskere. Nærmest som et supplement hertil kan nævnes interviewet med Tyrkiets ambassør i Danmark i samme avis 2/9 93 med overskriften "Indvandring vil fortsætte til evig tid".

I tråd hermed opfordrede indenrigsminister Birte Weiss i et interview i Ugebrevet Mandag Morgen 1/11 93 deltagerne i udlændingebatten til "at respektere den kendsgerning, at hverken flygtningestrømmen eller det generelle migrationspres vil aftage væsentligt i overskuelig fremtid." Weiss troede ikke på, at u-landsbistand ville kunne mindske indvandringspresset mærkbart, og ydermere mente hun, at et af regeringens vigtigste bidrag til debatten havde været, "at vi ikke forsøger at bilde folk ind, at der kan laves effektive grænsebomme om Danmark eller Europa." Således kunne fremmedkursen åbenbart hverken stoppes på den ene eller den anden måde, og de ansvarlige politikere fremstod dermed i Weiss' fremstilling som uskyldige ofre for *force majeure*. Mere end villigt syntes hun dog at drage konsekvensen: "Det er meningsløst at diskutere, om Danmark er ved at udvikle sig til et multi-etnisk samfund, og om denne udvikling kan eller bør stoppes. Danmark er allerede et multi-etnisk samfund." Hun mente ikke, at Europas borgere ville acceptere de tiltag, der var nødvendige for at lave om på dette. Men hun syntes ikke at have overvejet, om de mon hellere ville acceptere det multi-etniske samfund.

I Jyllands-Posten 4/12 1994 udtalte Joseph Obeng, formand for IND-sam: "At indvandrere og flygtninge bliver i Danmark, er der ingen tvivl om. Derfor bliver Danmark et multi-etnisk samfund, men debatten er aldrig kommet. For politikere har simpelthen ikke turdet starte den." Sammesteds udtalte Undervisningsministeriets pædagogiske konsulent for fremmedsprogede Johannes Bang, at politikerne er vejet tilbage for at fortælle befolkningen, at vi skulle være et blandet etnisk land. De ville ikke risikere, at befolkningen sagde: "Det vil vi ikke".

Med henvisning til disse sidste to citater spurgte Fremskridtspartiets Kirsten Jacobsen i Folketinget 24/7 96 indenrigsministeren, om den danske regering ikke har planer for, hvordan den vil oplyse danskerne om, at udlændingepolitikken er ved at forvandle Danmark til et multi-etnisk

høre op dermed: Nationens moralske slaphed er der kølet så meget for, at der i fortid og nutid snart ikke er den uret eller det tab, der ikke er blevet ligegyldigt."

samfund. Birte Weiss svarede med en taktisk moderation af sine snart tre år gamle udtalelser citeret ovenfor, at hun personligt fandt, at Danmark "kan betegnes som et multietnisk samfund i miniformat." I tråd hermed kunne pressen i september samme år meddele, at integrationsudvalget under Indenrigsministeriet var ved at være færdig med at kulegrave området, hvorefter regeringen ville fremkomme med sin integrationslov: "Konklusionen er, at Danmark er et multietnisk samfund." (Berl. Tid. 8/9 96). Under Folketingets udlændingedebat 22/4 97, som kun 12 af tingets medlemmer fandt vigtig nok at deltage i, begrundede Weiss fremmedkursen med, at "Danmark kan ikke melde sig ud af den moderne verden". Hun mente dog ikke, at udviklingen truede med at føre til, at "puslingelandet, som ellers er kendt for at hygge sig i smug mister sin kultur, sin egenart, sin religion og sit demokrati". De, der mente det modsatte, associerede hun med folk, der sender smædeskrivelser og trusler til politikere. Ministerens partis ordfører Qvist Jørgensen mente heller ikke, at Danmark var på vej til at blive et multikulturelt samfund. "Men vi har fået samfund med et multikulturelt indslag."

Det kunne mildt siges. Hele bydele var snart ikke mere danske. For den københavnske indvandrerpolitiker Lubna Elahi var det ikke engang nok. Hun krævede i 1996 danskere nedprioriteret til de mest attraktive boliger i hovedstaden til fordel for fremmede, som skulle have en kvote på 25 pct. af boligerne (Berl. Tid. 27/3 97). Så at sige den omvendte konsekvens blev draget på håndværks- og industrimessen i Herning 1998. Med udgangspunkt i, at "Danmark er på vej til at blive et multietnisk samfund", blev der på messen under sloganet "den etniske udfordring" holdt en konference om mulighederne for at tilpasse byggesektoren til det nye samfunds byggetraditioner, hvor fx mange indvandrere er vant til at bo flere generationer under samme tag. Det vil utvilsomt "med tiden påvirke det danske boligbyggeri". Foredragsholdere om dette tankevækkende emne var bl.a. boligminister Jytte Andersen, overrabbiner Bent Melchior, borgerrepræsentant Naser Khader og borgmester Søren Pind. (Jyll.-Post. 4 og 19/8 98).

Den gradvise "etniske rensning" af områder, som på et mere fremskredent stadium er velkendt fx i Frankrig, fandt mange udtryk. På Vesterbro i København er der således elleve kirker, men folkekirkens medlemstal i bydelen var i 1997 - givetvis på grund af fremmedbosættelser⁸⁹ - mere end halveret, siden kirkerne blevet bygget, så "spørgsmålet er, om vi i det lange løb kan magte at opretholde dem alle som sognekirker", udtalte Københavns biskop Erik Norman Svendsen ifølge Berlingske Tidende 6/4 1997. Han gjorde dog opmærksom på, at en nedlæggelse af nogle sogne ikke behøver at føre til, at de pågældende kirker ikke længere bruges. Således kan kirker være åbne om hverdagen for "flere forskellige typer gudstjenester", mente biskoppen, der i kontrast til denne tolerance over for fremmede snart skulle karakterisere modstandere med begrebet "indre svinehund" (Berl. Tid. 8/11 97). Med samme ensidige tolerance kritiserede Ole Espersen i foråret 99, at Folkekirkens særstatus i Danmark virker "diskriminerende" på de nytilkomne "trossamfund". Flittigt støttet blev han i dette menneskerettighedskorstog af diverse "eksperter" og ufatteligt af Bent Melchior, hvis trossamfund dog mere end noget andet havde nydt godt af det historiske fravær af muhamedansk tilstedeværelse i Danmark. Op til grundlovsjubilæet faldt politikere og meningsdannere nærmest over hinanden for at fratage Danmark dets grundlovsfæstede status som kristent land. Selv Venstrelederen Anders Fogh Rasmussen udtalte, at grundloven skal "tilpasses internationale konventioner" - hvilket pr. definition betyder ophør af enhver "diskrimination" pga. fx national herkomst og tro. Omvendt (eller parallelt hermed) vandt studenterbladet Faklens vilde planer om i 1998 at opføre en stormoské centralt i Århus udbredt politisk støtte. Byens borgmester Flemming Knudsen (S) erklærede åbent sin støtte til planerne. Tidligere havde den "integrerede" muhamedaner-socialdemokrat Hamid El Mousti foreslået at gøre kunstmuseet Arken til en moské (se fx Ekstra Bladet 26/4 97). Parallelt hermed gik hans og en række andre ledende indvandreres

⁸⁹Fra 1997 til 1998 steg mængden af udenlandske statsborgere i København med 69% (fra 1998 til 1999 igen med 51%), jf. City Avisen 2/3 99.

forsøg på at få oprettet en muslimsk begravelsesplads på efter danske forhold uhørt betingelser. Men kirkeminister Margrethe Vestager gav kommuner og kirkelige myndigheder grønt lys til at sælge jord til muslimerne, hvis ca. 3000 døde årligt i Danmark for evig tid skulle ligge på det dertil indrettede område, uanset fremtidige danske planer.

Forsøget på "integration" af de nye befolkningsdele og konsekvenserne heraf for danskernes liv viste sig også i idrætsorganisationerne, som ifølge kulturminister Jytte Hilden skulle påtage sig en aktiv rolle i integrationsarbejdet, hvis de ikke ville miste offentlige tilskudsmidler. Særlig forboldkampe mellem "etniske" hold udartede ofte til rene skandaler med slagsmål og voldelige overfald på dommeren. Det store frivillige arbejde, som til glæde for dansk ungdom blev gjort i de mange klubber landet over, kom under alvorligt pres under ministerens lokken og truen. (jf. Danskeren 1997 nr. 4 s. 13 og nr. 5 s. 17). Opløsningen af kirkemeninghederne og truslen mod idrætsorganisationerne var kun to aspekter af multikulturalismens fremtrængen, men nogle af de mest symbolske og følelige, fordi de fællesskaber, som derved blev ramt, var nogle af grundpillerne for danskernes fællesliv.

Denne opløsning blev med velberåd hu planlagt helt centralt, primært i EU, med det danske magtapparat som bødlen mere end villige håndlanger. Da det "europæiske år mod racisme" løb af stablen i 1997, markerede Birte Weiss det således med en synspunktartikel i Søndagsavisen 2/3 97, hvor hun havde opgivet det førnævnte forbehold "miniformat" i beskrivelsen af Danmark som multietnisk samfund. Hun indledte med at hævde, at de europæiske samfund altid havde været multietniske, og at forskelligheden både er positiv og berigende. Formålet med disse besværgelser viste sig, da hun kom til sit egentlige anliggende lidt længere fremme: "Danmark udvikler sig ligesom det øvrige Europa stadig mere multikulturelt. Det er ikke længere et spørgsmål, om vi vil være et multietnisk samfund, men et spørgsmål om, hvordan vi ønsker, at det multikulturelle samfund skal udvikle sig. I arbejdet med at møde den udfordring, der ligger i et mere flerkulturelt samfund, er befolkningens holdninger af central betydning." Når formålet var at begrunde en massiv propagandaindsats til fordel for yndlingsutopien, kunne det multikulturelle samfund altså af en ledende socialdemokrat fremstilles som en positiv, nærværende og uundgåelig realitet. Men partiet spillede ganske opportunistisk på begreberne alt efter hensigtsmæssigheden i den konkrete situation. I en debat i Folketinget 22. april 1997 udtalte Socialdemokratiets ordfører Poul Qvist Jørgensen således, at et samfund som vores, "hvor aktuelt 3-5 pct. af indbyggerne er fremmede, heraf en god del fra andre nordiske lande, er ikke noget, der peger i retning af, at vi er et multietnisk samfund eller på vej til at blive det." Endvidere afviste indenrigsminister Thorkild Simonsen det multikulturelle samfund i en artikel i Politiken 16. november 1997.

I et høringsvar til Indenrigsministeriet af 19. januar 1998 i forbindelse med ændringen af udlændinge- og integrationsloven måtte Dokumentations- og rådgivningscentret om racediskrimination derfor påpege, at Danmark "politisk set" er "ude af trit med EU, som for længst har anerkendt det multikulturelle samfund i flere dokumenter." Ligeledes henviste centret til Norge, hvor myndighederne i Stortingsmelding nr. 17 (1996-97) "Om innvandring og det flerkulturelle Norge" slår fast, at "Regjeringen legger til grunn at det norske samfunnet har vært og i økende grad vil være flerkulturelt". Det danske samfunds afvisning af det multikulturelle samfund vakte derfor for Tinor-Centi-centret "betydelig forundring".

Tinor-Centi & Co. kunne dog have sparet deres bekymringer. Afvisningen af det multikulturelle kan kun kaldes spil for galleriet, når man ser nærmere på fx debatten om den nye lov om Nævnet for Etnisk Ligestilling af 10. juni 1997. Da lovforslaget var oppe til førstebehandling i Folketinget 2. april 97, fremgår kun alt for klart filosofien bag regeringens fremsættelse af lovforslaget. Den socialdemokratiske ordfører Helen Jørgensen påpegede den angivelige succes med Nævnet i de første fire år af dets eksistens. Det havde være med til at "synliggøre den forskelbehandling", der finder sted af indvandrere. "Det er også blevet synligt, at nogle unge 2. generationsindvandrere er så frustrerede, at de griber til vold og hærværk, fordi de keder sig, og fordi de søger en identitet." Hvis der ikke gøres noget mod forskelsbehandlingen, går det galt, fortsatte Jørgensen. Hun tænkte her også "på de tilfælde af vold og hærværk, som 2.

generationsindvandrere i Odense og Århus har begået i frustration over, at der ikke er brug for dem." Og desuden de unge veluddannede muslimer, "der lægger op til en militant islamisk fundamentalisme i ungdommelig vrede over ikke at blive regnet for noget."⁹⁰

Altså igen og igen pukkedes der på, at årsagen til de fremmedes adfærd er at finde i danskeres forsyndelser. Mærkeligt nok syntes Jørgensen ikke at ville forklare, hvorfor den mere end halve million danskere på passive overførselsindkomster begår forholdsvist langt mindre kriminalitet (i Århus begås således ifølge Jyll.-Post. 2/3 1999 43 pct. af ungdomskriminaliteten af unge med fremmed baggrund, skønt disse "kun" udgør 14 pct. af aldersgruppen. Dette har været tendensen gennem hele halvfemserne⁹¹). Men logikken i hendes argumentation må direkte friste også marginaliserede danskere til at "synliggøre" sig som kriminelle, så der kan blive gjort noget for dem. Men ansvarlige borgere holder selvfølgelig fast ved, at årsagen til de kriminelle er de kriminelle, ikke alskens undskyldninger. Socialdemokratiet syntes imidlertid stadig mere at udskifte frasen "det er samfundets skyld" med det endnu mere tvivlsomme universalsvar "det er danskernes skyld".

Helen Jørgensen stillede dog det retoriske spørgsmål, at da det "jo er lige før, folk af fremmed oprindelse har flere muligheder end f.eks. en dansk bistandsklient eller folkepensionist", skulle vi så ikke tage at gøre noget mere for dem? "Men svaret på det spørgsmål er jo, at denne regering også arbejder hårdt for at gøre noget for disse grupper, men man kan altså ikke blande tingene sammen på den måde."

Imidlertid har ethvert samfund begrænsede ressourcer, og indsats på ét område må selvsagt tære på andre. Helen Jørgensen lod ingen tvivl stå tilbage om, hvilken sag hendes regering følte sig mest forpligtet på. Alt tyder på, at flygtningestrømmene hertil vil fortsætte, mente hun, og hvis vi "vil overholde vores internationale forpligtelser og leve op til vores høje idealer om menneskerettigheder, skal vi modtage vores rimelige andel af flygtninge, og derfor kan vi lige så godt arbejde på at integrere dem og deres kultur i vores danske kultur."

Nu var det jo ikke udlændingelov men etnisk ligestilling, der var til debat, men referencen til flygtningene afslører klart socialdemokraternes totale defeatisme med hensyn til at standse indstrømningen. Et etnisk ligestillingsnavn er ikke så meget uundværligt, hvis det "kun" drejer sig om håndteringen af de allerede tilstedeværende minoriteter, men derimod uundværligt, hvis stadig nye mængder af vildtfremmede skal kunne absorberes fremover. Men det forudsætter altså også, at hele konceptet med indpasning overhovedet er realistisk.

Helen Jørgensen kunne som medicin mod et stadigt mere ustabil samfund ikke foreslå stop for indstrømning, men derimod "oplysning, oplysning og atter oplysning". Som støtte bragte hun et Hal Koch citat fra 1945 ("altså tiden lige efter den anden verdenskrig, der i den grad var kendetegnet ved forfølgelse af etniske minoriteter"), nemlig om det folkelige oplysningsarbejde som "nerven i demokratiet". Et eksempel på "oplysning" kom Jørgensen med under sit indlæg, nemlig vedrørende hvad vi kan lære af indvandrerne. Her kunne hun kun fremholde vietnameserne, altså en begrænset gruppe der for længst ikke kom flere af, et helt andet klientel end araberne og afrikanerne, der nu hærgede hele bydele.

Men regeringen forsøgte altså desperat at konstruere sig ud af virkelighedens misere. De fleste andre partier sluttede op om kursen bort fra virkeligheden; Venstre advarede dog mod, at Nævnets koncept gik ud på

⁹⁰Denne fundamentalisme synes til en vis grad at være forårsaget af de ellers så højt priste og offentligt støttede "fædregrupper" blandt indvandrerne. Angiveligt var det deres formål at hindre de unge i at begå kriminalitet m.v., men der var mange fædre med rod i fanatiske muslimske kredse, som efter alt at dømme havde sat en "skjult dagsorden" for fædregrupperne, nemlig at få indrulleret de unge i fundamentalisternes organisationer (jf. Folketingets Forhandlinger 1998/99 s. 668).

⁹¹Se fx dokumentation i Danskerens særn. oktober 1993 s. 15f. I maj 1994 kom den første officielle rapport, der dokumenterede udlændingenes overkriminalitet (jf. Danskeren 1994 nr. 3 s. 3f).

at ligestille de fremmede som grupper, ikke individer - altså netop det multikulturelle samfund. Kun Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti sagde fra, med Tom Behnkes ord var det jo ikke et sandt ligestillingsnævn, for når en underprivilegeret dansker henvendte sig og bad om at blive ligestillet med fremmede, "ja, så meddeler nævnet, at det er ikke en sag for dem at tage sig af." Pia Kjærsgaard pointerede, at der i det danske retssamfund allerede er organer, der kan tage sig af dårligt behandlede individer. Derfor anbefalede hun nævnets nedlæggelse. Men hun kunne godt have sparet sig: Det multietniske samfund var allerede programsat, hvad allerede navnet Nævnet for *Etnisk Ligestilling* jo også implicerer. I generationer var fremmede jo kommet til landet for at leve her på lige fod med andre uden at blive ligestillet "etnisk". Danmark havde hidtil været et land, hvor det danske folk alene satte dagsordenen. Nu skulle der være ligestilling mellem etnier, dvs. folk, i danskernes land.

Tom Behnke indvendte mod disse planer, at udelukkelsen af udlændinge af fx diskoteker ofte var ganske berettiget, og at "aldrig nogen sinde må det komme så vidt, at vi bare vender den anden kind til og siger: Så må vi indrette det danske samfund efter de normer, som udlændinge kommer med." Men dette var netop konsekvensen af, at enhver forurettet udlænding havde et navn at gå til, hvor han næsten uanset den anklagedes begrundelse ville få medhold i at være offer for "racisme".

Enhedslistens Søren Søndergaard måtte ikke overraskende modsige Behnke, idet "fordi der er udlændinge, der laver ballade, betyder det ikke, at alle udlændinge er ballademagere. Og fordi der er danskere, der laver ballade, betyder det ikke, at alle danskere er ballademagere." Paradokset er imidlertid, at alle udlændinge, også ballademagerne, fremover under Nævnets ægide ville være stakkels ofre for "racisme", indtil det modsatte var bevist. Og hæderlige danskere ville i deres selvforsvar mod bøllerne gang på gang blive fremstillet som fæle "racister", indtil det modsatte (givetvis altid kun med besvær) vil kunne dokumenteres. Og selv hvis det bliver det, vil de stakkels fremmede ballademagere nok alligevel fremstå som ofre for "strukturel racisme", og de anklagede danskere vil i al venskabelighed blive anmodet om at dømme dem mindre krakilsk næste gang - evt. blive tilbudt et kursus i de fremmedes kultur.⁹²

Hvis en dansker var så fræk at opvige til protest og afvisning af fremmedes ligeret i danskernes land, måtte domstole og egentlig straf dog implementeres. Som Bjørn Elmquist udtalte i Jyllands-Posten 29/11 94 i forbindelse med en "høring mod racisme", burde der i den ved den anledning udarbejdede betænkning stå, "at der skal være en generel henstilling til anklagemyndigheden om at rejse flere sager om racediskrimination - ikke blot om nazistisk propaganda." I en tid, hvor indvandrerbanders hærgen og døds vold i gaderne tog til, var det væsentligste problem for lovgiverne "nazistisk propaganda"...

Forlængst havde myndighederne slået fast, at når de antog, at lovovertrædelser havde "racistiske" motiver, skulle der gives strengere straffe til gerningsmanden end ellers. På trods af, at fremmedes kriminalitet mod danskere mildt sagt fyldte noget mere i statistikkerne (jf. *Danskeren* 1995 nr. 6 s. 3 og 1996 nr. 1 s. 2). Politiet kunne endog i 1998 berette om en faldende tendens for den i forvejen nærmest ikke-eksisterende "racistiske" vold - hvilket forudsigeligt fik "antiracistiske" til uden nogen form for dokumentation at hævde, at den meste racistiske vold slet ikke blev registreret (Jyll.-Post 29/3 98).⁹³

Derimod kunne et tidligere voldsoffer for indvandrer vold i Ekstra Bladet 4/9 96 med større ret udbryde: "Nu må der gøres noget ved den forbandede

⁹²Som eksempel på en velbegrundet dansk "diskriminerende" forsvarsreaktion kan nævnes tøjbutikken, der i 1996 lavede et kvotesystem for udlændinge, som pga. de mange tricktyverier kun måtte besøge butikken enkeltvis. Det blev selvfølgelig anmeldt til politiet som "diskrimination" af Mellemfolkeligt Samvirke (Det Fri Aktuelt 20/11 96).

⁹³Efter lobbyarbejde fra bl.a. Tinor-Centis racismecenter bad Københavns vicepolitidirektør Annemette Møller i december 95 alle betjente om at indrapportere "racistisk" motiverede forbrydelser (Berl. Tid. 18/12 95). Mens statistik over fremmedkriminalitet ifølge politikerne var uoverkommeligt ressourcekrævende, var statistik med modsat brod åbenbart fuldt ud mulig.

indvandrevold. Det er efterhånden umuligt at tage en tur i byen om aftenen, medmindre man færdes mange sammen. Tag f.eks. Strøget i København, hvor det ikke er unormalt at støde ind i grupper af baseball-bevæbnede indvandrere, der bare venter på at banke folk ned. Eller spørg samtlige dørmænd i Københavns-, Holbæk- og Slagelseområdet om, hvor tit de bliver truet af unge indvandrere." Læserbrevsskribenten opfordrede justitsminister Westh til at sætte straffen op for vold i stedet for at lade de unge fremmede slippe billigt hver gang, fordi de møder op med kriminalforsorgen i ryggen. Men i stedet var fokus altså på større straffe til danske "racister", der med god ret kunne hævde, at de handler i selvforsvar.⁹⁴ Med rette kunne skribenten advare om, at hvis ikke der snart gribes ind, "ender det med, at flere og flere danskere bevæbner sig, når de skal i byen, og inden vi ser os om, har vi en total racekrig her i Danmark."

I bogen "Den hårde kerne" (1998) om fremmedbanderne fortæller en af de unge indvandrere frejdigt om sin glæde ved vold: "'Det gælder om at få ham til at slappe helt af. Helt af. Når han så tror, at der er fred og ingen fare - og måske vender siden til - så slår man. Hårdt!' fortæller Dragan og demonstrerer, hvordan hovedet bliver kastet til siden ved sådan et slag. 'Fordelen ved den teknik er, at man er næsten sikker på, at modstanderen bliver slået i jorden. Og når han så ligger der, så kan man tampe på ham og gøre ham helt færdig. Bagefter kommer de andre og hopper på ham. Sådan er det altid - lige meget om det har været en jævnbyrdig fight, eller om det har været en nem modstander. Alle skal bare hen og hoppe', fortæller den unge indvandrer fra Albertslund".

Når danskere med berettiget indignation fik luft for urimelighederne, blev de straks banket på plads - af danske opinionsmagere. Efter mordet på dørmænd Racheed Lawal i 1996 måtte bokseren Brian Nielsen således foretage en hastig retræte, da han havde udtalt, at "nu må Danmark én gang for alle gøre op med disse fremmede svin. Efter snart sagt hver weekend læser man om 'unge udlændinge', der har såret, lemlæstet eller dræbt andre med deres modbydelige knivvold." Kald mig bare racist, men nu må vi al svineriet til livs, rasede Super-Brian efter vennens død - hvilket forudsigeligt førte til, at der bl.a. blev arrangeret møder mellem ham og de "nye danskere", så han måtte indrømme, at de ikke var så slemme endda... Og forudsigeligt blev Nielsen anmeldt for "racisme" af UNG-sam-lederen Ali Celik, støttet af bl.a. Dorte Bennedsen.

Principielt var reaktionen mod Nielsen jo ligesom det, Odenses chefpolitiinspektør P.E. Møller på samme tid kunne berette fra Banegårdscentret i sin by, nemlig "en række uprovokerede voldsager, hvor en ung indvandrer provokerede en dansker. Og når danskeren svarede igen, var der pludselig en hel flok af indvandrere, der bankede løs på ham." Forskellen var bare, at når Brian Nielsen verbalt gav råt for usødet til indvandrerens mordprovokation, var det en masse danskere, der billedligt bankede løs på ham, til han makkede ret.⁹⁵ Danskerne skulle ifølge deres meningsmagere simpelthen ukritisk takke for "berigelsen" for ikke at blive anklaget for racisme og diskrimination og for ikke at få deres plads i solen bragt i fare. Bide tænderne sammen i tavshed under de fremmedes spark, spyt og hån syntes mere og mere at blive danskernes fremtid. Med tanke på alle de danske ofre for fremmedvold synes sandheden at være den stik modsatte af, hvad fremmedlobbyisten Brian Patrick McGuire gav udtryk for i Politiken 3/8 99, hvor han i et åbent anklagebrev til Udlændingestyrelsens direktør Claes Nilas gav eksempler på fremmede, "hvis liv Danmark og din styrelse har mishandlet" (skønt disse for Danmark ligegyldige mennesker selv har opsøgt os), og sluttede: "Du er ansvarlig.

⁹⁴Og på sådanne frygtelige forbrydelser, at Københavns politidirektør Poul Eefsen havde kaldt en neger en "neger". Bjørn Westh ville bl.a. i forbindelse med denne sag ifølge Information 22/9 95 "gøre det klart for Eefsen, at politiet skal gå i dialog med Dokumentations- og rådgivningscentret om racediskrimination". En privat fremmed-lobbyorganisation som kom med en evig strøm af petitesser blev ført ind i magtens korridorer, mens danskere i hobetal blev sparket til blods i rendestenen.

⁹⁵B.T. 25/11 95. Det hysteri, der kunne opstå omkring "racistiske" bemærkninger udtrykt i et øjeblikks ophidselse, fik også en anden sportsmand, Peter Schmeichel, at mærke efter påståede racistiske bemærkninger til en modspiller under en fodboldkamp. Der var endog tale om at tage ham af landsholdet. (Se fx Det Fri Aktuelt 29/11 96).

Din minister er ansvarlig. History will judge you for what you have done. Jeg er historiker og jeg glæder mig til at blive jeres dommer." I lige måde, burde der med langt større ret svares!

Birthe Rønn Hornbech satte i Folketinget 22/4 97 begreberne på plads i en formaning til de fremmede: "Mange er flygtet fra undertrykkelse og knægtelse af ytringsfriheden. Disse grupper må forstå, at de er kommet til et land med meget udstrakt ytringsfrihed og en meget direkte debatform. Det nytter ikke, at man råber racisme og diskrimination, hver gang danskere bruger de samme skældsord over for udlændinge som over for danskere. Det er misforstået godhed, når nogle mener, at udlændinge hele tiden skal have særbehandling."

Men Pia Kjærsgaard kunne ved samme lejlighed konstatere, at den modsatte kurs herskede: "Der lovgives skrappere og skrappere og mere og mere autoritært for derved at tvinge danskerne til at elske de fremmede." Paradoxsalt nok opfordrede magthaverne med deres politik dog nærmest til det modsatte, idet lovgivningens støtte til indstrømningen kun lod det menige folks "fremmedhad" tilbage som faktor til at få indtrængerne ud. Fx afviste Birte Weiss i Ugebrevet Mandag Morgen 1/11 93 muligheden af lukkede grænser såvel som andre tiltag mod masseindvandringen, men hun tilføjede, at når der alligevel ikke var så mange fremmede i Danmark, som man måske derfor kunne tro, var den primære årsag, at udlændinge "ikke føler sig særlig godt behandlet" her i landet. Var det ud fra en sådan argumentation ikke kun alt for nærliggende for den menige dansker at ræsonnere, at den eneste hjælp mod fremmedkursen var at praktisere "hverdagsracismen"? Politikerne var med deres svigt i lovgivningsarbejdet såvist eneskyldige i denne - i det trods alt ringe omfang den overhovedet eksisterede.

Hvem der dog i sidste instans måtte vige, fremgik af Det Fri Aktuelt's reportage 7/12 96 om, at nærpolitistationen i Blågårdsgade i København havde fået nok af brandbomber og pistolskud fra andengenerationsindvandrerne. Så stationen ville flytte så hurtigt som muligt. Det var ganske enkelt blevet for farligt for betjentene at opholde sig på stationen. Ofrene blev så i stedet områdets fredelige danske borgere, der var bange for en eskalering af balladen, når stationen var væk.

Det er blevet et princip, at et "lige" samfund kun vil kunne opnås ved at behandle forskellige tilfælde forskelligt. I så fald var det dog den mere kriminelle fremmedgruppe, der burde straffes hårdere i deres kriminalitet imod det relativt lovmedholdelige værtsfolk end omvendt. Men hvilken retning hårdheden gik, var der ingen tvivl om. Således slap den libanesiske, som i 1996 sparkede en ung dansker til døde i Århus, med to års fængsel. Og i december 1995 indskærpede rigspolitichefen landets politimestre at indberette racistiske overgreb mod udlændinge. Da der ikke blev rapporteret et eneste tilfælde, konkluderede Jyllands-Posten i en seksspaltet overskrift 7/8 96: "Racismearbejde er slået fejl" - ikke, at der simpelthen ikke er nogen racisme at rapportere. Tilstedeværelsen af danskernes "racisme" var uden noget som helst bevis blevet en indiskutabel trossætning.

Kunne man i øvrigt forestille sig et lignende krav om speciel indberetning af fremmedes vold mod danskere (på trods af, at der i 1991-95 blev begået 35 mord i Danmark af udlændinge⁹⁶)? Tværtimod synes tallene herom med velberåd hu at blive sløret i statistikken, og i medierne forsvandt mod 90'ernes slutning mere og mere angivelsen af voldsmænds fremmede herkomst.⁹⁷ Omvendt kunne et sjældent "racistisk" overfald blive slået op som en sensation. Her var der ingen "etnisk ligestilling". Eller gik denne ligestilling også ud på at fremstille de fremmede som lige så lovmedholdelige m.m. som danskere, kort sagt at knæsette et falsk virkelighedsbillede af enshed for at skabe opbakning til gennemførelsen af en lighed entydigt til danskernes ulempe?

⁹⁶Ifølge justitsminister Westh i Folketingets forhandlinger 31/1 96. I 1996 blev 41% af alle mord i Danmark begået af fremmede (Mogens Camre, pers. medd.).

⁹⁷Jf. Danskeren 1996 nr. 2 s. 11 og 1999 nr. 3 s. 2. Endnu i foråret 1999 måtte justitsminister Frank Jensen meddele Peter Skaarup (Dansk Folkeparti), at det ikke var muligt at tilvejebringe en oversigt over danskeres kriminalitet i forhold til 1.- og 2. generationsindvandreres.

Thorkild Simonsen træder til

Århus-borgmesteren Thorkild Simonsen havde i et interview i Weekendavisen 27/8 1993 nævnt den kendsgerning, at mens arbejdsløsheden i Danmark var 12 procent, var den i Tyrkiet kun 3 procent. Her ud fra fortsatte han ganske fornuftigt: "Jeg kunne da godt forestille mig, at mange tyrkere, især dem uden tilknytning til det danske arbejdsmarked, ville få et bedre liv i deres hjemland. Det er i øvrigt et tankesæt, som jeg ved mange tyrkere er enige med mig i. Så måske burde man kigge på det." Ud fra udtalelser som disse blev mange danskere efterhånden forledt til at tro, at Simonsen gik ind for det, som næsten alle andre politikere havde opgivet, en egentlig hjemsendelsespolitik. I samme interview sagde han, at vore familiesammenføringsregler er "ret vanskelige at fatte for den almindelige befolkning." Alt i alt var han pga. udviklingen "bange for, at det ender med konfrontationer, hvis lovgiverne ikke finder fodslaget". Da Den Danske Forening i en leder i sit blad "Danskeren" tre år forinden havde sagt noget lignende, havde Jyllands-Postens grå eminence Flemming Chr. Nielsen (5/8 90) trukket paralleller til nazismens legitimering af jødeforfølgelserne. Var Simonsen virkelig mand for at stå op mod den forudsigelige hetz og infami og gennemføre den nødvendige løsning? Mange begyndte at tro det.

Allerede i Det Fri Aktuelt 21/1 1993 havde Ritt Bjerregaard fordret: "Vi må have navn og ansigt på den politiker, der med sin position og sin person står inde for en sammenhængende dansk indvandrerpolitik." Det tog dog over fire år, før regeringen gav sig ud for at ville forsøge noget sådant, og så blev det hele alligevel et typisk Nyrup-flop. Da Birte Weiss havde sagt fra over for stramninger i fremmedtilstrømningen blev en del vælgere - meget passende op til kommunal- og folketingsvalg - bragt til at tro, at Århus' "stærke mand" skulle vende fremmedkursen, endog gøre Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti overflødige.⁹⁸ Det havde dog aldrig været hensigten. Som et varsel om, hvad der skulle komme, brillerede Thorkild Simonsen under sin første tv-optræden som indenrigsminister i oktober 97 ved at hævde, at der var kommet omkring 1000 flygtninge til landet i 1996. Det officielle tal var 6866. Som Pia Kjærsgaard kommenterede, måtte da så de stramninger, ministeren varslede, blive endnu mere drastiske end han oprindeligt havde planlagt. Imidlertid førte Simonsen sig frem allerede samme måned med at fordømme Dansk Folkepartis "hetz". På et vælgermøde i Odense primo november efterlyste han derefter en mere seriøs indvandrerdebat i medierne, i stedet for "at skulle høre Pia Kjærsgaard hver aften sidde og tale om, hvor mange vi kan droppe ned i Somalia. Det er uværdigt for et samfund." Rent bortset fra, at det var Tom Behnke, der kom med det berømte faldskærms-forslag, havde Simonsen ifølge svar til en vred Kjærsgaard i Folketinget blot udtalt sig som anført for at udtrykke sin utilfredshed med, at spørgsmålet om, hvordan vi hurtigst muligt kan slippe af med udlændingene, sætter dagsordenen. Trods disse ilde anbragte minister-ophævelser over Dansk Folkepartis "niveau" havde Simonsen ingen bemærkninger, da Kjærsgaard efterfølgende spurgte om hans mening om en kampagne af Dansk Socialdemokratisk Ungdom, der gik ud på at offentliggøre navne og adresser på stillere for Dansk Folkeparti samt i forbindelse hermed bringe citater af Hitler.

Kort efter (13/11 97) gjorde Simonsen i Radioavisen ophævelser over, at Dansk Folkeparti angiveligt uden belæg skulle være kommet frem med, at 20.000 udlændinge havde fået mere end danske folkepensionister. Det viste sig imidlertid at være regeringens egen socialminister, der var kommet med oplysningerne.⁹⁹ Det var også ved denne tid, at Brøndbys borgmester Kjeld Rasmussen udtalte: "Siden februar er der ikke kommet en eneste fra de varme lande til Brøndby Nord. Vi smider alle de kriminelle idioter ud, hvis de ikke opfører sig ordentligt." Her var endelig en chance for at markere sig

⁹⁸I Politiken 16/12 94 havde den socialdemokratiske kommentator Torben Krogh erklæret, at Simonsen med sine nylige udtalelser om, at Glistrup fik ret, havde blandet sig i de "skingre røsters kor". Den konservative leder Per Stig Møller kommenterede Simonsens udnævnelse med, at "højrebølgen skyller videre, og vi vil se Socialdemokratiet fortsætte med at løbe efter den." (Berl. Tid. 21/10 97).

⁹⁹Jf. Folketingets forhandlinger 1997/98 1. saml. s. 2073

ved at støtte en partifælle i en fremmedtrængt kommune, men i stedet udtalte Simonsen i Politiken 16/11, at det at tale om "de varme lande" er diskriminerende (!). På samme tid erklærede han i radioen, at det var Ekstra Bladets og Dansk Folkepartis skyld - ikke fremmedkursen i sig selv - , at danskerne var imod de fremmede. Og han modererede sin tre år gamle tilslutning til Glistrups advarsler ved at udtale, at "hvis det, som Glistrup mente, var, at udlændinge skal fordeles bedre, har han da sagt noget rigtigt." Ingen kunne selvfølgelig være i tvivl om Glistrups ofte udtrykte ønske om et muhamedanerfrit Danmark, som Simonsen nu taktisk atter distancerede sig fra i en let gennemskuelig manøvre, efter at den havde givet pote. Og det var den samme Simonsen, der få timer efter han var blevet udnævnt til minister havde udtalt: "Flygtninge og indvandrere, der groft overtræder landets love og ikke vil integreres - dem må vi altså bede om at forlade dette land." (B.T. 21/10 97). Desuden var hans kongstanke ophævelse af de facto-begrebet (omfattende langt hovedparten af flygtningene), hvilket dog allerede i midten af november blev erstattet med en plan om at tvinge kommunerne til at aktivere alle de flygtninge, der fortsat skulle komme. Netop regeringens forslag mod de facto-begrebet var årsagen til, at Weiss tog sin afsked, men hun kunne altså trygt være blevet.

Da kommunalvalget var ovre, talte Simonsen kun nødtigt om udlændingespørgsmålet. Hans opgave som lynafleder var fuldført. Da Ulla Dahlerup under et møde i publicistklubben 19/11 97 - dagen efter kommunalvalget - forsøgte at trække nogle klare budskaber om emnet ud af ministeren, var det forgæves. "Du er jo simpelthen banket på plads", sagde Dahlerup da med indestængt vrede. Denne mildt sagt mere konforme minister skulle blive Simonsens stil fremover. "Vi skal have standset den hetz, der er imod de fremmede. Det går ik'", var hans budskab i Spejlsalen i Statsministeriet, da han 4. december 1997 fremlagde sit længe ventede udlændinge-udspil. Fokuseringen var igen på, hvad der tjente de fremmedes, ikke danskernes vel.¹⁰⁰ Som Simonsen udtrykte det, håbede han på accept af forslaget fra Venstre og Konservative, i stedet for at de vælger "at konkurrere med Pia Kjærsgaard om større hjertesløshed". Arrogancen over for dem, hvis interesser egentlig skulle tjenes, antydes af, at regeringen og dens embedsmænd op til fremlæggelsen af Simonsens lovforslag havde opfundet et nyt begreb "Bodega Danmark". Det var "bodegadanskeren", der med udnævnelser af Simonsen skulle tro den hellige grav vel forvaret, men som Pia Kjærsgaard rammende udtrykte det, endte Simonsens larmende Tarzan-råb i nogle få og ynkelige pip, som det danske folk ved næste folketingsvalg forhåbentlig vil vide at staffe. Peter Duetoft var derimod "glad for, at regeringen har koncentreret sig om at forbedre integrationen frem for at bremse udlændingenes adgang til landet" (Jyll.-Post. 5/12 97).

Tolv dage før sin udnævnelse til minister havde Simonsen sammen med andre borgmestre skrevet et brev til sin kommende forgænger Weiss med krav om at standse flygtningestrømmen. "Hvis jeg skrev sådan, er jeg blevet klogere", kommenterede han 4. december. Som der stod i Ekstra Bladets leder dagen efter, holdt hverken hans eller Nyrups løfter. Planen reducerede ikke risikoen for, at den næste flygtningebølge fra et eller andet u-land rammer Danmark med endnu større styrke end den u håndterlige indvandring af over 10.000 somaliere, som Danmark alene af de europæiske lande har taget så åbent imod. I alt væsentligt var Simonsens plan den samme, som Weiss havde stået parat med ved sin afgang. En af de få nye og meget opreklamerede ideer var, at man ikke skulle kunne få sine forældre familiesammenført. I 1996 var der 186 af den slags sager ud af i alt 7.827 familiesammenføringer. Simonsen blev såvist ikke manden, der grundlæggende kom til at ændre dansk udlændingepolitik, skønt mange vælgere utvivlsomt blev bibragt denne tro. Besynderligt nok har myten om Simonsens restriktive politik ikke været til at aflive, skønt især Pia Kjærsgaard flittigt har prøvet derpå. Fx i Berlingeren 28/7 99, hvor hun med de seneste officielle

¹⁰⁰Da Simonsen tog telefonopkald på Ekstra Bladet 5. december, fortalte en læser ham: "Jeg har boet i Ishøj i 22 år, og udviklingen henede er skræmmende. Når vi går tur med vores hund om aftenen, bliver der spyttet efter os af de unge indvandrere." Betegnende var ministerens svar blot, at han lige havde talt med en ung flygtningekvinde, som oplever den samme hetz. Ekstra Bladet havde tidligere nævnt, at samtalen med flygtingen var den, "som rørte ministeren dybest" af dem alle.

tal viser, at fremmedtilstrømningen kun er tiltaget under Simonsens ægide. Men regeringens propaganda har været succesfuldt altoverdøvende.

Ret beset er der dog tale om en minister, der snublede i starten, og som givetvis vil blive husket som én, der til stadighed kunne leve højt på de forventninger, man havde til ham. "Thorkild brølede som en løve og faldt ned som en ynkelig lille mus. Dette er en sejr for de Radikale og Birte Weiss", konkluderede Helge Adam Møller rammende til B.T. 5/12 97. Da avisen spurgte Simonsen, om det ikke er utroværdigt, at han går ind for én ting som borgmester og en anden som minister, lød svaret: "Århh. Det kan måske fortolkes på den måde. Men da jeg sagde det, mente jeg det. Og jeg har et andet standpunkt lige for øjeblikket." Denne arvtager til Jens Otto Krags holdningsløshed fortsatte: "Der er forskellige ting, jeg er gået ind for tidligere. Men det er de ting, jeg går ind for nu, du skal hæfte dig ved." Allerede et par dage efter sin udnævnelse havde han dog til Jyllands-Posten varslet, hvad der ville komme: "Man kan godt glemme alt om, hvad jeg har sagt tidligere. Det har jeg selvfølgelig ment på det tidspunkt, jeg kom med dem. Men nu er situationen en anden." Det eneste, der havde forandret sig, var naturligvis Simonsens egen stilling, at han nu havde mulighed for at håndhæve danskernes ønsker. Fremmedgørelsen var jo kun til stadighed forværret. Men som det vil fremgå af det følgende, kunne man virkelig glemme, at Simonsen engang havde sagt noget væsentligt og gjort en forskel.¹⁰¹

Debatten i Folketinget om ændring af udlændingeloven

Endringen af udlændingeloven pr. 1. juli 1998 blev særlig berømt for lanceringen af "madpakkeordningen", hvorefter samarbejdsu villige asylansøgere via nedsatte ydelser skulle motiveres til at oplyse identitet og hjemland. På trods af, at uviljen mod at samarbejde for ethvert tænkende menneske indlysende skyldtes, at dette ville føre til afslag på ansøgningen, fordi det drejede sig om fupflygtninge, var menneskerettighedscenter og venstre fløjen straks ude med at tale om brud på menneskerettighederne. Disse rummer imidlertid netop kun krav om ligebehandling, når der er tale om ægte flygtninge. Men Røde Kors- asyllederen Jørgen Chemnitz var "forurologet" over, at FN kritiserede de nedsatte ydelser, og formanden for Mellemløst Samvirke Christian Friis Bach mente endog, at det pga. denne tiltrængte petitesse nu ville blive "svært for os at kritisere lande som Burma og Nigeria" (Aktuelt 14/8 98). Proportionsssans har altid været et fremmedord for de "humanitære", der i menneskerettighedsanliggender er bogstavtro religiøse fundamentalister af Khomeini-karat.

Udover madpakkeordningen medførte ændringen af udlændingeloven især mindre stramninger vedrørende familiesammenføringer og udvisning af kriminelle fremmede, men det skulle snart vise sig at være rent kosmetisk.

Som det fremgik af debatten ved førstebehandlingen i Folketinget 22. januar 1998, rørte lovændringen slet ikke problemets kerne. Den konservative Helge Adam Møller fastslog, at bl.a. indvandrernes retskrav på familiesammenføring fastholdtes, og at der stadig intet effektivt blev gjort mod lande, der nægter at modtage deres egne statsborgere, som Danmark har udvist. Derfor ændres i realiteten intet ved de forhold, som fx har bevirket, at Danmark har modtaget ca. 10.000 somaliere, hvoraf langt de fleste har fået livsvarig opholdstilladelse, mens et land som Tyskland, der er seksten gange så stort som Danmark, kun har modtaget 8.000 somaliske statsborgere. Men som Mimi Jakobsen ifølge Berlingeren 7/11 92 havde udtrykt holdningen, der snart skulle føre til denne betydelige fremmedimport: "Barnet i Somalias flygtningelejr har samme ret til et liv som mine egne forkælede unger derhjemme." Problemet var bare, at denne "ret" kun kan eksistere i et samfund, der har pligt til at opfylde den. Og det blev i løbet af halvfemserne i stort omfang Danmark. (Bortset fra, at det var Somalias overklasse, der kom som flygtninge og derved bortledte ressourcer fra barnet i flygtningelejren).

¹⁰¹Trods sin egen politisk korrekte partidisciplin som indenrigsminister tillod Simonsen sig alligevel i juni 1999 (i "Nyt fra Rockwool Fondens Forskningsenhed") at hævde, at de stadige fremmedproblemer skyldes manglen på en fordomsfri diskussion. "Diskussionen om indvandrerne blev - på grund af manglende åben politisk diskussion - meget unuanceret." Simonsen kunne se i spejlet efter en hovedskyldig heri.

Venstres Birthe Rønn Hornbech pointerede under debatten 22/1 98 stærkt ønsket om at "opbremse flygtningestrømmen", men fastholdt samtidig, at "det enkelte menneske selvfølgelig skal have en anstændig behandling." At det dog netop er denne såkaldt anstændige behandling på velfærdsniveau, der får de mange fremmede til at klamre sig urokkeligt fast til landet med mælk og honning, syntes mærkeligt nok ikke at have strejffet venstreløvinden.

Tom Behnke (Frp.) understregede vigtigheden af at afskaffe begrebet de facto-flygtninge, som de seneste år har udgjort tre fjerdedele af alle flygtninge i Danmark. Ligesom Møller fremhævede Behnke somalierne, der var den største gruppe af de facto-flygtninge. Somalierne kunne nemt være rejst hjem igen, men det ønskede et flertal i Folketinget ikke, konstaterede Behnke. "Det har betydet, at de nu har været her så længe, at de og kommende generationer reelt kan blive her resten af deres liv med enorme offentlige udgifter til følge. Og det samtidig med, at vi end ikke har råd til vore egne borgere, og det samtidig med, at millioner af reelle flygtninge ikke får den hjælp, de har brug for."¹⁰²

Over for disse saglige og konkrete problemstillinger kom nu Arne Melchior's indlæg med bl.a. følgende typiske passus: "Foran jer her på talerstolen står en person, der vel næppe kan betegnes som indvandrer, i nogen grad alt efter definitionen, der anlægges, som efterkommer. Jeg var inde på det tidligere på dagen i den forrige debat, men altså min mor kom hertil som 2-årig i 1903, og hun talte for øvrigt noget af det smukkeste dansk, der taltes i kongeriget, hvilket mange fik lejlighed til at bivåne, da den meget populære tv-journalist Lis Møller havde et interview med Meta Melchior i tv. Nu 20 år efter hører jeg stadig væk om det, når jeg kommer rundt i landet." Der var måske ikke et øje tørt efter disse personlige erindringer, men nogen belysning af det aktuelle problem med at fordele ressourcer bedst muligt kunne de dog næppe levere. Melchior berettede desuden, at han ud fra egne erfaringer under Besættelsen havde erfaret, at det at være på flugt er en "modbydelig situation", hvilket vel heller ingen havde benægtet. Han konstaterede også, at der "er en masse enkeltpersoner, der påkalder vores medlidenhed", og at sagen drejer sig om, "hvordan vi skal opføre os anstændigt over for medmennesker". Altså en masse rigtige ord, der dog altså netop ikke tog det penible spørgsmål om den rationelt bedste hjælp op. Tænk, sagde Melchior, "hvis det var én af os! Tænk, hvis det var fru Birthe Rønn Hornbech eller mig, der blev tvunget til at flygte herfra", og vi så oplevede, at når vi kom til et land, "stod der en gendarm med hånden oppe og sagde: Næh tak, vores flygtningekvotote for i år er opbrugt. Hjem med dig igen til dit helvede! Det synes jeg er sundt at tænke på." Imidlertid næppe sundt for de mange flygtninge, der vitterligt ikke er plads til, fordi lovforslaget netop ikke markant sanktionerede fupflygtninge samt opretholdt ydelserne og de bekostelige integrations- og bosætningsprojekter for resten. Men hvad rager sagen sagen.

Da Pia Kjærsgaard bl.a. kritiserede, at flygtninge og indvandrere, der nægter at følge det planlagte integrationsforløb, ikke fratages alle ydelser i stedet for blot at få dem nedsat en smule, var også Helge Adam Møller fremme med argumentet om "hensynet til menneskesynet", idet de modvillige fremmedes børn derved ville blive straffet, idet de med forældre uden midler ville "dø af sult". At Danmark udemærket kunne støtte børnene udenom forældrene synes ikke at have strejffet Møller, ej heller Kjærsgaards indvending, at blev der ikke stillet ultimative krav i stedet for blot "pjatkrav" kunne man være helt sikker på nul effekt.

Vel at mærke tog Dansk Folkepartis leder afstand fra den grundlæggende tanke i forslaget, at flygtninge overhovedet skulle integreres. Ydermere tog hun skarpt afstand fra lovændringens planer om oprettelsen af lokale "integrationsråd", hvis blot 50 lokale borgere søger om det, og fra tvangen mod kommuner i fremmedfordelingsspørgsmål. Hun forstod ikke Venstres og konservatives principielt positive indstilling til lovændringen, og hun sammenfattede situationen:

"Det, der her foreløbig er sket fra regeringens og venstrefløjens side, er det tydeligste bevis for regeringens ønske om at nedbryde det samfund, vi hidtil har kendt. Det er første skridt mod etniske mindretals flertalsstyre - forstået på den måde, at godt nok udgør udlændingene i Danmark stadig den mindste procentdel, men indflydelsesmæssigt fremtvinger

¹⁰²Alene én arbejdsløs somalier ville koste Danmark ca. 10 mio. kr., jf. Berl. Tid. 22/2 97

regeringen, at de får mulighed for at påvirke og lægge pres på danskerne stik imod danskernes ønsker. Det er uhyggeligt, og det er danmarkshistoriens farligste lovforslag, vi her får præsenteret, for det vil i bund og grund omgøre det danske samfund til et multietnisk samfund."

Under viderebehandlingen af lovændringerne 30. april 1998 konstaterede Birthe Rønn Hornbech, at der på mange områder klart er tale om lempelser i særlig familiesammenføringsreglerne, ikke stramninger. Deuden tog hun skarpt afstand fra integrationsplanens tvang over for kommunerne; "det er tvang og diskrimination over for de danskere, der har stået i boligkø i årevis".¹⁰³ Tidligere havde Simonsen været ude med andre positive-særbehandlingsforslag, nemlig kommunal pligt til at give flygtninge arbejde efter den 18 måneders integrationsperiode og gratis institutionsplads til fremmedbørn - selvfølgelig altsammen af hensyn til "integrationen" (Ekstra Bladet 20/11 97 og Berl. Tid. 20/2 98).

For Pernille Frahm (SF) var det ikke diskriminationen med landsmænd, der foruroligede, men derimod at socialdemokraterne med lovforslaget har "vist sig villige til at påkalde sig bl.a. Centret for Menneskerettigheders vrede over, at Danmark nu er ved at krænke menneskerettighederne." I et glimt så man her en magt, der med sine "ekspert"udtalelser kunne herse med Folketinget efter behag, og den socialdemokratiske ordfører Dorte Bennedsen gjorde da også et stort nummer ud af at søge at dokumentere, at Menneskerettighedscentret skam ikke misbilligede lovforslaget. Bennedsen kunne desuden berolige Frahm med, at kriterierne skam ikke var så strenge for at blive dansk statsborger, som SF'eren frygtede: Der er ikke krav om eksamen eller om, at de skal have formået at lære det danske sprog, hvis det har været meget svært for dem."

Den konservative Bendt Bendtsen pukkede i sit indledende indlæg på et væld af detaljer: Ændring af opholdstid fra tre til syv år før permanent ophold gives, aktivering af flygtninge på arbejdsmarkedet, udvisning af narkohandlere, tvang eller ikke tvang overfor kommunerne, finansiering af integrationen af stat eller kommune osv. osv. Altså fiflerier, der intet grundlæggede rørte ved fremmedkursen, og Bendtsen sluttede da også med at tale for en løsning, der kunne imødekomme et "brede flertal" i Folketinget. Pia Kjærsgaard kommenterede det konservative debat-bidrag, at der i det kun var meget svag kritik mod regeringsforslaget, som intet gjorde for at mindske indstrømningen - endsige ændre strømmens retning.

I Jyllands-Posten den 27. marts havde der været et indlæg, hvor indenrigsministeren havde udtrykt håb om, at integrationsforslaget "ikke ender i en ensidig diskussion om penge og regler." Nej, ironiserede Kjærsgaard, hvorfor skulle danskerne dog bekymre sig om at bruge blot 300 millioner kr. ekstra til de fremmede, som i forvejen kostede 30 milliarder årlig? Og for at sætte denne udvikling i et fremtidsperspektiv, mindede hun om udlændinges højere fødselsrate og de trusler, som kritiske danskere udsættes for af de fremmede storfamilier i boligselskaberne: "Eldre børn af indvandrere har udtalt, at om 20 år er det dem, der bestemmer, og disse bestyrelsesmedlemmer er direkte blevet truet."

Kjærsgaards skildringer af trængte danskeres dagligdag bevægede ikke Arne Melchior, der fra talerstolen besvarede bekymringerne ved at læse et langt digt af Benny Andersen, bl.a. med følgende vers:

"Før holdt de sig skjult
skrev anonyme breve
kom med anonyme tilråb
anonyme opringninger
foretog anonyme overfald
nu tør de kaste maskerne
nu har de navne og ansigter
gode danske navne
knyttede danske ansigter
(...)

¹⁰³Allerede året før udøvede boligministeren dog tvang imod modvillige kommuner, der efter godhedsindustriens mening ikke ville tage flygtninge nok - i øvrigt samtidig med, at bolig manglen for danske studerende var et aktuelt medieemne

(se Danskeren 1997 nr. 6 s. 24).

endnu er de ikke organiseret
 endnu marcherer de ikke i takt
 men partiet står parat
 med åbne arme
 og lukkede grænser
 (...)
 Danmark
 engang besat
 af gale germanere
 snart besat af besatte danskere
 ..."

Hvem, der dog bedst svarede til denne slet skjulte parallel til en diktatorisk fortid rettet mod Dansk Folkeparti, viste sig i den efterfølgende ordveksling, hvor flere repræsentanter for nævnte parti opfordrede til en folkeafstemning om integrations- og udlændingelovene. Melchior gjorde hoverende opmærksom på der ørkesløse i opfordringerne, da der i Folketinget aldrig havde været mere end ti procent, der gik ind for at bringe de aktuelle emner for folkets dom, og at det i øvrigt i så fald mere ville blive en "stemnings-" end en afstemningssag. Pia Kjærsgaard måtte da spørge, om Melchior da også ville anse et ja ved den kommende EU-afstemning som et udtryk for en "stemning" - men herpå fik hun intet svar. I EU-forhold fulgte man Ritt Bjerregaards forsigtighedsprincip om, at "vi skal først tage en folkeafstemning, når vi er sikre på at vinde den". Samme princip anvendt på fremmedspørgsmålet ville selvfølgelig betyde aldrig.

Efter endnu en replik af Melchior trådte den radikale (og forhv. regionsleder i Nordjylland for Dansk Flygtningehjælp) Henrik Svane til, der også bidrog med et stemningsbillede i form af et Benny Andersen-digt og en anekdote om en "dejlig indvandrerdreng" i linie 5. I sit konkluderende indlæg var indenrigsminister Simonsen tydeligvis meget stolt af sit lovforslag med dets "individuelle handlingsplaner" for hver enkelt flygtning. Skræmmebilledet med det i forvejen træge, flaskehalsplagede og kolossalt bureaukrati-slugende system for handlingsplansramte danskere i socialsystemet havde dog allerede været oppe at vende i debatten. Ovenpå de kritiske bemærkninger var det derfor ministeren en særlig glæde at få støtte af Melchior, hvem han ville "ønske tillykke med, at han fandt frem til sådan et fint digt, som han læste op her."

Stemningen og rygklapperiet i de rigtige meningers klub var der ingen tvivl om, men Underdanmarks skapsis ved den bekostelige godmenneskelighed måtte Dansk Folkepartis Aase D. Madsen give udtryk i en slutbemærkning om, at nok er Danmark et rigt land, men mon der bliver noget til vore egne svage, mindrebemidlede og handicappede i samfundet, når vi skal lukke kommunekasserne op for en husleje på 144.000 kr. for bosætning af flygtninge i Gentofte, sådan som Dansk Flygtningehjælp har anbefalet det? Ifølge loven selv skulle kommunen slet og ret placere flygtningen i boliger, der er "passende i forhold til den enkelte flygtnings behov." Hvis det kniber med at finde husrum, kunne kommunen købe eller leje egnede ejendomme til formålet (efter også at have betalt flytningen). Flygtningen kunne endog få fortrinsret fremfor andre boligsøgende, jf. lovens § 12-13. I sit førnævnte indlæg i Jyllands-Posten havde Thorkild Simonsen lokket med de økonomiske fordele, som kommunen ville kunne få ved således at sjofle landsmænd, og han havde endog erklæret sig indstillet på at lempe lånereglerne ved bosætning af flygtninge.¹⁰⁴

Her må en passant også nævnes listen fra Ulla Dahlerups reportage i Ekstra Bladet 17/6 99 om flygtninge i kæmpevillaer, lejet af Gentofte Kommune. Ti unge fra Somalia og Irak med otte lønnede pædagoger som en slags tjenestefolk beboede en herskabsvilla; månedlig leje 40.000 kr. af skattekøbernes penge. I en anden villa med tre etager og udsigt til Øresund boede tre flygtningefamilier. En tredie villa i Hellerup var beboet af et enkelt iransk flygtningeægtepar med seks børn. osv. osv. To dage senere i Ekstra Bladet var MF (S) Erling Christensens kommentar blot: "Jamen, når alle huse i Gentofte er millionvillaer, så er det naturligvis dyrt at huse flygtninge i området. Mener Ulla Dahlerup, at når nu huslejen er for dyr i

¹⁰⁴Jf. Thorkild Simonsen i Information 8/8 94, hvor han advarede om særlig indstrømningen af tyrkere og palæstinensere og disse grupperes høje fødselstal: "Der kommer jo flere og flere fremmede, og der skal jo også være plads til *andre*, der har brug for en social bolig."

Gentofte, så skal kommunen ikke huse flygtninge overhovedet?" En omtænkning af selve grundkonceptet synes ikke at være faldet Christensen ind. Som Mogens Camre rammende kommenterede om sagen i Berlingeren 29/7 99: "Det er så tydeligt, at man skal være meget uvillig til at erkende virkeligheden, hvis man ikke forstår, at godhedsorganisationernes talrige, statsbetalte apostle sammen med en række politikere udgør et stærkt netværk, som mener, at fremmede kommer før danskerne."

Men tilbage til Folketinget. Efter yderligere forhandlinger om loven, der medførte nogle indrømmelser til de borgerlige partier (bl.a. skærpede indgreb mod proformaægteskaber, menneskesmugling, og kriminelle; ophør af retskrav på forældresammenføring; ikke automatisk tildeling af permanent opholdstilladelse efter tre år), blev loven 26. juni 1998 vedtaget som et bredt "nationalt kompromis" som ønsket af Thorkild Simonsen (og af Poul Schlüter og Anker Jørgensen, som op til kommunalvalget 1997 begge var "dybt bekymrede" over "højreskredet"¹⁰⁵). Før vedtagelsen afslørede Aktuelt så at sige tanken bag dette ønske ved at skrive, at hvis de borgerlige siger ja til lovforslaget, kan de ikke mere kritisere administrationen af udlændingepolitikken.

Ifølge loven bliver flygtninge dog stadig permanente indvandrere efter få år, og da Pia Kjærsgaard under debatten 26. juni spurgte den konservative Bendtsen om, hvor mange færre flygtninge der mon ville komme pga. loven, kunne Bendtsen kun svare, at det er der "ingen i denne sal der overhovedet kan svare på, fordi antallet af flygtninge i Danmark og til Danmark er jo afhængigt af, hvad der sker ude omkring i verden." Dette svar afslører jo en total defaitisme for danskhedshævdelsen i relation til verdensbegivenhederne, som tilstanden her altså selv ifølge de konservative viljteløst skal afspejle. Uanset hvor mange flygtninge, der findes ude i verden, vil Danmarks kapacitet herfor naturligvis være begrænset.

Det Radikale Venstre ville naturligvis være de sidste til at indrømme dette, og under forhandlingerne om loven skabte de da også skandale ved at springe fra allerede givne tilsagn, og det lykkedes dem at udvande loven til betydningsløshed. For som den tidl. radikale landsformand Asger Baunsbak Jensen udtalte i Information 22/6 98: "At give udlændinge 80 procent af den ydelse, danskere får, er imod ethvert princip om ligestilling mellem borgere. Jeg er ganske imod. Det skærer ind til benet af det radikale menneskesyn." Blot deres menneskesyn med deraf følgende (selv)godhedsfølelse blev reddet, gav de radikale øjensynligt pokker i konsekvenserne i den virkelige verden. Nu blev et forslag om, at udlændinge skal kunne præsentere "en passende bolig" også fjernet fra den i forvejen glatragede udlændingepakke.¹⁰⁶ De radikale havde ikke udviklet sig siden Kirsten Lee 11/6 1990 forklarede, at den radikale holdning til familiesammenføring hvilede på humane principper, "og det kan man ikke ændre på grund af nogle tal" (Jyll.-Post. 10/8 90). Nu blev resultatet da også, at hverken selve tilstrømningen eller omfanget af familiesammenføringerne i realiteten blev berørt. I stedet betød den forreste lov en ekstraudgift for staten på en kvart milliard kroner. Simonsens oprindelige løfter om opstramninger over hele linien kunne næppe være blevet svigtet mere konsekvent.

I sine afsluttende bemærkninger før lovens vedtagelse udtrykte Thorkild Simonsen utvivlsomt det virkelige hovedformål med lovændringerne, nemlig at få "ro" omkring emnet og få det på "et niveau, der er dette land værdigt. Det var det ikke sidste efterår." Denne reference til Dansk Folkepartis succes ved kommunalvalget afslører den taktiske baggrund for indbegrebet,

¹⁰⁵Man havde med andre ord ikke formået det samme som ved kommunalvalget i 1993, dagen før hvilket TV 2-nyhederne fastslog, at "det er lykkedes politikerne at lægge låg på et af de hidsigste temaer, nemlig debatten om flygtninge."

¹⁰⁶Under overskriften "Rekord i indvandring" kunne Jyllands-Posten 28/2 99 da også fastslå, at forsøgene på at bremse indvandringen ved at skærpe betingelserne for familiesammenføring var slået fejl. Dagen efter i Århus Stiftstidende kunne Simonsen dog stadig bedyre: "Vore udlændingelove er faktisk meget skræppe"! Og i Ekstra Bladet samme dag beroligede han Morten Kjærum og Klaus Rothstein med, at de ikke behøver at frygte "engelske tilstande" i Danmark (England havde indført et "sultecirkulære" for asylsøgere - der i kontrast til de danske regler dog fik en virkning).

der i alt væsentligt da også må betegnes som kosmetisk. Men debatten havde haft til formål at i opinionen skille de rigtige fra de forkerte - det skulle fremstå, at nu kunne man da anstændigvis ikke kræve flere "stramninger", skønt disses effekt var marginal. Loven skulle ikke styrke kontrollen med fremmedindstrømningen, men have miniale konkrete og maksimale moralske virkninger.

Ja-sigernes mentalitet blev rammende formuleret af Melchior under den sidste debat, hvor han afviste "ideologier" men talte varmt for "holdninger", for holdninger "skal være det udgangspunkt, man bygger sin stillingtagen og sine handlinger på." Rene symbolhandlinger vil givetvis ud fra Melchiors mentalitet kunne accepteres, hvis de blot udtrykker den rette "holdning". Omvendt vil nøgterne konstateringer af fakta kunne affejes med en flot håndbevægelse, hvis de føres frem med den forkerte "holdning". Der er bare det ved holdninger, at kun den, der besidder dem, kan dømme om dem. I politik er opgaven ikke at vurdere andre på deres "holdning", som i sidste instans ikke kendes, men derimod på deres politiks konkrete konsekvenser. En angivelig humanitær "holdning" kan være resultatet af kynisk politisk beregning, og omvendt kan det, der umiddelbart ligner hjerteløs hårdhed, i sidste instans vise sig som udtryk for hensyn til størst mulig mindskning af lidelse. Folketingets talerstol er derfor stedet for moralisme, som bl.a. Melchior, Simonsen, radikale og venstrefløj tit ynder det i fremmedebatten. Opgaven er derimod - som Rønn Hornbech under debatten udtrykte det - at "hæve hver enkelt sag op på et principielt plan". At Venstre så også selv i den aktuelle sag svigtede denne grundsætning ved at stemme for Simonsens taktiske stemningslov 26. juni 1998, rokker ikke ved sandheden i hendes ord. Som imidlertid desværre alt for ofte forbliver ord.¹⁰⁷ Med det "nationale kompromis" var det lykkedes regeringen at gøre de borgerlige medskyldige i den fortsatte fremmedkurs, som dermed alle undtagen den "yderste højrefløj" havde sagt god for.

Den urokkelige fremmedkurs

Hvilke kriterier, der trods den nye indenrigsministers løfter om "stramninger" af udlændingeloven stadig væk skulle gælde for indstrømningen til Danmark, antydedes i Folketinget 29/10 97, da Thorkild Simonsen kritiserede Dansk Folkeparti med ordene: "Vi vil ikke finde os i den hetz over for borgere, der af nød eller på anden måde har ret til at leve i dette land."¹⁰⁸ Efter indvandringsstop i et kvart århundrede var "nød" og "anden måde" altså stadig kriterier, der gav "ret" til at leve i "dette land". I en kommentar til nylige tv-udtalelser af Mogens Camre afslørede statsminister Nyrup Rasmussen på Socialdemokratiets kongres 19/9 98 den samme mentalitet: "Jeg vil gerne slå fast, at vi er meget forskellige som mennesker, men det er Socialdemokratiets grundlæggende opfattelse, at hvor forskellige vi end er, har vi alle den samme værdi - alene i kraft af, at vi er mennesker. Vi har aldrig været et parti, der sorterede folk efter, hvor de kom fra. Eller efter hvor mange børn familierne fik - eller efter deres vægt", sagde Nyrup med hentydning til Camres udtalelser (ifølge Aarhus Stiftstidende 20/9 98).¹⁰⁹

Ja, den socialdemokratiske top kendte kun "mennesker", som den ikke ville sortere efter, hvor de kom fra. At danske politikere i alt væsentligt har det danske folks vel som opgave, var forlængst forflygtiget i den verdensomspændende menneskerettighedsideologis tåger. Forargelsen over Camres udtalelser om muhamedanske kvinders vægt var i øvrigt endnu et eksempel på den positive særbehandling af de fremmede, idet det var ganske

¹⁰⁷Om den ganske utilstrækkelige "udlændingepakke", se også Danskeren 1998 nr. 4 s. 3f og nr. 5 s. 5f.

¹⁰⁸Jf. den endnu ikke frelste Simonsens ord 10/8 93: "Tiden er moden til at sige tingene direkte. Der er indvandrere, der udnytter vores liberale lov. De snyder os så at sige." (Cit. i Jyll.-Post. 21/10 97).

¹⁰⁹Typisk for de ledende socialdemokraters holdning var det også, at partiets "kaffeklub" med bl.a. Ivar Nørgaard, Ole Espersen og Kjeld Olesen som medlemmer efter Camres tv-udtalelser skrev til ham, at han (efter 30 års deltagelse) ikke skulle komme til klubbens møder mere. Camre blev erstattet med - Anker Jørgensen. (Ekstra Bladet 18/4 99).

politisk korrekt at fremstille danskernes svagheder ufordelagtigt. Jævnfør antropologen Anne Knudsens "videnskabelige" bidrag til Århus-universitetsbogen "Dansk identitet?" (1992): "Danskerne lader ikke til at eje blufærdighed. Ølvomme og rygge der hænger i folder, dameben med mørk pels, kridhvide aspargeskroppe og nedgroede tånegle" (s. 215). Derefter gik Weekendavisens nuværende chefredaktør i gang med at skildre danskerne, så de svarede til den islamiske studenter-organisationsformand Jamahir Abdallahs karakteristik i Ekstra Bladet 5/4 97: "Danskerne slaver af druk og narko".¹¹⁰

At Danmarks Statistik i sin december 1997-fremskrivning hævdede, at her år 2020 vil være 13,7% fremmede, fik Dansk Folkeparti til at rejse en forespørgsel i Folketinget (22/1 98), om hvorvidt den danske regering ville bremse op for denne udvikling. Thorkild Simonsen kom da med følgende retoriske spørgsmål: "Arbejder vi for bedre velfærd og bedre forhold for alle, uanset hvor de er født? Jeg mener, det er en rigtig dansk holdning at gøre det, og derfor kunne det spørgsmål jo også godt gå videre til Dansk Folkeparti." Perspektiverne viste rigtignok, at dansk velfærd i fremtiden ville gå til noget nær "alle", men den meget alvorlige statistiske fremskrivning blev debatteret igennem ved hjælp af de sædvanlige platheder og fraser. Dorte Bennedsen fortsatte Simonsens linie ved at erklære, at i virkeligheden er det Dansk Folkeparti, der udgør en trussel mod dansk kultur. Arne Melchior spredte sin velkendte filosofi: "Vi er alle flygtninge for Herren. Nogle er flygtet lidt før, nogle lidt senere. Der er ingen, der har noget at lade hinanden høre." Den radikale Henrik Svane gav eksempler: Oehlenschläger og Weyse. Og Bjørn Elmquist roste det multietniske og supplerede: "Jeg har faktisk en udenlandsk baggrund. Min tip-tip-tip-tipoldefar kom hertil fra Gotland i 1621, og jeg er helt overbevist om, at der er masser af folk her til debatten og der er masser af danskere med multietnisk baggrund." Og dette skulle være bidrag til en debat om import af hundredetusinder af fjernkulturelle indenfor 20 år... Sigende blev forslag af både Dansk Folkeparti og V og K om at bremse udviklingen nedstemt som slutsten på en katastrofal debat.

Samme måned var der debat i anledning af en kritisk rapport om metoden for dansk tildeling af statsborgerskab, udarbejdet af Østersørådets menneskeretskommissær Ole Espersen. Fremskridtspartiets og Dansk Folkepartis ordførere fremkom da med deres sædvanlige afvisning af de dagældende forbryder-venlige principper for naturalisation, hvilket fik justitsminister Frank Jensen til at påstå, at Thulesen Dahl og Tom Behnke har "isoleret sig selv i et forsøg på at appellere til den indre svinehund." Særlig Behnke stod ifølge justitsministeren "langt uden for det selskab, der gerne vil sikre Danmark som et trygt samfund for de borgere, der opholder sig her, og som forsøger at tage hånd om Danmark som et samfund, der er godt at være i for alle." Ligesom i indenrigsministerens ordvalg skulle Danmark altså også for justitsministeren være for "alle".

Selv Venstre kom under denne debat med en afslørende markering. Ordfører Svend Aage Jensby udtalte efter et indlæg af en folkesocialist, at der er "mange områder", hvor V's og SF's synspunkter er sammenfaldende. "Blandt andet er der på det punkt, som jeg var inde på, menneskesynet og individets retssikkerhed, ikke så langt imellem os. Så jeg tror egentlig, jeg meget nemmere kan lave nogle regler sammen med hr. Steen Gade end sammen med hr. Tom Behnke."¹¹¹ De Konservative sluttede sig helt til Jensbys tale.

Trods de truende perspektiver bed socialdemokraterne sig fast i de åbne døres politik, under dække af Simonsens restriktive image. Også den

¹¹⁰Vedr. den manglende beskyttelse af danskerne mod injurier, se også bd. I af "Kampen mod grænserne" s. 86

¹¹¹Denne tilnærmelse var dog næppe gensidig. SF's Margrete Auken skrev i Ekstra Bladet 2/5 97 i forbindelse med Venstres 10-punkts annonce om flygtningepolitik, at partiet fodrer den "indre svinehund" og prøver at komme med i Dansk Folkepartis, Fremskridtspartiets og Ekstra Bladets "hundeglam": "Venstres hjerteløshed over for mennesker, der søger tilflugt fra forfølgelse, mishandling og drab, viser ikke kun et parti, som tror der er vælgere at hente i den slags modbydeligheder, men også et parti, der kan blive undergravende for de kristne idealer, vi stadigvæk - uanset kirketilhør - påberåber os: næstekærlighed og barmhjertighed."

radikale regeringspartner lærte dobbeltsproget uden reel substans. Bjørn Elmquist erklærede i Folketinget 30/10 97, at princippet for radikal politik "bygger på en fasthed, nemlig fastheden i, at vi ikke lader de principper, som vi hylder, når vi modtager asylsøgere, glide, så vi begynder at modtage mennesker, som ikke opfylder kravene og betingelserne. For det ville i sig selv være det alvorligste angreb på fastholdelsen af det humanistiske princip." Denne sidste erkendelse er interessant i forbindelse med Helge Adam Møllers påmindelser til Elmquist om bl.a. palæstinensersagen og om, at Elmquist i mange år var modstander af at udvise afrikanske narkohandlere. Dermed bliver de radikales og venstrefløjspartiernes ultraliberale indvandringspolitik med særlove osv. af en af deres egne gjort til det alvorligste angreb på en humanitær politik.

Ligeså afslørende kom Arne Melchior under samme debat til at fortælle sig, nemlig efter hans ord om, at flygtninge uden permanent opholdstilladelse her altid vil have et "damoklessværd" hængende over hovedet. Det undrede Helge Adam Møller sig over - hvordan kunne det nogensinde være en trussel en dag at skulle rejse hjem til sit fædreland, til sin kultur og sit folk? Jo, forklarede Melchior: Hvis man har indpasset sig i samfundet og har fået et liv her, kan det være for svært at skulle hjem igen. "Jeg mener ikke, man kan forene de to ting: at tvinge dem til - og det vil jeg gerne være med til - at integrere sig og derefter at sende dem hjem igen. Det kan ikke være formålet." Nej formålet var netop ikke midlertidig flygtningestatus, men permanent ophold til støtte for skabelsen af et multikulturelt samfund. Melchior og de andre toneangivende politikere veg ikke tilbage for at tvinge flygtningene til integration; de skulle med vold og magt bidrage til den nye "danske utopi", hvad enten de ville eller ej.

Et aspekt af denne utopi blev også klart antydnet af en af dens støtter i Folketinget 6/11 97, da Fremskridtspartiet og Dansk Folkeparti havde foreslået ophævelse af valgret og valgbarhed til kommunalvalg for udlændinge fra uden for EU og Norden. Den socialdemokratiske ordfører Frederik Nørgaard kom da med en ufrivillig erkendelse, efter at han havde ironiseret lidt over forslagsstillernes "skrækscenario" om, at ikkedanske statsborgere kunne opnå uforholdsmæssig stor indflydelse. Til det var der ifølge Nørgaard "kun at sige, at det er jo ikke ubekendt i det politiske liv i Danmark, at et lille politisk parti eller en liste uden for partierne kan blive udslaggivende. Det er vel netop et særkende for det danske folkestyre, at den mulighed findes."¹¹²

Med vidt åbne øjne inviterede man problemerne indenfor; der findes ingen formildende omstændigheder.

Ny "midlertidig" import

I stedet for at glæde sig over, at antallet af flygtninge var faldende, mente Peter Duetoft i Jyllands-Posten 7/1 97, at det er "et moralsk problem", hvis antallet af asylsøgere i Danmark falder. Det gjorde det da også kun ifølge de umiddelbart tilgængelige barberede statistikker (jf. Jyll.-Post. 10/1 97), så Duetoft behøvede ikke at være bekymret. Mennesker, der ville til Danmark, fandt til stadighed anledning til at komme herind, under den ene eller anden etiket. Alene i 1998 fik 30.800 udlændinge opholdstilladelse i Danmark, 10.262 blev danske statsborgere, og 9740 kom hertil via familiesammenføring. Det tyder ikke ligefrem på manglende gæstfrihed. Alligevel mente indenrigsminister Thorkild Simonsen ifølge flere aviser 20/4 99, at danskerne er nogle hyklere, fordi så mange giver til Kosovo, men når det drejer sig om fremmede i Danmark, er snakken straks en anden. Ikke alene spyttede ministeren jo derved sine i forvejen hårdt fremmedbelastede landsmænd i ansigtet, men han modsagde også sit eget angivelige grundlæggende princip, at fremmede helst skal hjælpes hjemme hos sig selv. Men dermed hørte indenrigsministerens selvmodsigelser ikke op. Vi skulle efter hans mening "holde op med at betragte det som en selvfølge, at danskere tager arbejdet først". Indvandrere skulle altså i arbejde i stedet for nogle af danskerne, for med de uddannede arbejdsløse indvandrere gik der mange ressourcer tabt. "Vi udnytter ikke den arbejdskraft vi har, og det mener jeg er det største problem for Danmark", mente Simonsen. Ja

¹¹²Pr. 18/11 97 havde 140.137 udenlandske statsborgere ret til at stemme og opstille til kommunalvalg (heraf 44.354 fra EU).

nemlig: Danmark havde da 800.000 på passive overførselsindkomster, og alligevel talte ministre og eksperter nu om arbejdsløse indvandrere som det største problem - endog om import af flere fremmede.

Det lod til, at forræderiet med "midlertidigt ophold" for bosniere og jugoslaver skulle gentage sig med kosovoalbanerne. I april 1999 var planen, at Danmark skulle modtage 1500 flygtninge; i maj blev tallet pludselig forhøjet til 3000, og indenrigsministeren tilføjede endda, at der nu ingen grænse var for, hvor mange vi skulle modtage. Som Peter Skaarup fra Dansk Folkeparti undrende påpegede i Kristeligt Dagblad 25/5 99, ville det koste Danmark 158 mio. kr. at hjælpe alene 1500 flygtninge her i landet i et halvt år. For de penge kunne vi have hjulpet 60.000 flygtninge i nærområdet i den tilsvarende periode. Alligevel mente fx den radikale Naser Khader, at vi skulle modtage 10.000 flygtninge (B.T. 9/4 99). Udlændingestyrelsen sørgede endog med velberåd om Albanien for at udvalgte de flygtninge, der i forvejen havde familie i Danmark. Så kunne de nemlig blive ved almindelig familiesammenføring, når nød- eller særlovens 2-årsgrænse er overskredet. Derfor tog det en uge for de udsendte nødhjælpsdanskere at finde blot 45 flygtninge til Danmark blandt en halv million nødlidende (TV 2 26/4 99). Så forbitret ville man for enhver pris sørge for permanent ophold med deraf følgende multikulturel berigelse, at nødhjælpsaspektet syntes at være trådt helt i baggrunden.¹¹³ Langt langt flere ville jo kunne have været hjulpet umiddelbart, hvis man blot havde taget en kvote til strengt bestemt midlertidigt asyl. Hvidovres borgmester Britta Christensen havde hurtigt lugtet luntet. Så den 12. april købte hendes kommune Avedøre Kaserne for næsen af indenrigsministeren og Udlændingestyrelsen, der ville bruge den til "flygtningeindkvartering". Både Thorkild Simonsen, Nyrup og socialdemokratiets politiske ordfører Jacob Buksti kommenterede med beske kommentarer denne åndsbevarende danskhandling.

På baggrund af den direkte udplukning af kosovoalbanere til familiesammenføring i Danmark står det i pinlig kontrast, at Henrik Svane i Folketinget 23/4 99 irettesatte Kristian Thulesen Dahl fra Dansk Folkeparti for at påstå, at Danmark "tager" folk fra Kosovo. Vi tager ikke nogen fra området, understregede Svane. "Danmark tilbyder UNHCR at modtage de folk, der frivilligt ønsker sig midlertidigt at komme til Danmark."

Da Peter Skaarup i Folketinget 8/10 98 ud fra sin pointe om, at flere kan hjælpes i nærområdet, gav udtryk for, at kosovoalbanere slet ikke burde komme til Danmark men hjælpes i Albanien og Makedonien, var de konservatives Per Stig Møller "rystet" over en sådan "himmelråbende kynisme", og Peter Duetoft anså Skaarups holdning som et udtryk for en "nationalegoisme, et snæversyn og en isolationisme, der simpelt hen skriger til himlen." Men det var jo også Per Stig Møller, der havde vist sin forkærlighed for det også af Duetoft yndede multikulturelle projekt ved i sin bog "Den naturlige orden" (1996) at skrive, at det moderne demokrati må erkende, at det ikke længere er et homogent folk, idet folkene nu også består af dem, der er flyttet hen til dem. "Vil man skrue tiden tilbage fra den kendsgerning, må man give sig i kast med en etnisk rensning, som ikke er forenelig med vores opfattelse af ligeværd og respekt for andre." De konkrete landsmænd og nødlidende skulle altså ofres for de højtravende idealer og "respekt" osv., der næppe turde være andet end hule fraser.

Under debatten om særlov for import af kosovoalbanere 23/4 99 fremhævede Kristian Thulesen Dahl igen det i virkelighedens verden mest humane princip: I Kosovos nærområde kan man hjælpe 60.000 for de samme midler, der bruges på 1500 i Danmark. Forgæves søgte han under debatten at få den socialdemokratiske ordfører Dorte Bennedsens svar på, om Socialdemokratiet ville gå med til at sende kosovoalbanerne tilbage så snart som muligt indenfor den lovbestemte 3-årsgrænse, hvorefter de kunne søge om (permanent) asyl. Pernille Frahm (SF), der i TV netop havde sammenlignet Pia Kjærsgaard med Milosevic, var mere direkte; hun udtrykte håb om en gentagelse af bosnierloven, idet hun ikke mente, at der var rettigheder nok i det foreliggende lovforslag. Foreholdt, at UNHCR ikke delte hendes kritikpunkter, svarede hun: "Med hensyn til, hvad UNHCR siger, og hvad UNHCR ikke siger, er det jo ikke sådan, at forudsætningen for, at jeg tager

¹¹³Det fremgår også af bemærkningerne til Kosovo-nødloven, at fordrevne med familie her i landet skal høre til de særligt udvalgte, jf. desuden procedurerne ved flygtningeudvælgelsen trykt i Nyhedsbrev om Danmarks udlændinge, juni 1999.

ordet i denne sag, er, at UNHCR har talt først." En stik modsat respekt for UNHCR's udtalelser, som Danmark angiveligt absolut ikke kan sidde overhørig, har SF som bekendt ytret adskillige gange, når det passede i partiets kram, fx vedr. "madpakkeordningen" til samarbejdsuvillige asylsøgere. Men når UNHCR's holdning ikke er politik opportun, er den altså pludselig ligegyldig.

I øvrigt kom det under debatten frem, at det var Danmark, der havde henvendt sig til UNHCR om at modtage flygtninge, ikke omvendt som påstået over for offentligheden. Generalsekretær for Dansk Flygtningehjælp Andreas Kamm skrev i Berlingeren 11/4 99, at der ikke kan sættes en fast øvre grænse for antallet af flygtninge, der skal til Danmark. Desuden ville han på sin organisations vegne anbefale, at man tilrettelægger integrationsprogrammer ud fra forventningen om, at opholdet kan "blive væsentligt længere" end de tre måneder, der havde været på tale. Hvorfor de "humanitære" organisationer støttede importen, antydes af, at fx Dansk Røde Kors så ville kunne ansætte 300 nye medarbejdere (Jyll.-Post. 22/4 99).¹¹⁴ I Ekstra Bladet 1/7 99 havde Ulla Dahlerup en kommentar til TV-Avisens indslag dagen før om, at Dansk Flygtningehjælp spiller formynder og ikke vil lade de kosovoalbanske flygtninge i Danmark rejse hjem, skønt flygtningene vil tilbage: "Dansk Flygtningehjælp måtte fyre 700 medarbejdere, da integrationen af alle flygtningene blev overtaget af kommunerne pr. 1.1.1999. De Kosovo-albanske flygtninge var derfor en tiltrængt 'foræring'. Den enes nød, dens andens brød. Men når Kosovo-albanerne vil hjem, skal Flygtningehjælpen ikke forhindre det og fastholde dem her som godhedens gidsler." Men hvordan det hele skulle ende, mere end antydede Thorkild Simonsen allerede under folketingsdebatten: "Hvis nogen skal tilbage til nærområdet, sker det ikke ved tvang, men fordi UNHCR efter grundig vurdering mener, det er dét, der tjener dem bedst."

Thorkild Simonsen havde kort sagt totalt svigtet den kursændring, han havde lagt op til fra 1994 til sin tiltrædelse som indenrigsminister. I et interview i Ekstra Bladet (20/5 99) indrømmede han, at han som borgmester ville sende flygtninge hjem, mens han som minister vil integrere dem. "- En ting har jeg lært, siden jeg kom til København - det er at udtale mig noget mere forsigtigt... Regeringen er et kollektiv, og når vi er enige står vi sammen", udtalte Simonsen og afslørede derved både sin egen manglende civilcourage og den politisk korrekte pression i dansk politiks virkemåde.

Samtidig med mediefokuseringen og masseindsamlingen til balkan-muhamedanere og Simonsens luksus-import deraf skete der i Danmark i al stilhed bl.a. det, at seks plejehjem i maj 99 blev lukket i København, deriblandt Dronning Ingrid's Hjem i Valby. Dette havde netop modtaget beboere fra et andet plejehjem, der var blevet lukket, og nu skulle de flyttes igen. Samtidig manglede danske hospitaler ikke mindst apparatur til kræftbehandling, men ingen tænkte karakteristisk for tidsånden på at foranstalte en indsamling til nødstedte danskere. Derimod kunne menneskeretseksperter og "humanitære" politikere bruge mange kræfter på at udtrykke deres forargelse over den pr. 1/1 99 indførte "integrationsydelse". Som en stakkels iraker indkvarteret med sin familie i en treværelses lejlighed nær Køge indigneret udtrykte klagepunktet i en stor medlidenhedsartikel i B.T. 25/6 1999: "Man kan leve af ydelsen - men man kan ikke have et *rigtigt* liv."

I stedet for at give et liv i det hele taget til syge danskere og til det store flertal af flygtninge i nærområderne ville vore toneangivende "humanitære" hellere bruge de sparsomme ressourcer på at give oftest tvivlsomme flygtninge et *rigtigt* liv - i det Danmark, der for ikke så længe siden var et dansk land for det danske folk.

Den planlagte multietnisering

Et par af det multietniske samfunds ihærdige arkitekter, de to unge jurastuderende Morten Kjærum og Mette Hartler, hævdede i deres 1982-artikel

¹¹⁴Om lønnivauet i godhedsindustrien kan fx angives, at Ole Espersen i 1994 modtog 225.000 kr. årligt for 10 timers ugentligt juridisk konsulentarbejde for Rehabiliteringscentret for Torturofre. (Politiken 22/1 97). Ikke overraskende blev

mindst halvdelen af Dansk Flygtningehjælps "Flygtning 86"

brugt til administration o.lign. (se Danskeren 1990 nr. 4 s. 4). Typisk kunne Nils Foss dog stadig i Berlingeren 31/7 90 hævde, at 40 ud af de ialt 43 mio. kr. var blevet brugt i u-landene.

"Dansk udlændingepolitik i en krisetid"¹¹⁵, at de fremmede i løbet af nogle generationer ville blive ligesom danskerne. "Spørgsmålet er, hvor smertefrit denne proces skal forløbe." Den ville efter de tos mening forløbe mest smertefrit, hvis der blev ført en politik, der anser udlændinges kultur som ligeværdig med den danske, hvilket vel at mærke efter deres begreber betød, at så stor en del af de fremmedes kultur som muligt skulle bevares i det danske samfund. I tråd hermed skrev informationschef i Dansk Flygtningehjælp Klaus Rothstein i Weekendavisen 5/6 87: "Vi går et *multiracialt* verdenssamfund i møde, og med den udvikling vil nationalstaterne forvitte som oldgamle bjerge." Og videre i Klaus og Mikael Rothsteins Politiken-kronik 20/10 89: "Hvorfor ikke erkende, at verden er ved at gå over sine bredder, at alting flyder, at forsvaret for landegrænserne er paradoksalt, når forsvaret for bevidstheden er faldet for længst. At kæmpe for den såkaldte danskhed, er en kamp mod vindmøller, for i fremtiden må vi vænne os til at leve i en kulturernes og mentaliteternes smeltedigel." De to jødebrødre med flygtningekomplekset har desværre fået gennemtvunget en god del af deres viljeløse vilje nu, da konsekvenserne af denne multietnisering efter en årrækkes "anti-diskrimination" er ved at have bidt sig fast, langt fra ved at forsvinde som prognosticeret af de to førstciterede juristaspiranter.

Denne multietnisering ville med de åbne grænser vel at mærke også være sket selv ved fravær af multietniske arkitekter, der som tidligere dokumenteret så sandelig har fået mere end deres idé om "ligeværdighed" gennemført. Når vidt forskellige folkegrupper bringes sammen, skabes der nu engang ikke en harmonisk "smeltedigel", som er en ideologisk yndlingsillusion, men derimod et konfliktfyldt fragmenteret samfund for en uoverskuelig fremtid. Glistrup dokumenterer dette i alle aspekter i kapitel 38 i sin bog "De fremmede i landet" (1994). Men allerede i "Europas Fremtid" (1942) kunne magister Harald Nielsen berette, hvordan børnene i USA's skoler deler sig efter racer og nationaliteter. I mange hjem blev der ikke talt andet end det oprindelige modersmål, og det endog i familier, der havde været bosat i Amerika i flere generationer. Siden er opsplittelsen af USA kun blevet forøget af yderligere, fremmedartet indvandring.

Paradoksalt nok betragter danske intellektuelle stadig USA som en slags forbillede. Med udgangspunkt i dette besynderlige faktum skrev en af Danmarks få selvstændigt tænkende universitetsfolk, kultursociologen Jean Fischer fra RUC, i bladet "Salt" (1997 nr. 4), at toneangivende eksperter direkte hylder multikulturalismen, og "med støtte fra mindretalsrepræsentanter vil den givetvis blive gennemført. Multikulturalismen er negativt defineret en opgivelse af tanken om, at de fremmede skal tage hjem igen. Endvidere er den en endegyldig opgivelse af assimilationstanken. Positivt hævder den, at Danmark er et multikulturelt samfund. Multikulturalisterne overser her tidsaspektet. Mens USA har haft de sorte i århundreder og oven i købet tvangsimpoteret dem, er vi i Danmark først ved at få indvandrerne, og de kommer frivilligt. Det er en aldeles afgørende forskel."

Fischer fortsatte med at beskrive, hvordan danskerne kommer til at opgive dele af vores kultur, som vil kunne opfattes som diskrimination af de andre: "Danmarks kultur skal fremover ikke være den danske kultur, som kun skal være en ud af mange kulturer. Danske skolebøger og danske pensa vil blive censureret og kæmmet for 'diskriminerende' udsagn. Man vil foreslå oprettelsen af forskellige kulturer og historier. Tyrkernes kultur og historie vil blive en ligeberettiget del af dansk kultur. Alt dette er endnu ikke sket. Men jeg påstår, det vil ske i løbet af de kommende år."

Fischer skulle nok få ret. Allerede i sit oplæg "En ny udlændingepolitik" (1991, s. 64) kunne Justitsministeriet konstatere det "meget iøjnefaldende, at visse grupper af udlændinge, som har boet her i mange år, ikke er særlig integreret i det danske samfund." Det multietniske samfund er ved århundredets udgang såvist også for danskerne mere end en trussel i horisonten. Som en beboer på Nørrebro i København udtrykte situationen efter voldsomme fremmeduroligheder i kvarteret 15. juni 1999: "Det er svært, når en fremmed kultur kommer til og vil bestemme, og blandt indvandrerne indbyrdes er der nærmest tale om mafiaagtige tilstande." (B.T.

¹¹⁵"Justitia" 1982, 5. årg. hefte 1

17/6 99). Samme dag som B.T. bragte dette citat interviewede Ekstra Bladet en kvinde, der ville være anonym, for udtalelsen: "Vi har ofte tænkt på at flytte. Vi orker ikke mere. Men kan det være rigtigt, at vi skal forlade bydelen, fordi vore børn er bange for indvandrere?" Områder af Danmark var i 1999 i realiteten blevet fremmed territorium. Men Overdanmarks holdning var stadig identisk med Centrum-Demokraternes teoretisering: "Det er en berigelse, at vi i et så lille land som Danmark kan leve med flere kulturer, flere religioner og flere livsformer."¹¹⁶ Samme skønsmaling kom til udtryk i Nævnet for Etnisk Ligestillings - selvfølgelig på engelsk affattede - konferencebog "The Multicultural Neighbourhood - our Multi-ethnic Society of Today and Tomorrow" (1997), hvor bidragerne udpenslede den "vision, at det er muligt for forskellige kulturer at leve sammen i et naboskab." Men selv i Venstre var ligegyldigheden over for de knap så harmoniske virkelige konsekvenser af denne utopi til at tage at føle på. Da den menige venstremand Finn Oelsner på partiets landsmøde i 1994 havde gjort opmærksom på, at der var ved at finde en regulær befolkningsudskiftning sted på Nørrebro og Vesterbro i København, gik byens trafikborgmester Bente Frost således på talerstolen og sagde, at "hun kom da fra samme område og kunne da sandelig ikke se noget problem i det." (Oelsner i Ekstra Bladet 11/6 97).

Før de store uroligheder i juni 1999 havde Tekst-tv 2/6 99 nærmest profetisk meddelt, at der i Københavns indvandrerkvarterer nu kunne frygtes omfattende uroligheder, hvis der ikke blev gjort noget ved den enorme arbejdsløshed blandt de fremmede. Så ved de talmæssigt trods alt flere marginaliserede danskere også, hvordan de skal opføre sig, hvis de vil have opmærksomhed omkring deres problemer i samme omfang som de fremmede. Som Naser Khader udtrykte det i Politiken 29/9 96, gik han "stærkt ind" for arbejdsgivertilskud til folk med etnisk baggrund. Alternativet er "uhyggeligt", mente han. "Uden job til de unge vil de danske forstæder om ti år blive en krudttønde af rabiater fundamentalister." Alligevel kunne Khader andetsteds tale om det positive om fredsskabende ved etnisk blanding af folk (jf. B.T. 8/6 99).¹¹⁷

Men valget for danskerne stod altså nu mellem pest og kolera: Enten at sætte deres egne unge bag i rækken af arbejds- og praktikpladssøgende, eller at udsættes for de fremmedes hævnkrig. Danskerne havde med andre ord mistet styringen over deres eget samfund - en udvikling, hvis forlængede arm en angiveligt "dansk" politiker som Naser Khader helt klart fungerede som. "Mit synspunkt er, at hvis vi skal have et multikulturelt samfund til at fungere, er det vigtigt at alle parter sluger nogle kameler", udtalte han således i Ekstra Bladet 5/6 99, uden nærmere at specificere, hvilken interesse danskerne skulle have i (endsige pligt til) at lade vildtfremmede folkegrupper være halvvejs medbestemmende for Danmarks fremtid. Men ifølge Khader har vi altså simpelthen ikke andet valg. Som han skrev i Nyhedsbrev om Danmarks udlændinge, juni 1999: "Det er på tide at forstå, at kultur er en dynamisk størrelse, som man ikke kan ensrette ved at lovgive imod fremmedelementer." Lidet overbevisende afviste han i førnævnte Ekstrabladsartikel Mogens Camres påstand om, at Khader er blandt dem, der snakker danskerne i søvn. Camre "tror, at jeg bare skal berolige danskerne, mens der foregår en muslimsk magtovertagelse." Uanset om det var med velberåd hu eller ej, fungerede Khader dog i praksis som multikulturalismens banebryder ved sine forblømede trusler om borgerkrig, hvis ikke danskerne viger for indvandrernes krav.¹¹⁸

¹¹⁶Partiets standpunkt gengivet i "Håndbog i dansk politik 1998" s. 389.

¹¹⁷På samme måde som Nævnet for Etnisk Ligestillings Fakhra Mohammad i Det Fri Aktuelt 31/7 93 kunne erklære, at de fremmede skam ikke er parasitter, så danskerne må "glæde sig over de udfordringer, der kan ligge i at være en del af et flerkulturelt samfund"...

¹¹⁸Under EU-valgkampen 1999 udtalte den "kulturelle muslim" Khader afslørende (i radioen 2/6), at det ikke er kristendommen, der skal være limen i EU. I det hele taget er det bemærkelsesværdigt, at selv de angiveligt mest integrerede muhamedanere agerer nyttige idioter for masseindvandringen. Da Thorkild Simonsen i 1994 gav Glistrup ret, udtalte således borgerrepræsentant i København Hamid El Mousti, at Simonsen var en "skamplet på partiet" (B.T. 12/12 94). Og efter Mogens Camres tv-optræden i 1998, hvor han blot faktaoplyste om de fremmede,

De fremmede har selvfølgelig blot snakket de danske "eksperter" efter munden, hvis logik Jean Fischer sarkastisk beskrev i sin førnævnte artikel: "Eksperterne er begyndt at kræve positiv særbehandling af indvandrere: De fremmede må sættes forrest i køen til uddannelse og jobs. Ellers blir de frustrerede og begynder at reagere med retfærdig harme og begrundet vold."

Helt klart blev det udtrykt af formanden for den offentligt støttede fremmedorganisation UNG-sam, Ali Celik, i Information 18/5 98, nemlig at indvandrere og flygtninge i deres pressede situation er "nødt til at tage konfrontationen med det samme - også hvis de er nødt til at bruge vold." Ufatteligt legitimerede den konservative Knud Erik Kirkegaard den samme logik ved i Folketinget 20/4 99 at hævde, at de fremmedes tendens til bandekriminalitet skyldes manglende beskæftigelse.

Kirkegaards udtalelse faldt under en debat om et forslag af SF, der skulle sikre etnisk ligestilling på arbejdsmarkedet. Virksomhederne skulle ifølge forslaget tvinges til at udarbejde planer for etnisk ligestilling. Selv hos Venstre og konservative var der ingen principiel modstand mod ligebehandlingsideen, bl.a. anførte Kirkegaard, at der ingen tvivl er om, at der blandt de etniske minoriteter "findes kvalificeret arbejdskraft, som virksomhederne kun med besvær kan skaffe blandt danske arbejdstagere."

Grunden til de fremmedes underbeskæftigelse var dog næppe primært "diskrimination". Som den ungarsk fødte advokat Karoly Nemeth berettede i Berlingereren 20/10 1996 om sin tid i Flygtningenævnet: "Jeg tror, det var mere frustrerende for mig end for de andre. Efter nogle år kunne jeg ikke holde det ud mere. Alle de flygtninge, som jeg med sikkerhed kunne sige *aldrig* ville kunne indpasse sig i det danske samfund, fik flygtningestatus." Pessimismen over muligheden for indpasning blev snart bekræftet af en undersøgelse fra Sydjysk Universitetscenter, der viste, at over halvfems procent af de unge 2. generationsindvandrere, der blev gift i 1997, giftede sig med én fra deres egen etniske gruppe (Jyll.-Post. 13/4 99). Kun verdensfjerne ideologer kunne være overraskede over, at indpasningen på arbejdsmarkedet af store mængder meget uintegrable kulturfremmede mildt sagt ikke forløb problemløst. I fx Politiken 8/1 96 blev brodden dog som sædvanlig ensidigt rettet mod danskerne; både Morten Kjærum, den ledende muhamedanisme-ekspert-lobbyist Jørgen Bæk Simonsen og S-politikeren Lubna Elahi citeredes for advarsler om muhamedanernes "vrede" mod det danske samfund, "hvis de ikke møder forståelse for deres krav" om bl.a. jobs og anerkendelse af islam. Politikernes brøde var ifølge Simonsen at afvise at "justere et samfund, der er under hastig forandring" - altså at ikke ganske ensidigt indrette Danmark efter indtrængernes krav.

Truslerne fra lobbyisterne og fra fremmede som Khader og Celik (og Elahi, Quraishy, Mousti osv. osv.) varslede den udvikling, som den indiske religionshistoriker Moti Lal Pandit skitserede efter sit besøg i Danmark i 1997: "Om ti år kan Danmark meget vel få de samme etniske problemer, som nu plager Balkan. Muslimske andengenerations indvandrere vil med deres stemmeblokke kunne aftvinge politikerne indrømmelser, som vil kunne splitte en ellers homogen befolkning." (Cit. i Ekstra Bladet 21/6 97).

Der er selvfølgelig heller intet overraskende ved den truende opsplitning af samfundet som følge af masseindvandringen. Som Ole Hammer skrev i "På vej mod det flerkulturelle samfund" (1995): "Kultur møder skal flytte noget - inden i den enkelte og i gruppen eller samfundet. Ellers er det værdiløst. Kulturmødet bliver derfor en udfordring, et hårdt slid, et krav om forandring, en oplevelse og - en trussel."¹¹⁹ Og i en kommentar til den statsstøttede bog "Det flerkulturelle Danmark" udtalte kulturminister Jytte Hilden ifølge Jyllands-Posten 27/1 1995: "Flerkulturelle samfund opstår ikke af sig selv på en harmonisk måde. Et flerkulturelt samfund vil altid have en historie, der på den ene eller anden måde er præget af social undertrykkelse og social ulighed, muligvis krig eller etniske opgør. Det flerkulturelle udspringer af kamp." Alligevel kunne Hilden ved samme lejlighed udtrykke ønske om, at Danmark må få en nationalbankdirektør af pakistansk afstamning. I Århus Stiftstidende 26/3 96 kunne hun endog hævde: "Den islamiske verden er blevet en mangfoldig del af vores hverdag med

udtalte Mousti: "Som muslim og socialdemokrat anmoder jeg om at få Mogens Camre ekskluderet af partiet." Camre blev endog politianmeldt for "racisme" af Moustis kollega Lubna Elahi.

¹¹⁹Afsnit i bogen "Håndbog om indvandrere og flygtninge" (2. udg., s. 161-165).

spændende butikker og smilende folk. Uden denne påvirkning ville Danmark være farveløs." Skylden for den kommende multietniske katastrofe ligger såvist i altovervejende grad hos Socialdemokratiet og dets medløbere, for hvem den var et villet projekt, men alligevel havde fx socialminister Karen Jespersen i Ekstra Bladet 14/7 97 den frækhed at give politiet og de ældre indvandrere skylden for de borgerkrigs-lignende tilstande, som da (igen) hærgede Nørrebro.¹²⁰ Denne ansvarsforflygtigelse og synde buksudpegning vil givetvis karakterisere også fremtidens taktik.

At fremmedkursen dog var et villet socialdemokratiske projekt, fremgik bl.a., da kulturminister Hildens ægte mand, finansminister Mogens Lykketoft, ifølge Weekendavisen 24/3 95 så en fordobling af indvandringen fra 10.500 til 21.000 årligt som en nødvendig forudsætning for "demontering" af den meget omtalte "pensionsbombe" - altså på trods af den i forvejen store arbejdsløshed blandt danskere og i særdeleshed blandt fremmede. Og på trods af hustruens klare udtalelser om den multietniske kurs' kampfyldte konsekvenser. At hele denne tankegang om arbejdskraftimport i stedet for beskæftigelsespolitik som løsning på Danmarks økonomiske problemer i virkeligheden udspringer af en nedladende holdning over for de hundredetusinder af danske - ofte højtuddannede - arbejdsløse, fremgik typisk af den radikale Asger Baunsbak Jensens indlæg i Ekstra Bladet 2/4 97, hvor han erklærede de nævnte danskere for ude af stand til at tage et job.¹²¹ Lykketofts synspunkt blev også støttet af fx Peter Plougmann, leder af Center for Erhvervsanalyse på Teknologisk Institut. Vi skal have flere fremmede, men det skal være de rigtige, udtalte han i B.T. "Ikke den uuddannede kurdiske tyrker, men den højtuddannede pakistaner eller inder. Vi kunne godt bruge et par hundrede tusinde", erklærede denne ekspert i eksemPELLøs nonchalance over for u-landene vel største problem - hjerneflugten til i-landene.¹²² I Berlingske Tidende 1/11 98 erklærede også forskningschef ved Institut for Fremtidsforskning Jesper B. Larsen sin frygt for, at vi vil være for dårlige til at tiltrække de "rigtige" udlændinge. Sammesteds fremgik, at det præcis ligesom omkring 1970 var det store erhvervsliv, som ønskede fremmedkursen af hensyn til egne interesser: "Mens det politiske Danmark halter bagefter, har den internationale del af den danske industri forlængst taget hul på fremtiden, og især i elektronik- og computerindustrien er fremtiden multietnisk." At de såkaldte eksperter dog med ethvert argument synes at ville skabe fremtiden således, fremgik af et interview i Weekendavisen 29/10 1993 med Henrik Olesen, koordinator i de uformelle konsultationer (IGC), som er en tænketank vedr. asyl- og indvandringsspørgsmål for verdens femten rigeste lande (minus Japan). I interviewet erkendte Olesen gladeligt, at 80 procent af alle asylsøgere var økonomiske migranter, men det var ifølge ham også netop dem vi skulle bruge. Efter hans mening skulle vi via indvandring øge Danmarks befolkning med 1 pct. om året (50.000 personer).¹²³ I et andet interview (i Politiken 2/4 95) kom det frem, at de erhverv, som Olesen mente de af ham ønskede flere indvandrere skulle udfylde, var - stik modsat de førnævnte eksperters budskab - taxikørsel, rengøring, døgnkiosker og andre hos værtsfolkene

¹²⁰"Folk tør ikke anmelde, når de brændes med cigaretter, får knækket arme og ben eller bliver skudt på", rapporterede kriminalinspektør Kurt Jensen til Ekstra Bladet 24/7 97 om tilstanden på Nørrebro. Som belønning for dette terrorvælde oprettede Københavns Kommune en ekstra-ordinær jobformidling for de skyldige andengenerationsindvandrere...

¹²¹Som det blev spurgt i Ekstra Bladets leder 18/6 97: "Hvorfor interesserer Jytte Andersen sig ikke for disse diskriminerede mennesker, men kun for indvandrere? Hvornår begynder hun at skrive kronikker om alle de veluddannede danskere, der bliver diskrimineret?"

¹²²Men bl.a. Hans Kornø Rasmussen var enig, jf. hans "Har vi for få fremmede?" i Social Forskning 1998 nr. 1, hvor han hævdede, at det er "afgørende, at den nuværende indvandring fortsættes".

¹²³Dette var dog forlængst overgået af professor Flemming Hansen, Handelshøjskolen i København, som i Politiken 22/11 89 ønskede 100.000 håndplukkede indvandrere om året.

upopulære jobs. Således synes man altså at ville besætte både de højere og de lavere rangerende stillinger i samfundet med fremmede... Som ekspeditionssekretær, cand. jur. Alfred Toft allerede i 1990 konstaterede, er den rene danskheds dage talte: Han så fremtiden båret af flygtninge og fremmedarbejdere, som man bør byde velkommen "som dem, der efterhånden skal føre landet videre." (Cit. i Jyll.-Post. 10/8 90). I Jyllands-Posten 7/3 99 fulgte forhv. Nyrup-rådgiver Ralf Pittelkow op på Lykketofts løsningsmodel, hvorefter 68'ernes selvrealiseringsforsøg, der har medført de manglende danske børn, skal opvejes af mere frugtbare mennesker udefra.

Oven på alle disse "eksperter" er det velgørende at lytte til professors P.C. Matthiessens ord i Berlingske Tidende 25/2 90: "Fremtiden har brug for en veluddannet arbejdskraft. Folk fra de muslimske lande kan næppe i tilstrækkeligt omfang leve op til kravene - og de, der kan, bør snarere blive i deres hjemland og bistå med økonomisk udvikling." Og, tilføjede Matthiessen, selv om importen på enkelte punkter kunne være relevant: "Hvad hjælper det, hvis vi skaber os et nyt sæt af problemer, der er meget større og vanskeligere."¹²⁴ Trods det - skulle man tro - indlysende i en sådan erkendelse kunne Peter Brixtofte (V) alligevel på de radikales konference om etniske mindretal 2/11 96 bevidstløst-liberalt og begejstret erklære: "Hvis man lærer dansk, hvis man tager et arbejde så er man efter min mening ualmindelig velkommen i det danske samfund og så er det en chance og en berigelse at have forskellige etniske mindretal." Endnu værre var dog de såkaldte eksperter Morten Kjærums og Christian Horsts ord i "Social Kritik" nov. 1992, hvor de insisterede på fremmedimport og på, at det "flerkulturelle samfund er blevet det normale", men alligevel tilføjede, at denne erkendelse "vil i de kommende årtier føre til mange brydninger, nogle fredelige og andre katastrofale som i Jugoslavien." Der er ingen tvivl om, at de fleste opinionsmagere og beslutningstagere pukker på fortsat fremmedkurs med vidtåbne øjne for dens farer - hvad der blot gør det hele endnu mere fordømmeligt.

Det problematiske ved Lykketofts m.fl.s "løsning" af Danmarks økonomiske problemer via fremmedimport antydes også ved læsning af Mimi Jakobsens kronik-ord i Erhvervsbladet 4/11 92: "Jeg tror ikke på fuld beskæftigelse i Danmark de næste 10 år, som det vel er fremgået. Teknologien er den ene grund, vore stigende forpligtelser over for omverdenen, østlandene og den 3. verden er den anden. Da vi ikke kan lade resten af verden leve af bistandshjælp i al evighed, må vi købe deres varer, også deres industrivarer, og det vil koste arbejdspladser i den vestlige verden." Altså ikke alene var der i forvejen en ganske betydelig arbejdsløshed i Danmark; vi skulle også af hensyn til alverden ofre endnu flere af vore egne velfærd. At det så derudover ifølge Lykketoft skulle være nødvendigt at springe vor egen i vid udstrækning selvskabte arbejdsløshedskø over for at ansætte en stadigt voksende strøm af tilrejsende, synes kun at kunne begrundes ud fra ideologiske, ikke pragmatisk mål.

Ifølge Berlingske Tidende 14/12 94 måtte selv Lykketoft da også give en række fremmedkritiske borgmestre ret. Han udtalte bl.a., at det var "helt grotesk", at der var en arbejdsløshed på 56 pct. blandt tyrkere på Københavns vestegn: "Mange af dem vil falde ud af dagpengesystemet i de kommende år. Det vil sige, at kommunerne vil hænge på de sociale udgifter. Jeg forstår godt, at det er et stort problem." Thorkild Simonsen var da blandt de kritiske, men hans Dr. Jekyll-Mr. Hyde-natur bekræftedes endnu engang, da han i "Nyt fra Rockwool Fondens Forskningsenhed" juni 1999 fremhævede, at Danmark har brug for udlændingene på arbejdsmarkedet.

Da det i februar 1999 atter blev diskuteret at åbne grænserne for fremmedarbejdere, kom selv Frank Aaen fra Enhedslisten for skade at kalde det "hjernetryeri" at importere arbejdskraft, og han tilføjede: "De

¹²⁴Selvfølgelig havde de store kulturforskelle betydning - det var såvist relevant, om indstrømningen kom fra Tyskland eller Arabien. Jf. det rammende læserindlæg af I. Reedt-Thott i Jyll.-Post. 26/12 87: "Det er kulturkløften, der skaber aggressioner." Og Anker Jørgensens kommentar til udsagnet om, at de fremmede formerer sig som rotter: "Det kan da godt være, men det gjorde danskerne jo også for et par generationer siden (...). Det er et spørgsmål om forskellige kulturer." (VESTegnen 9/11 94). I kontrast hertil Ralf Pittelkow i Jyll.-Post. 18/12 94: "Diverse skingre profeter for danskheden vil gøre hudfarve, religion eller etniske traditioner til centrum for flygtninge- og indvandrerdebatten." Og Uffe Østergård i Information 6/3 96: "En dansker er en dansk statsborger, uanset udseende eller religion - så enkelt er det."

mennesker, som danske virksomheder har brug for, kan gøre meget mere gavn i deres hjemlande. Var det ikke bedre at få nogle af de mer end 800.000 på passive overførselsindkomster hevet ind på arbejdsmarkedet." (Information 24/2 99).

Flere forskere har hævdet, at indvandrere som selvstændige erhvervsdrivende er en "gevist" eller endog "uundværlige" for det danske samfund, mest omtalt blev måske Jan Hjarnø med sådanne påstande i juni 1999. De mange indvandrerbutikker kan dog oftest kun konkurrere pga. momssnyd, sort arbejde o.lign. Og hvad angår restaurationer, foretog Told & Skat i 1998 en razzia mod 475 sådanne. I over tre fjerdedele, fortrinsvis fremmedforetagender, var der ulovligheder (tyvekoster på lager, ulovlig import, falske banderoler, ulovlige ansættelser m.v.). Generelt bliver der hvert år snydt for 4 mia. kr. i offentligt kasser: med børnebidrag, bistandshjælp, boligsikring osv. To trediedele af denne svindel skyldes de "nye danskere", hvilket i sig selv turde udligne deres opreklamerede bidrag til samfundet.¹²⁵ At dette endog kun er toppen af isbjerget blev antydnet af afsløringen i foråret 1999 af, at alene i Århus havde de fremmede begået bedragerier for 200-300 mio. kr. - selvfølgelig uden at blive idømt de store bøder og krav om tilbagebetaling, som danske skatteunddragere konfronteres med. (Jyll.-Post. 4/3 99).

Sådanne forhold kombineret med volden, asylsvindlen og den tiltagende selvhævdende selvfølgelighed, hvormed "etniske minoriteters" talsmænd hævder retten til at forme Danmark i deres billede, får én til at tænke på Ole Juuls erkendelse i hans rejsebeskrivelse "Inch-Allah" (1949): "Den arabiske frækhed er en institution - århundrede gammel - en bevægelse af naturlig oprindelse, først og fremmest rettet mod alle hvide, den er ikke særligt varierende, for så vidt som den dækker over ethvert trick, enhver mulighed, enhver tænkelig form eller afskygning, som kan føre til positive resultater gennem pågåenhed og uærlighed. Det strider ikke mod arabernes etiske og næppe heller mod deres juridiske love, hvis man overhovedet kan tale om sådanne i denne sammenhæng, tværtimod, ligger det ikke i selve sagens natur, at den vantros liv frister hævn til, og at den rettroende helt enkelt er kaldet af sin gud til at fuldbyrde dette retfærdighedens krav?"

I Berlingske Tidende 31/7 97 kunne kultursociolog Eyvind Vesselbo fastslå, at der med den aktuelle udlændingepolitik ville komme mellem 12.000 og 14.000 nye bistandsklienter til Danmark hvert år. Om få år ville der være mere end 100.000 flygtninge inklusive sammenførte familiemedlemmer, som aldrig har haft et arbejde, advarede Vesselbo. Og professor Anders Ølgaard kunne ved sin pensionering i 1996 uden hensyn til andet end sandheden gøre opmærksom på, at noget af det mere bemærkelsesværdige i dansk økonomi på daværende tidspunkt var den enorme netto-indvandring: "For ti år siden regnede man med, at udvandringen og indvandringen ville være lige store. Nu har vi en årlig netto-indvandring på 10.000 eller mere. Sidste år var tallet over 20.000. Vi står foran større problemer, end de fleste forestiller sig, hvis ikke disse indvandrere kommer ind på arbejdsmarkedet hurtigt. Skal de mange nye tilflyttere de næste mange år leve af offentlige midler, øges problemerne i økonomien ganske voldsomt. Stagnationsøkonomien rykker nærmere og bliver en realitet." (Jyll.-Post. 8/9 96).¹²⁶ Da den indvandringskritiske lokalpolitiker Kaj V. Villadsen fra Struer bad økonomiminister Marianne Jelved om nærmere oplysninger om disse sociale konsekvenser af indvandringen, henviste hun ham i afventen på en nærmere undersøgelse til - et digt af Benny Andersen med det velkendte tema, at vi alle er indvandrere. Som det rammende hed i en kommentar i Danskeren (1997 nr. 1 s. 10), måtte det næste blive, at ministeren måler beholdningen i statskassen ved at studere Joakim von And.

¹²⁵Jf. Folketingets Forhandlinger 1997/98 s. 3093. I 1996 konkluderede en rapport fra Hvidovre Kommune: "Små indvandrere-ejede kiosker, pizzariaer, grillbarer, grønthandlere og rengøringselskaber laver systematisk svindel med offentlige tilskud. Mange bruger stråmænd, og de er præget af en mafialignende struktur." (B.T. 7/3 96).

¹²⁶Ølgaard tog dog heller ikke selv skridtet til at anbefale en afvikling af fremmedkursen, jf. Danskeren 1997 nr. 5 s. 2.

I Økonomiministeriets rapport fra maj 1997 fremgår det imidlertid, at Jørgen var ganske skræmsikret i sin overbevisning om indvandringens gavnlighed. Det hed i rapporten, at indvandring ikke bør opfattes som et element til højere ledighed, men som et supplement til den europæiske arbejdsstyrke. "Den stigende specialisering vil stille krav til en mere specialiseret arbejdskraft", hed det videre i rapporten. "Her kunne arbejdskraft udefra - for eksempel i restaurationsbranchen - være et bidrag til den danske arbejdsstyrke." Altså et felt, som vel netop kan varetages af mange af de hundredetusinder arbejdsløse danskere, skulle altså fyldes op med nogen udefra. Jørgen-ministeriets rapport fremhævede også de angivelige fordele ved et tilskud af mange unge til de aldrende befolkninger i EU. Et sådant tilskud ville betyde, "at den erhvervsaktive andel af befolkningen vil vokse på kort sigt, og dermed vil bidrage positivt til den økonomiske vækst i EU. På længere sigt vil en indvandring også kunne virke positivt, hvis indvandrerne får flere børn end gennemsnittet i EU." Selv hvis denne påstand var rigtig (Økonomiministeriets egne moderate beregninger fra 1997 viste en nettoudgift til de fremmede i landet på godt ti mia. kr.), havde den alligevel været ganske ensidigt økonomisk - uden hensyntagen til værdien af et nogenlunde homogent folk, der synes at være den vigtigste faktor for et samfund generelle velfærd.

I sin bog "Den bløde kynisme" (1997) beskrev Bertel Haarder mere realistisk konsekvenserne af de mange indvandreres arbejdsløshed og kriminalitet: "Man tør slet ikke tænke på, hvad der sker, når de selv får børn. Det kan føre til etniske uroligheder, vi aldrig har set magen til. Danskerne vil få rig anledning til at ønske dem hen, hvor peberet gror." Men alligevel bestod heller ikke Haarders løsningsforslag af en 180 graders drejning af migrationen, men af en overtagelse af Mehmet Necefs opgør med de fremmedes "klientgørelse" i Danmark. Igen var det de fremmedes mulighed for at bevare "værdighed og selvrespekt og mulighed for med rank ryg at komme ind i det nye samfund", der var i fokus, ikke danskernes indlysende interesse i at bevare Danmark som et dansk land for det danske folk.

Hvad Haarder & Necef overså var jo desuden, at man under alle omstændigheder ikke kunne holde her i landet bosatte mennesker helt ude fra de af danskerne oparbejdede socialsystemers ydelser (som danskerne uanset de liberale planer ønsker at bibeholde). Men sandt at sige var vore systemer i forvejen så belastede, at det at give frikort til så mange - og ifølge sagens natur ekstra krævende - fremmede til at malke vore sparsomme ressourcer var ensbetydende med, at lige så trængende og langt mere berettigede danskere svigtes i den anden ende. De i det fremmedvenlige Overdanmark, som virkelig personligt havde noget at give af, var vel at mærke ikke parate til selv at ofre noget. Da Københavns Kommune desperat annoncerede efter borgere, der ville udleje et værelse til flygtninge, spugte Ekstra Bladet 15/1 99 en række kendte tolerance-prædikanter, om de nu ikke ville tage konsekvensen af ders ord og stille et værelse i deres store bolig til rådighed? Nej, sagde bl.a. Dorte Bennedsen ("Hvad rager det dig?"), Margrete Auken ("Det er ikke et fair spørgsmål"), Tøger Seidenfaden, Bjørn Elmquist, Georg Metz, Birte Weiss, Erling Olsen, Jørgen Poulsen (Dansk Røde Kors), Christian Nissen (Danmarks Radio) og Arne Melchior.

I tråd med den sædvanlige gavmildhed på samfundets regning fremhævede økonomiminister Jørgen i en artikel i Det fri Aktuelt 11/1 96, at "vor kultur har altid været åben for udveksling med andre kulturer". Hun kunne åbenbart ikke se, at som noget fundamentalt nyt i historien består denne "udveksling" i dag af en næsten ensidig udnyttelse af Vestens systemer til vor ulempe. Men for Jørgen var det en grundlæggende misforståelse "at betragte 'fremmede' som en økonomisk byrde. Flygtninge hører ofte til de mest dynamiske befolkningsgrupper. Og historien er fuld af eksempler på, at minoriteter har skabt økonomisk udvikling." Javel, men Danmark i 1990'erne var ikke blandt dem. Det skinner da også klart igennem artiklen, at "åbenheden" for Jørgen var en på forhånd givet *ideologisk* præference, efter hendes mening den egentlige værdi i vor kultur. Hvorved hun kan konkludere, at "Den Danske Forening har således gjort mere for at skabe splittelse og underminere danske kulturværdier end nogen andre."

Håndhævelsen af de jørgenske værdier antager i medierne ofte kvalmende former ensidigt rettet mod mulighederne for at føre en rationel udlændingepolitik. Det er jo uendelig let i agurketiden at køre

følelsspornografi i medierne på en mængde af enkeltsager, som i deres konsekvens vil betyde en grænseløs malkning af goder, som er skabt af danskere for danskere. I Aktuelt 7. juli 1999 var det således en forsidehistorie, at "Danmark udviser syge mennesker". Leder af Menneskerettighedscentret Morten Kjærum udtalte her, at det tangerer en krænkelse af menneskerettighederne og må indbringes for Den Europæiske Menneskerettighedskommission, hvis vore myndigheder udviser syge, som ikke kan modtage tilfredsstillende behandling i det land, de bliver udvist til.

Ja, tænk hvor formasteligt! Det er klart flertallet af verdens milliarder, der kommer fra lande, som ikke har evnet at opbygge et sundhedsvæsen på niveau med det danske, hvis ressourcer vel at mærke i forvejen langt fra altid slår til over for danske patienter. Endnu flere af disse må nødvendigvis ofres, hvis vi skal agere sundhedsvæsen for enhver syg, der formår at nå vor grænse. Men fx Ole Espersens mening ved den lejlighed var tilsyneladende, at man blot skal forsøge at begå selvmord for at få lov til at blive (Aktuelt 7/7 99). Omvendt blev der allerede 23/6 97 i Berlingeren berettet om en 50 pct. stigning i antallet af selvmord, når ældre danske kommer på plejehjem i Danmark, men ressourcerne for at rette op på sådanne vanærende forhold for danske borgere kunne der åbenbart ikke findes. En psykolog udtalte: "De gamle tror, at der bliver taget sig af dem, når de kommer på plejehjem, men det er ikke tilfældet. Der er ikke tid. Ikke tid til omsorg, til at lytte, til at snakke, til at gå en tur, hvis det er dét, der er behov for." Det er klart, når professionelle behandlere m.v. i så rigt mål har tavlt med at drage omsorg for alverden.

Og i forvejen var vort sundhedssystem under fremmedpres fra bl.a. alle de indavlede muhamedaner-børn, som pressen berettede om primo juni samme år. Og samtidig var der jo desuden de også mere end almindeligt plejekrævende kosovoalbanere, som nu forberedte sig på at blive. Hjemme var der jo rigtignok også en arbejdsløshed på 80%, altså havde Danmark åbenbart nærmest pligt til at bebyrdes også af dette udenlandske fallitbo. Aktuelt berettede 23. juni 99 hjertegribende om en albansk familie, der nu "koncentrerer kræfterne om en fremtid i Danmark". Særlig glade var de for alle mulighederne bag det "lille gule kort". På dansk kaldet sygesikringsbeviset.

De herskende politikeres storsindede delen ud af Danmarks ressourcer til alverden forstås måske bedre, hvis man går ud fra, at tidl. statsminister Anker Jørgensens holdning er blot nogenlunde udbredt. "Vi har det for godt", erklærede han i et storinterview i Ekstra Bladet 11/7 97, som var en veritabel landbulle mod danskerne - et "folkefærd af sløve, selvtilfredse mennesker, der åndeligt er gået i stå og kun tænker på at fylde indkøbsvognen op". At de fleste pensionister kun havde ca. 1000 kr. tilbage af deres pension til kost, tøj, transport m.v., når skatter, husleje, varme, el osv. er betalt, syntes ikke at rokke Jørgensens overbevisning om, at vi har "for meget". Ejheller kunne i forvejen svage danskeres problemer med de fremmede rokke hans anbefaling af fremmedkursen. I skoler med mange fremmedsprogede "kan danskerne nok ikke være tjent med at sende deres børn i skole", erkendte han, men "problemet løses ikke ved bare at smide de fremmede ud". Så Jørgensen "beklager meget at måtte sige til Jensen, Hansen og Pedersen: Vi må lære at leve sammen. Og hvis vi synes, at vi ikke gider have besværet, så får vi de rebelske optøjer. Vi er jo godt på vej til det multikulturelle samfund i Danmark. Og jeg synes, det ville være interessant, hvis vi var i stand til at vise, at det kunne lykkes. Det ville være et opløftende element i menneskers måde at tænke på." Godhedsideologen Anker Jørgensen havde altså iværksat et "interessant" samfundseksperiment, som "danskerne i deres smålighed" nu skulle vise sig værdige til at kunne fuldføre. De måtte ikke have noget andet valg, og hvis eksperimentet mislykkes, vil det udelukkende være deres skyld.

Fra Jørgensens efterfølger og fuldbyrder Nyrup Rasmussen hørtes ingen vægtige principielle argumenter for regeringens fremmedkurs. Dybden af hans overvejelser antydes af hans ord til støtte for Dansk Flygtningehjælps indsamlingskampagne primo 1999: "Flygtninge er et værdifuldt kulturelt indslag i vores hverdag. Og hvor skulle vi ellers købe friske grøntsager efter lukketid?" (Jf. Danskeren 1999 nr. 2 s. 2). Allerede i Jyllands-Posten 4/12 94 påpegede avisens lederskribent, at politikerne havde forsømt at føre en debat om de problemer, der knyttede sig til fremmedimporten. Man kunne således ikke længere nøjes med - "som den socialdemokratiske ordfører Dorte Bennedsen - at synes, at det er vældig hyggeligt at købe ind hos en

tyrkisk grønthandler." Midterpartierne - og her især Socialdemokratiet - måtte nu ifølge lederen tilkendegive, om de ønskede et multietnisk samfund. Men endnu i 1999 holdt selv statsministeren sig altså til niveauet med grønthandler-argumentet. Borgmester Thorkild Simonsen advarede med rette samme dag som den førnævnte leder i Jyllands-Posten: "Politikerne har ikke været ærlige. Nu er problemerne med flygtninge og indvandrere ved at gå op for folk, og så oplever vi meget stærke reaktioner fra borgere i alle samfundsgrupper." Og en uge senere kritiserede Simonsen i samme avis Folketinget for ikke at tage henvendelser fra landets borgmestre om voksende fremmedproblemer alvorligt. Afvisningen af Glistrups advarsler om indvandringen i 1970'erne var forkeret, erklærede Simonsen videre, og alle politikerne var medskyldige: "Jeg hørte selv til dem, der ikke troede på, at der ville komme så mange udlændinge til landet, og at de ville blive så mange, at det giver problemer." Alligevel kørte Nyrup Rasmussen ufortrødent på med holdningsbearbejdelsen i form af en opsang til de "fremmedfjendiske" i sin nytårstale 1/1 1995.¹²⁷ Og da han i 1999 stod i spidsen for Dansk Flygtningehjælps landsindsamling, leverede han til lejligheden en patetisk kronik i Berlingeren (27/2), fyldt med besværgelser - heriblandt den velkendte kliché: "Vores kultur bliver beriget af flygtninge og indvandrere - ikke fattiggjort!"

Skønt danske politikere så sandelig kunne selv, var en væsentlig inspirator for den skadelige masseindvandring EU. Allerede i 1993 fastslog en rapport herfra, at "EU har behov for immigranternes arbejdskraft, men meget tilbagestår endnu på det internationale samarbejdes område for at hindre racisme og fremmedhad med henblik på at jævne vejen til imødekommelse af dette behov." Selv EU-modstandere som den tidligere kommunist Jens-Peter Bonde havde set faren ved åbningen for dette "behov", hvilket fremgik af hans udtalelse ved et landsmøde i JuniBevægelsen: "Jeg er meget gæstfri, men jeg vil ikke slippe nøglerne til hoveddøren... Jeg tror gæsterne har det bedst ved, at jeg bestemmer, hvem der kommer ind." Vejen til ophævelsen af denne sikring blev jævnet med Amsterdam-traktaten, som blev vedtaget i Danmark ved folkeafstemningen i maj 1998, efter at ledende meningsdannere som fx Politikens chefredaktør Tøger Seidenfaden havde stemplet nej-sigerne som "fascistoide". Dermed var der håb om, at Unionens planer om en årlig bosætning af 1 mio. tredielandsborgere, som efter få års ophold skulle have samme rettigheder som EU-borgere, skulle kunne forløbe mere gnidningsfrit. Som det hed i en rapport om arbejdsmarkedsforhold, der i 1997 blev udgivet af EU's informationsafdeling: "Europa har stærkt brug for indvandring, og meget skal nu ændres for at sikre fælles koordination for at forhindre racisme og fremmedhad, og derved gøre indvandringen mere ukompliceret." Der var i hvert fald givet meget vide tøjler til at slå ned på kritikere af udviklingen (jf. Danskeren 1998 nr. 1 s. 3).¹²⁸ Og 85 procent af samtlige love, der vedtages i Danmark, var ved halvfemserne midte direktiver fra EU med dets parlaments børnefinger-aftryk gnidret rundt over det hele. Et karakteristisk EU-produkt som det socialdemokratiske parlamentsmedlem Freddy Blak udtrykte den toneangivende holdning i dette såkaldte Mickey Mouse-parlament, da han i foråret 1999 i tv-udsendelsen "Reimer Bo" sidestillede de 90 procent af den danske befolkning, der har betænkeligheder ved den stigende muhamedanske indvandring, med de bødler, der i Hitlers kz-lejre sparkede jøderne ind i gaskamrene.¹²⁹ EU-Kommissionen var medsammensvoren - ifølge dens beregninger får EU-landene frem til år 2025 "brug" for at øge indvandringen til 14 gange det, den er i øjeblikket (Kristeligt Dagblad 5/5 98).

¹²⁷Jf. David Coleman og Eskil Wadensjö: "Indvandringen til Danmark", Spektrum 1999, s. 392

¹²⁸Typisk for kursen var EU-Kommissionens støtte til rapporten "Ekstremisme i Europa", der kun omhandlede såkaldt højre-, ikke venstreorienteret ekstremisme (jf. Berl. Tid. og Politiken 17/9 98).

¹²⁹Altså samme facon som Blaks forgænger i parlamentet Ejnar Hovgaard Christiansen, der fx i Jyll.-Post. 27/10 92 skrev om Den Danske Forenings "syge holdninger" og dens blad, "den danske udgave af Der Stürmer". Med en anden socialdemokratisk EU-parlamentarikers, Kirstens Jensens, ord: "Dette frygtelige blad".

Politikernes manglende mod til at sætte deres evt. anderledes mening (endsige vilje) igennem, når der kunne vise sig blot den mindste fare derved, fremgik i glimt i mange sammenhænge gennem halvfemserne. Poul Nyrup, der strøg dele af sin 1. maj-tale af frygt for autonome tomatkastere, forkludringen af det "farlige" Salman Rushdie-besøg - og ikke mindst den nervøse udenrigsministerielle vejren af stemningen i arabiske lande, om man dér kunne acceptere, at Danmark indførte et pas med et billede af den store Jellingestens Kristus-symbol. En slig underdanighed over for alverden kunne næppe tænkes i noget andet land, mindst af alt i muhamedanske. Nej, ikke fra noget toneangivende parti kunne en afgørende sigen fra ventes.

Da unge konservative folketingsmedlemmer i 1998 erklærede at ville hente det gamle slogan "Gud, Konge og Fædreland" ud af mølposen, kunne der et øjeblik skimtes håb om et opgør med denationaliseringsprocessen fra et af de traditionelle partier, men det viste sig dog at være et noget andet indhold end det oprindelige, de unge konservative lagde i begreberne. Ja, Gud kunne sagtens være Muhamed og Fædrelandet kunne sagtens være EU, indrømmede MF Lene Espersen i foråret 1999.

De herskende politikere nægtede kategorisk at tage højde for det virkelige skel mellem kristen og en islamisk kulturbaggrund med deraf følgende samlivsproblemer. Efter at der i foråret 1998 havde været israelske sportsfolk, der måtte rejse hjem, fordi de her i landet ikke kunne være i fred for arabiske 2. generationsindvandrere, fandt Dansk Folkepartis Inge Refshauge således anledning til at spørge justitsministeren (15/4 98), om det ikke er et problem at give dansk indfødsret til så mange etniske grupper. Frank Jensen tilkendegav i sit svar, at han fandt det "usmageligt" at inddrage ansøgere etniske baggrund som kriterium ved tildeling af statsborgerskab. Da Dansk Folkeparti i tråd med erfaringerne kort efter fremsatte et lovforslag om tildeling af statsborgerskab, der bl.a. skulle gøre det muligt at fratage statsborgerskaber igen efter en prøvetid, erklærede Arne Melchior under folketingsdebatten 27/11 98, at han "egentlig skulle have smudstillæg for overhovedet at deltage i en sådan debat." Ved behandlingen måneden forinden af det hidtil mest omfangsrige indfødsretslovforslag, hvor over 4000, for tre fjerdedels vedkommende muhamedanere, blev gjort til "nye danskere", forklarede SF's Pernille Frahm, at den eneste årsag til, at hun ikke "råber hurra og klapper i hænder" over det herlige lovforslag, var, at Folketingets forretningsorden forbyder det. Hvor meget, der var at råbe hurra for, antydes af, at ledelsen af Farum Kaserne i foråret 1999 måtte advare sine soldater om at gå klædt i uniform på steder med mange flygtninge og indvandrere, da den danske uniform kunne provokere de "nye danskere" i farlig grad. I sandhed kunne disse soldater med grund have sunget med på P. Lauritsens sang fra 1911:

"Nutidens Danmark
trænger til sønner,
som har til vilje
fædrenes dåd.
Volde skal bygges,
landet skal renses,
manddom skal fælde
usselheds råd."

Den kendte danske filolog Ernst Kaper skrev i sit stridsskrift "Betragtninger" (1939) som det vigtigste kendemærke for vor selvstændighed og 1000-årige udvikling, at Danmark er "en nationalstat, så ren for fremmedelementer som knap nogen anden". Dette uvurderlige gode er med velberåd hu blevet forskertset med de seneste årtiers udlændingepolitik. I sit næste skrift, betitlet "De fremmede i Landet" (1940), skrevet i protest mod tyskernes besættelse, fastslog Kaper, at nødvendigheden for danskerne under de fremmedes tilstedeværelse vil være moden overvejelse og besindig dygtighed i vor personlige og nationale selvhævdelse, "for siden at kunne *hævde vort lands frihed, integritet og selvstændighed.*" Det vigtigste af alt vil dog efter Kapers mening være, at "hver enkelt af os stadig i sit eget bryst giver rum for en urokkelig følelse for sit fædreland. Vi har jo nu alle til bunds erfaret, at nationen for os er den nødvendige ramme for en menneskeværdig tilværelse."

Problemet er nok, at danskerne her ved årtusindskiftet på trods af en i forhold til 1940-45 langt mere indgribende permanent bosættelse af

hundredetusinder af vildtfremmede for flertallets vedkommende ikke på egen krop og sjæl direkte har mærket følgerne af, at vor førstefødselsret - netop umærkeligt - langsomt undergraves. Så længe der er underholdende tv, øl til maden og råd til ferien fortsætter hovedparten af folket, der selvfølgelig også gennem en generation er blevet grundigt indoktrineret af den denationaliserende ideologi, ubekymret med at støtte fremmedkursens magthavere. Indtil det er for sent og måske også derudover? Kun en minoritet af politikere og årvågne samfundsborgere råber vagt i gevær, endnu færre har gjort det længe. En af dem er viceborgmester i Farum Poul E. Gustafsson, som i Jyllands-Posten 31. oktober 1989 om udlændingepolitikken skrev:

"Nu må dette vanvid stoppe, ikke kun af hensyn til den danske befolkning, men også af hensyn til tyrkerne; det er helt uansvarligt. Hvem står frem om 10 år, når det går helt grassat, og tager ansvaret?"

Vi er blevet en nation af - det går nok, lad os nu se!"

Ti år er gået, og vi venter stadigvæk på et opgør med fremmedkursen.

Personregister

Abdallah, Jamahir
 Abulaban, Ahmad
 Albright, Madeleine
 And, Joakim von
 Andersen, Benny
 Andersen, Jytte
 Arnold, Elisabeth
 Arnoldi, Per
 Auken, Margrete
 Bach, Christian Friis
 Balder, Jørgen
 Bang, Johannes
 Baunsgaard, Bernhard
 Behnke, Kim
 Behnke, Tom
 Bendtsen, Bendt
 Bennedsen, Dorte
 Bertelsen, Ole
 Bjerregaard, Ritt
 Blak, Freddy
 Bliddal, Helle
 Bluitgen, Kåre
 Blum, Jacques
 Bolvig, Jens Jørgen
 Bonde, Jens-Peter
 Bonnevie, Lars
 Brandes, Georg
 Brixtofte, Peter
 Brøgger, Suzanne
 Buch-Andersen, Thomas
 Buhl, Peter Neerup
 Buksti, Jacob
 Burmester, Sven
 Bøgild, Pernille
 Camre, Mogens
 Cavling, Henrik
 Celik, Ali
 Chemnitz, Jørgen
 Christensen, Arne Piel
 Christensen, Børge Hartmann
 Christensen, Erling
 Christensen, Flemming
 Christensen, Hans Skov
 Christensen, Jørgen Grønnegaard
 Christensen, Ole Vagn
 Christiansen, Ejnar Hovgaard
 Christophersen, Peter Galschiøt

Clausager, Margrethe
Coleman, David
Dahl, Kristian Thulesen
Dahl-Sørensen, Inge
Dahlerup, Ulla
Dahlgaard, Bertel
Dalgård, Sune
Davidsen, Leif
Ditzel, Jørgen
Duetoft, Peter
Dybkjær, Lone
Dyremose, Henning
Eefsen, Poul
Elahi, Lubna
Ellemann-Jensen, Uffe
Elmquist, Bjørn
Elmquist, Søren
Engell, Hans
Espersen, Lene
Espersen, Ole
Estrup, Jørgen
Fahim, Karima
Fergo, Tove
Fischer, Jean
Foss, Nils
Frahm, Pernille
Frandsen, Birte
Frost, Bente
Gade, Steen
Gade, Sven Ove
Gammelgaard, Lars P.
Gammeltoft-Hansen, Hans
Gjellerup, Pia
Glistrup, Mogens
Glønborg, Knud
Goebbels, Joseph
Grove, Henning
Gustafsson, Poul E.
Hammer, Ole
Hansen, Birthe
Hansen, Eva Kjer
Hansen, Hans Thustrup
Hansen, Hardy
Hansen, Leif Bork
Hansen, Martin A.
Hansen, Preben Møller
Harhoff, Frederik
Harris, Preben
Hartler, Mette
Hartling, Poul
Hasselbalch, Ole
Hedegaard, Connie
Heiselberg, Svend
Henrik, prins
Hermann, Leif
Hilden, Jytte
Hindø, Lone
Hitler, Adolf
Hjarnø, Jan
Hjorth, Allan
Hofmeister, Ib
Holm, Kjeld
Hornbech, Birthe Rønn
Hornshøj-Møller, Stig
Horst, Christian
Hovmand, Svend Erik
Husseini, Mozhar

Hussein, Mustafa
Hygum, Ove
Hyltoft, Ole
Høeg, Jan
Haarder, Bertel
Iftakhar, Ahmed
Iversen, Morten
Jacobsen, Kirsten
Jacobsen, Kirsten
Jakobsen, Mimi
Jelved, Marianne
Jensby, Svend Aage
Jensen, Asger Baunsbak
Jensen, Frank
Jensen, Hans Jørgen
Jensen, Kirsten
Jensen, Kurt
Jensen, Ole Vig
Jespersen, Karen
Johansen, Jens
Juul, Ole
Just, Anette
Jørgensen, Anker
Jørgensen, Eva
Jørgensen, Helen
Jørgensen, Jørgen
Jørgensen, Poul Qvist
Jørgensen, Steen Lyngaae
Jørgensen, Stig
Kamm, Andreas
Kaper, Ernst
Karpantschof, René
Khader, Naser
Kirkegaard, Knud Erik
Kjær, Kaj
Kjærbøl, Johs.
Kjærsgaard, Pia
Kjærum, Morten
Knudsen, Anne
Knudsen, Flemming
Knudsen, Jens Risgaard
Knudsen, Jørgen
Knudsen, Lisbeth
Koch, Hal
Kofod-Svendsen, Flemming
Kofoed, Niels Anker
Koplev, Kjeld
Krag, Jens Otto
Krarup, Søren
Krogh, Torben
Langballe, Jesper
Larsen, Jesper B.
Larsen, John Aggergaard
Larsen, Uffe
Lauritsen, P.
Laursen, Klaus
Lawal, Racheed
Lee, Kirsten
Lund, Arne
Lund, Torben
Lunde, Jes
Lundgaard, Ebbe
Lykketoft, Mogens
Lønsmann, Leif
Madsen, Kirsten
Madsen, Aase D.
Mansuri, Mohamad Mustafa

Matthiessen, Poul Christian
McGuire, Brian Patrick
Melchior, Arne
Melchior, Bent
Melchior, Meta
Metz, Georg
Mikkelsen, Jens Kramer
Milosevic, Slobodan
Mirdal, Gretty
Mollerup, Peter
Mortensen, Else Marie
Mortensen, Marianne
Mousti, Hamid El
Møller, Birgit
Møller, Helge Adam
Møller, Lis
Møller, Poul Erik
Møller, Per Stig
Mørch, Søren
Nathan, Ove
Necef, Mehmet Ümit
Nemeth, Karoly
Nielsen, Brian
Nielsen, Flemming Chr.
Nielsen, Harald
Nielsen, Holger K.
Nilas, Claes
Ninn-Hansen, Erik
Nissen, Christian
Notkin, Arne
Nødgaard, Poul
Nørgaard, Frederik
Nørgaard, Ivar
Obeng, Joseph
O'Connor, Tim
Oehlenschläger, Adam
Oelsner, Finn
Olesen, Henrik
Olesen, Kjeld
Olsen, Erling
Pandit, Moti Lal
Pedersen, Thor
Petersen, Inger Stilling
Petersen, Jan
Petersen, Jørgen Flindt
Petersen, Niels Helveg
Philip, Birthe
Pind, Søren
Pittelkow, Ralf
Plougmann, Peter
Poulsen, Jørgen
Quraishy, Bashy
Rachlin, Samuel
Rajendram, Chithira
Rashid, Rushy
Rasmussen, Anders Fogh
Rasmussen, Hans Kornø
Rasmussen, Ingrid
Rasmussen, Kjeld
Rasmussen, Lars Løkke
Rasmussen, Poul Nyrup
Rasmussen, Ryman
Reedtz-Thott, Iver
Refshauge, Inge
Rehof, Lars Adam
Reich, Ebbe Kløvedal
Rothstein, Klaus

Rothstein, Mikael
Rushdie, Salman
Schleimann, Jørgen
Schlüter, Poul
Schmeichel, Peter
Schydt, Fr.
Seeberg, Peter
Seidenfaden, Tøger
Severinsen, Hanne
Shirazi, ayatollah
Simonsen, Jørgen Bæk
Simonsen, Ole Løvig
Simonsen, Thorkild
Sjursen, Jann
Skaarup, Peter
Slavensky, Klaus
Slot-Henriksen, Rolf
Slumstrup, Finn
Smidt, Laue Traberg
Smith, David
Smith, Eva
Stenkilde, Helge
Sterup, Peter
Strange, Ebba
Sultan, Khurshid
Svane, Henrik
Svendsen, Erik Norman
Svensson, Bjørn
Søndergaard, Søren
Sørensen, Michael Juul
Sørensen, Villy
Søvndal, Villy
Thatcher, Margaret
Thyssen, Ole
Tinor-Centi, Eric
Toft, Alfred
Togeby, Lise
Toldstrup, Jens
Taanqvist, Svend
Ugurla, Mustafa
Veirup, Kjeld
Vesselbo, Eyvind
Vestager, Margrethe
Vig, Ebbe
Vilby, Knud
Villadsen, Kaj V.
Vinter, John
Voldborg, Henrik
Vukotic, Elma
Wadensjö, Eskil
Walsøe, Per
Weiss, Birte
Westh, Bjørn
Weyse, C.E.F.
Wiberg, Bertil
Widgren, Jonas
Wilhjelm, Preben
Winding, Thomas
Wolf, Hans
Yilmaz, Ferruh
Ølgaard, Anders
Østergaard, Lise
Østergård, Uffe
Aaen, Frank